

СЪДЕБЕН

ТРИЛЪР

ДЖИНИ ХАРЦМАРК

ПОСЛЕДНА
ВЪЗМОЖНОСТ

ИЗДАТЕЛСТВО

ВЕРБА
ЛЮДИАНОВА

ДЖИНИ ХАРЦМАРК ПОСЛЕДНА ВЪЗМОЖНОСТ

Превод: Вихра Ганчева

chitanka.info

Изтъкана от напрежение, „Последна възможност“ ни отвежда в жестокия свят на хазарта, наречен търговия с фючърси, където животът няма стойност, а правенето на пари е единствената игра, която си заслужава.

Стоковата борса на Чикаго — сиви костюми, червени вратовръзки и убийство... Барт Хекстър е един от най-маститите играчи с фючърси. Адвокатката му Катарин Милхоланд го заварва зад волана на ролс-ройса, само по копринена пижама и с два куршума в главата. В прицела на полицейското разследване е най-близкият кръг — съпругата скъперница, залъгваната любовница, невзрачният заместник, амбициозният търговец на борсата и тримата капризни и лабилни наследници.

И все пак сред първите заподозрени е самата Кейт, хваната от ченгетата на местопрестъплението. Докато разплита възела на сложните финансови игри, Кейт се оказва въввлечена в личния живот и аферите на убийтия, заобиколена от потенциални врагове. А когато стеснява примката около убиеца, разбира, че може да се превърне в следващата жертва.

„Последна възможност“ за кого...?

На Сам, Джонатан и ДжоАна

ПЪРВА ГЛАВА

Още от най-първата ни среща Барт Хекстър все ми въртеше номера. Днешната сутрин не бе изключение — поредната тенекия от един внушителен списък. Хекстър беше мой клиент, влиятелен дилър на фючърсни контракти, с легендарна слава в Чикаго, един от онези напористи бизнесмени, които са любими чада на този град на големите играчи. Жизнен и находчив, но вечно мрачен и надут, с бурна страст към риска, той си бе спечелил прозвището Черния Барт, може би не толкова заради смолисточерната коса, колкото именно благодарение на своя нрав.

Но имаше и нещо достолепно в него. Той се славеше като един от най-красноречивите представители на търговията с фючърсни сделки и лобист с редица успехи. Двамата със съпругата му Памела бяха известни с многобройните си филантропични прояви, а предаността им към семейството и обществото, а не на последно място и един към друг, се изтъкваше като ярък пример за всички, дръзнали да оспорят успеха им.

И все пак се намираха хора, които да предупреждават, че патрицианското величие и престиж не бива да се приемат за чиста монета, фючърсните сделки са област, където алчността, коварството и голата агресивност са неизбежни, дори задължителни качества, а за да преуспееш, трябва да ги развиеш до съвършенство. В продължение на почти трийсет години, изтъкваша те, Барт Хекстър е най-големият, а според някои и най-подлият в играта.

В последно време той и компанията му „Хекстър Комодитис“ бяха привлекли вниманието на една правителствена комисия. Това често се случва с големите риби и като негов адвокат аз не изпитвах сериозни притеснения. Хекстър от своя страна бе повече от равнодушен. Седмици наред коленопреклонно го молах за копия от документите по случая, справките за сделките и банковите извлечения, които ми бяха нужни, за да подготвя отговор на обвинението. Но пет

дни преди решаващия момент Барт Хекстър не ми бе предоставил и един лист.

Работата започваше да не ми харесва.

Определяли си бяхме множество срещи, но Хекстър ги бе отменял до една — обикновено все в последната минута. Към днешна дата обясненията се въртяха около натоварения му график, недоразумения със секретарката, лоши дни на борсата, имаше даже и неотложни партии покер. Последната ни среща, за четири часа в петък, бе отменена просто ей така, без никакъв аргумент. Толкова бях побесняла, че вдигнах телефона и му заявих, че не ни остава нищо друго, освен да се срещнем през уикенда. Той ми го върна тъпкано — свободен бил единствено в неделя сутринта, в осем.

И така, вместо да се излеждам с вдъхващия увереност тлъст неделен брой на „Ню Йорк Таймс“ в ръце, аз лъкатуших между строителните площадки по магистралата „Идънс Експресуей“. Успокояваше ме само мисълта, че този път поне Хекстър няма да ми се измъкне.

Барт Хекстър живееше в огромно имение в Лейк Форест, собственост на семейството на жена му отпреди четири поколения. Охолството го радваше и той не скриваше удоволствието, което му доставяха материалните блага. А дори и според представите на работническия ирландски квартал в Бриджпорт, южната част на Чикаго, детството му било белязано от нищета. Баща му разтоварвал корабите, обслужващи търговията с жито по Големите езера, бил неверен съпруг и безогледен комарджия, прибирал се вкъщи само когато свършел парите или късметът му изневерял. Майката на Барт била бледа и смирена женица, която носела тежкия кръст на своята участ с Божието име на уста и отгледала двамата си сина — Барт и малкия му брат Били, с равни дози дисциплина и вероучение.

Хекстър оцелял в училище „Свети Бернадет“, оцелял и през трите години военна служба в Корея и получил работа като бегач на Чикагската стокова борса. В началото нямал високо мнение за това, което вършел, но можел да си тръгва рано и му оставало достатъчно време за покер, играта, към която в Корея открил у себе си афинитет и немалки заложи. През уикендите Барт често замествал тромпетиста в

групата на един приятел и именно по този начин пътят му се кръстосал с този на госпожица Памела Уорли Мандерсън от Лейк Форест.

Непохватната, израснала като в саксия единствена дъщеря на Летиша и Стърлинг Мандерсън, наследница на империята за опаковане на месо Мандерсън, била лесна плячка за Байроновия профил и пламенните кафяви очи на младия ирландец. Бракът им шест месеца по-късно се превърнал в скандала на годината. Човек може само да гадае с какви сълзи и увещания, с какви заплахи за бягство и вечна изолация е било изтръгнато мрачното съгласие на родителите.

Независимо от скандала или може би именно заради него, семейство Мандерсън построило за младоженците къща зад високия жив плет на имението. Половин година след завършването ѝ Барт Хекстър я ипотекирал и с парите си купил място на борсата.

За по-малко от две години, с едва проходил син и второ дете на път, Хекстър изплатил ипотеката, разрушил сватбения подарък и на мястото му издигнал нова къща, този път в същия стил „Тюдор“ като на Мандерсън, само че четири пъти по-голяма. Когато строежът приключил, просторният момински дом на Памела се оказал буквално сгушен в сянката му.

Пътуването от апартамента ми в града към Лейк Форест представляваше мъчително пълзене по верига от магистрали — първо „Дан Райан“, после „Кенеди“ и „Идънс“, които се вливат една в друга и бележат маршрута на ежедневното бягство от града за жителите на предградията. Като се измъкнеш от строежа край Ригли Фийлд и подминеш подредените къщички на Скоуки, попадаш в странна местност, пуста като лунен пейзаж. Там обработваемата земя е превърната в паркинг, а лъскавите сгради с офиси са поникнали от плоската гола равнина като отровни гъби.

Ала щом магистралата остане зад гърба ти и поемеш по шосе номер четирийсет и едно, най-неочаквано попадаш сред природата или поне сред пищния и лустросан неин вариант, а именно тежкарските северни предградия на Чикаго. Брястовете тук са стари и с огромни корони, клоните им се сплитат над пътя в тъмен балдахин от листа. От далечината се долавя приглушено мъркане на косачки, пыплещи по просторните ливади, а ако особено напрегнеш слух, можеш да си

въобразиш, че чуваш дори как стикът отпраща топките за голф някъде оттатък дърветата.

Времето бе неестествено топло за април. Отворих прозореца на колата и ме лъхна сочният влажен аромат на настъпващата пролет. Свих по шосе „Еленова пътека“ и навлязох в сенчестия бастион на тихата миропомазаност с име Лейк Форест. От дясната ми страна пробягваха сградите на градската управа, откъснати от шосето като малък колеж, после идваше ред на уличките с кокетните до втръсване и стряскащо скъпи магазини, образуващи търговската част. Пресякох жп линията — гарата е толкова стара, че все се сещам за курабийките с джинджифил от детството ми. Завих надясно по Паркланд авеню. Два-три километра по-нататък намалих, за да не пропусна двете колони от червени тухли, които отбелязват началото на имението Мандерсън.

Секретарката на Хекстър ми бе изпратила по факса подробни указания как да стигна до къщата на нейния велик шеф, но аз не ги взех със себе си. Не ми бяха нужни. Израсла съм на около километър оттук.

Без проблеми открих входа и поех по наскоро асфалтираната и нарочно лъкатушна алея. Къщата, ако не се лъжа, бе разположена в дълбочина, наскоро необятен парк, твърде внушителен дори и за мащабите на Лейк Форест.

След първия завой се сепнах от вида на някаква кола, забила нос в едно дърво, недалеч от пътя. От ауспуха се виеше едва забележима струйка дим. Намалих скоростта и спрях.

Няма човек, който да не познава колата на Хекстър — ролс-ройс „Фантом“, изработен по поръчка, черен, с бял покрив. Да отгатнеш кой е собственикът бе още по-лесно, вместо номер пишеше просто „БАРТ“. Но какво правеше тя в храсталаците, заорала със задните гуми в дърето, а предните — опрели в някаква бреза? Излязох навън и се спуснах леко по склона.

Въпреки уговорената среща с мен, Барт Хекстър в никакъв случай нямаше вид на човек, тръгнал по бизнес. Очакваше ме зад волана на ролса само по червена копирена пижама. Прозорецът бе смъкнат докрай и аз тихо извиках името му. Не се надявах на отговор.

Достатъчно близо бях, за да видя непоправимото: двете дупки от куршум в главата му.

Изстрелите го бяха съборили към съседната седалка и той лежеше проснат, с абсурдно извита глава, така че едното му око ме гледаше втренчено в тревожна смесица от молба и учудване. На лявото му слепоочие имаше малка кръгла червена дупка, а под нея — по-голяма, зееща рана. Едната му ръка бе отметната назад, над главата, а другата висеше безжизнено от седалката към пода. Вратът бе усукан под ъгъл, непостижим за живите.

Прозорецът от другата страна бе оплискан в алена каша. Бялата кожа на седалките почти не се виждаше от кръвта, примесена с нещо, което се досетих, че трябва да е късчета мозък и череп. Тук-там бяха полепнали черни косми. Черния Ирландец. Потръпнах от спомена и внезапно усетих, че дъхът ми излиза на пресекулки от гърдите. Така му викаше майка ми и тонът ѝ някак подсказваше, че Хекстър е ирландец от най-долна класа. Сутрешният вестник лежеше подгизнал до главата му.

Нямам представа колко време съм стояла втренчена в трупа, занемяла пред гледката. Знам само, че изпитвах парализираща и едновременно с това разкъсваща комбинация от чувства: страх, отвращение, треска от шока. Но най-отдолу клокочеше безстрастното ми любопитство. Явно се бе разиграла истинска драма с кървав край и нещо в мен упорито крещеше защо и как Барт Хекстър е срещнал смъртта в покрайнините на своето собствено имение.

Само миг след като чух вой на сирени, полицаите буквално се изсипаха отгоре ми. Замигаха светлини, изскърцаха гуми. Стоях пред колите и линейката, замръзнала като сърна, ослепена от фарове. Питам се кой ли ги е извикал; от шосето колата не се виждаше.

— Назад! — проехтя лай по мегафона, вратите се отвориха и ченгетата наскачаха отвътре с насочени пистолети. — Ръцете горе! Не мърдай!

Озърнах се стреснато. Нужни бяха няколко мига, за да осъзная на кого крещят. Един от униформените се втурна към мен, натисна ме върху капака на колата ми, за да ме провери за оръжие и едва тогава заваляха въпросите.

— Коя сте вие? — попита някакъв набит полицай с писклив от напрежение глас.

— Кейт Милхоланд.

— Какво правите тук?

— Имах среща с господин Хекстър.

— Каква среща?

— Делова. Идвах насам и видях колата му извън пътя. Слязох да видя какво става. Той... той е... убит.

— Убит?

— Да, мисля, че е убит. — Гласът ми, способността изобщо да говоря ме бяха напуснали. Репликите ми бяха едносрични, не по-силни от шепот.

— В колко часа пристигнахте тук? — за пореден път изграчи той.

— Не съм сигурна. Срещата ни беше за осем. Вероятно съм дошла малко по-рано. — Погледнах си часовника. Показваше осем и петнайсет.

— Елате с мен.

Кимнах безмълвно и се оставих да бъда отведена за разпит в една от колите. С периферното си зрение мернах как от третата кола бавно излиза рижав мъж и се отправя към ролс-ройса. Спокойната походка и непринуденият маниер бяха самата противоположност на стремителната енергичност на униформения до мен. Той ми отвори и аз се отпуснах на задната седалка. Фордът „Капри“ изглеждаше прекалено чист и нов за истинска полицейска кола, нямаше нищо общо с раздрънканите автомобили в синьо и бяло, които кръстосват улиците из моя квартал. От мястото на шофьора ме отделяше метална мрежа и докато усетя, се оказах сам-сама с гъгнешката полицейска радиостанция. Проверих вратата. Заключена.

След няколко минути мълчаливо размишление осъзнах, че шокът ме е превърнал в полуидиот. Всъщност, меко казано, доста е обезпокояващо да пристигнеш по работа в дома на клиента си и да го завариш застрелян. Все още не бях успяла да си възвърна присъствието на духа и да си задам логичния въпрос кой ли може да го е убил. Поседях така известно време, за да позволя на фактите да проникнат до съзнанието ми. Защо автоматично заключих, че някой друг е дръпнал спусъка? В края на краищата самоубийството изглежда по-вероятно... На фючърсните пазари печалбите са космически, но пък и провалите са катастрофални. Ако Хекстър се е самоубил обаче,

мислех си мрачно, то той ще е първият дилър на фючърси, който се е гръмнал, преди пазарът да гръмне него.

Чаках почти час, с надигащо се нетърпение, раздразнение и в крайна сметка отегчение, заключена на задната седалка на полицейската кола от Лейк Форест. Най-после вратата се отвори от червенокосия цивилен полицаи. На вид той отдавна бе прехвърлил четирийсетте, с лъскаво син костюм и вратовръзка — два-три сантиметра по-широка, отколкото трябва. Изглеждаше набит, с явна склонност към напълняване. Късите му пръсти забарабаниха нервно по покрива на колата, докато аз се измъквах навън.

— Детектив Русковски — легитимира се той, но не протегна ръка.

Реших, че е малко под метър и осемдесет, защото очите ни бяха на едно ниво. Луничавото му лице бе прорязано от дълбоки бръчки, а рижавата коса — обилно посивяла. Този път ми се стори по-възрастен, а може би просто е имал труден живот.

— Вие сте Кейт Милхоланд, така ли?

— Да.

— Някаква връзка с фамилията Милхоланд от Джесъп Роуд?

— Дъщеря.

Зачаках следващия въпрос, но такъв не последва. И двамата мълчахме. Тишината продължи и накрая започна да ме изнервя.

— Ще ми обясните ли какво се е случило? — попитах, като се мъчех да не прозвучи заядливо.

— А може би вие ще ми обясните — отвърна хладно той.

— Тази сутрин имах среща с Барт Хекстър. Когато излязох на алеята към къщата, забелязах колата му в дерето. Спрях да видя какво става. Той беше зад волана. По пижама. Застрелян. Почти съм сигурна, че беше мъртъв.

— Последния път, като го проверих, беше.

Русковски извади от джобчето на ризата си малък бележник и го запрелиства. Постояхме така известно време и с всяка секунда тишината ставаше все по-потискаща и неловка. Чувствах се озадачена и ядосана. Предполага се, че въпросите ги задават ченгетата. Може би

тоя Русковски си мисли, че ако ме подържи така още малко, аз ще се изкуша да изтърся нещо, като например някое самопризнание.

— Самоубил ли се е? — обадох се, за да сложа край на играта.

— Вие така ли предполагате?

— Предполагах, че ще го заваря жив и здрав за срещата ни — сопнах му се в отговор.

— Каква ви беше срещата?

— Делова.

— А именно?

— Хекстър търгуваше с фючърси — започнах да обяснявам и на секундата се ужасих колко бързо и лесно преминах в минало време. — Комисията за фючърсна търговия възнамерява да повдигне обвинение срещу него и компанията му във връзка с превишаване ограниченията на позициите в договорите за соеви семена през март и април миналата година.

— Това би ли могло да го подтикне да посегне на живота си?

— Едва ли. Дори не подлежи на наказателна отговорност. — Сетих се как Хекстър се хилеше, че актът от двайсет и пет хиляди долара за него би бил нещо като глоба за неправилно паркиране.

— Кога се уговорихте за тази среща?

— В петък, късно следобед.

— Кой друг знаеше за нея?

— Нямам представа. Секретарката му. Моята секретарка. Предполагам, жена му също, след като щеше да се проведе в дома им...

— Познавате ли госпожа Хекстър? — прекъсна ме Русковски.

— Да.

— Близки ли сте?

— Не бих казала. Тя е по-скоро от поколението на майка ми.

— Притежавате ли оръжие?

— Не — излъгах храбро.

— Откога познавате Барт Хекстър?

— Клиент ми е. Почти от година.

— Преди това не се ли познавахте? Може би покрай родителите ви?

— Виждала го бях естествено по разни приеми, но се запознахме едва миналата пролет. Наскоро беше уволнил адвоката си и търсеше

НОВ.

— И нае вас?

— Да.

— А защо точно вас?

Нещо в гласа му и в начина, по който погледът му се разходи по мен, ме накара да настръхна.

— Преценил е, че съм най-добрата — отсякох хладно.

— А не е ли имало и някоя друга причина? — подхвърли цинично той.

— Хайде да се придържаме към фактите по случая.

— Госпожице Милхоланд, аз съм детектив от отдел „Убийства“, а вие се намирате на местопрестъплението — изръмжа Русковски. — Това означава, че на този малък отрязък земя командвам аз. Аз задавам въпросите, вие отговаряте. Не съм длъжен да ви давам обяснения. Няма да се съобразявам с чувствата ви или с репутацията ви. Единственото ми задължение е да си върша работата, което днес означава да открия мръсника, застрелял Барт Хекстър. А пък ако на вас нещо не ви харесва, с удоволствие ще се разпоредя да ви сложат белезници и да ви отведат в полицията, където ще чакате да намеря време, за да разговарям повторно с вас.

— Направо да им завидиш на тия екхибиционисти, дето могат да избиват комплексите си на работното място — изстрелях аз, вече твърде вбесена, за да мисля за последствията.

Този път паузата продължи достатъчно дълго, за да успея да си представя как през остатъка от неделния ден се радвам на гостоприемството на участъка в Лейк Форест и жъна плодовете, посяти от собствената ми червива уста.

— Последвайте ме — отсече Русковски, завъртя се и делово се отправи към дерето.

Тръгнах след него, като леко подтичвах, за да го настигна. Жълтите лепенки с надпис: „полиция; не влизай!“ вече бяха опасали дърветата около колата и групичка полицаи сновяха напред-назад.

Наближихме и аз се поколебах дали да продължа, защото изведнъж осъзнах какво бе наумил Русковски. Едно е да се натъкнеш на трупа случайно, съвсем друго е да го разглеждаш в детайли.

— Самоубил ли се е? — осмелих се да попитам отдалеч.

— Засега знам само, че имаме мъртвец в ролс-ройс — отговори троснато той.

ВТОРА ГЛАВА

Още много отдавна майка ми беше обявила къщата на Барт Хекстър за най-уродливата в Лейк Форест. Не бях влизала вътре, но квалификациите на Астрид Милхоланд винаги са се славели като убийствено точни. Чувала бях, че къщата е построена по подобие на известно английско имение, но докато се приближавах към нея, придружавана от двама полицаи, тя ми изглеждаше само огромна и неприветлива. Дългата алея за коли се спускаше по надолнището и завършваше пред централния вход с фонтан от мрамор — претенциозен ансамбъл от делфини и морски кончета, бълващи стръмни параболи вода срещу немощното априлско слънце.

Полицайте си бяха издействали една тъмна и усойна стая, отстрани на импозантното фойе. В нея имаше камина, в която спокойно можеш да стоиш прав, а високият таван лъщеше, облицован в черен дъб. Мебелите в стил „кralица Елизабет“ бяха украсени с дърворезба. Столовете бяха тапицирани в черно и в червено като бургундско вино. На едната стена бе проснат грамаден гоблен, толкова изтърган, че повярвах в автентичността му. Именно сред този донякъде инквизиторски интериор дадох официалните си показания пред детектив Русковски.

Той безмилостно разчопли и най-нищожната подробност — обсъдихме до една срещите ми с убийтия, впечатленията ми от него като човек и бизнесмен; дадох пълен отчет и за всяка минута от живота си в последните двадесет и четири часа. През цялото това време Русковски демонстрираше войнствена подозрителност и непрекъснато подмяташе, че полицайте в много по-голяма степен от адвокатите живеят в свят, където всеки гледа да те преметне.

След като приключихме, той ме предаде на млада жена от криминалната лаборатория, която бодро натопи ръцете ми в разтвора за неутронна активация. С това изследване се открива наличието на барий и антимон — две вещества, които обикновено остават по ръцете при изстрел с пистолет. После с дискомфортното усещане, че участвам

в долнопробен телевизионен филм, се оставих да ми вземат отпечатъци от пръстите.

Щом ангажиментите ми с полицията приключиха, отидох в банята с ръчно изрисувани френски тапети да се измия. Посегнах да се избърша и замръзнах пред трите колосани ленени кърпи с монограм, от онези, дето се подаряват по сватби. Не знаех колко време съм стояла така, вцепенена, с ръце във въздуха, докато водата капе по плочките.

Имам цял един живот, опакован в кутии и кашони. Там са сервизът от китайски порцелан за двадесет и четири души, кристалните чаши за шампанско, чашите за вино от уотърфордско стъкло. Там са ленените покривки за маса и кошниците за пикник, кухненските уреди и подносите за сервиране, рамките за снимки, сребърните табли и колосаните кърпи за ръце с избродирани инициали, които съпътстваха името ми за твърде кратък период.

Не много отдавна бях омъжена.

С Ръсел се запознахме в университета. През деня се счепквахме в часовете по граждански процес, а нощем продължавахме, малко по-иначе, на скърцащото му единично легло. Той беше всичко, което аз не бях: постигнал успехите си сам и изключително самоуверен. С лекота минаваше през всякакви изпитания — университет, интервюта за работа, посещения при семейството ми; изобщо човек, здраво хванал кормилото на живота си. Оженихме се през лятото след дипломирането ни и прекарахме медения месец на остров Крит. Там карахме яхта, чернеехме, до среднощ пиехме гръцко вино със стафиди по кафенетата на открито и допрели глави под светлината на газените лампи, си шепняхме планове за бъдещето.

Щом се прибрахме в Чикаго, започнахме работа, аз като адвокат в „Калахан Рос“, а той като сътрудник на федералния съдия Майрън Уъртс. В началото бяхме прекалено заети, за да обърнем внимание на лекото накуцване, с което Ръсел се върна от Гърция. Съвсем естествено беше да решим, че някоя стара травма от футбола напомня за себе си. Накрая той все пак отиде на лекар. Точно шест седмици след сватбата му поставиха диагноза тумор в мозъка. Още преди първата годишнина бях вдовица.

Всичко това се случи преди три години и оттогава всеки ден си казвам, че най-лошото вече е зад гърба ми, но мъката, пулсиращата болка от загубата съпътства живота ми като тих музикален фон. А в

дни като днешния, когато нещо — сътресението от смъртта на Хекстър например, спречкванията с полицаите или някой предмет, тъй банален като грижливо изгладените правоъгълници от ирландски лен, отпирища пороя от мрачни чувства.

Погледнах се в огледалото и си заповядах да не рева. Извадих фуркетите, разпуснах си косата и с автоматично движение отново я усуках на дежурния френски кок. Написах се със студена вода и попих лицето си със салфетка; нямах сили да докосна кърпите. След това поех дълбоко въздух и си наложих да се вмъкна отново в кожата си за пред света на свръхтрудолюбив фирмен адвокат.

Къщата представляваше лабиринт от стаи, коридори и фойета и ми трябваше доста време да открия някой от персонала, който да не е обсебен от полицията. Накрая се натъкнах на някаква кисела млада жена в черна униформа на камериерка и тя обеща да провери дали госпожа Хекстър ще се съгласи да разговаря с мен. Докато чаках, погледнах през огромния прозорец от оловно стъкло и зърнах как двете полицейски коли и линейката потеглиха по алеята — Барт Хекстър изминаваше този път за последно.

Памела Мандерсън Хекстър ме прие в елегантна дневна на горния етаж в едно отдалечено крило на къщата. Помещението бе слънчево, с висок таван, мебелите бяха в стил кралица Ана, с тапицерия в жълто и вишнево, но доста захабени — очебийна разлика с останалата част от къщата. Реших, че тази удобна и уединена стая, приютила спомените от родителите ѝ, е нейното убежище. Прясната вдовица ме поздрави от фотьойла с висока облегалка пред широкия еркереен прозорец с изглед към просторната терасирана градина.

Бракът на Памела и Барт Хекстър бе добре известен в обществото. Неспособен да седи тихо и кротко, още от самото начало Барт Хекстър повлякъл стеснителната си съпруга към светлините на прожекторите и с времето тя започнала да се чувства все по-уютно сред хорските погледи. Двамата развиваха активна дейност в няколко фондации, бяха основали и своя собствена, носеща името им, за подпомагане на семейства с тежко болни деца. В добавък те неуморно посещаваха всевъзможни приеми, така че рядко минаваше седмица без светските хроники да им отделят подобаващо внимание.

Памела бе добре нагласена русокоса жена на почтена възраст, която водеше битката с годините благодарение постиженията на

пластичната хирургия. Облечена бе в семпъл сив костюм „Кастелбъри“. Косата ѝ, едва докосваща раменете, беше отметната назад, безупречно фризирана и застопорена с обилно количество лак. Лицето ѝ бе бледо, ала гримът не издаваше и помен от сълзи.

— Госпожо Хекстър — започнах аз, прекосявайки стаята към нея, — толкова съжалявам, че ви безпокоя в такъв труден момент!

— Моля те, Кейт, наричай ме Памела — заяви тя с провлачения акцент на висшите класи. — Все пак с майка ти се познаваме на практика цял живот. Много се учудих, когато Барт спомена, че ще идваш днес. Кой би повярвал, дъщерята на Астрид адвокатка... — Тя ми посочи стола насреща.

На ниска масичка пред нас имаше кошница ръкоделие и бележник с дълга редица имена, изографисани с витиевия почерк, възприет в подготвителното училище и после ежедневно трениран върху покани и благодарствени писма.

— Искрено съжалявам за сполетялото ви нещастие — продължих с клишетата. — Сигурно е ужасен шок.

— Все още не мога да го повярвам — каза тя, кротко сплела ръце в скута си, като ученичка, която декламира урока. — Винаги съм мислела... Искам да кажа, страхувахме се, че именно сърцето му ще ни го отнеме. Преди няколко години получи инфаркт. Едва не си отиде. Оттогава все имаше проблеми, но аз се тревожех повече отколкото той самият. Сутринта, понеже не се прибра след като отиде за вестника, се притесних, че е забравил да си вземе хапчетата. Качих се на количката за голф да проверя дали нещо не се е случило. Като видях колата... Ужасът... — Лицето ѝ помръкна от спомена и гласът ѝ заглъхна.

Предполагах, че аз съм открила тялото, но явно именно Памела се бе обадила на полицията.

— Г-жо Хекстър... Памела. Много ми е съвестно в момент като този да повдигам такъв въпрос, но както положително знаете, фючърсите са светкавично променящ се бизнес и имам нужда от вашето позволение да се свържа незабавно с борсите. Сигурна съм, че те ще настояват да прегледат сделките на съпруга ви, за да се уверят, че там няма нищо, което да ги притеснява.

— Както прецениш, Кейт.

— Да знаете дали съпругът ви е имал някакви проблеми в работата? — подпитах отдалеч. — Нещо, което особено да го е

тревожело...

— Нямам представа. Никога не съм се интересувала от заниманията на съпруга ми. — Интонацията ѝ недвусмислено подсказваше, че вълненията по фючърсните сделки са доста под нейното достойнство.

— Значи съпругът ви не е изглеждал обезпокоен от нещо, свързано с „Хекстър Комодитис“? Напоследък не ви се е струвал ядосан или разстроен?...

— В никакъв случай. Прекарахме почивните дни съвсем нормално. В петък вечерта децата ни гостуваха. В събота бяхме домакини на голф турнира в клуба. Всяка година го правим. Откриваме пролетния сезон с една игра от осемнадесет дупки по зимните правила. Много беше забавно. Снощи отново бяхме в клуба, имаше парти. Както вече казах на полицията, уикендът ни не се отличавахе с нищо по-различно от обикновено. Те не трябва да ровят в личния ни живот, а да търсят този умопобъркан, извършил това ужасно деяние.

— Повечето убити са жертви на хора, които са познавали — възразих предпазливо.

Памела се стегна и дружелюбното благоразположение в очите ѝ угасна.

— Барт не беше като повечето хора — отсече тя. — Абсурдно е някой от нашите познати да е способен на такова нещо. Явно е някой луд, някой от ония дето преследват известните личности, като онзи дето застреля певеца, как му беше името, един от „Битълс“... Джак Ленън.

— Джон Ленън.

Щеше да се наложи Памела да проумее, че полицията ще търси убиеца на мъжа ѝ именно сред най-близкия кръг. Реших да сменя темата:

— Имате ли представа на кого е завещал фирмата си?

— Всичко е разпределено между децата. Синът ни Бартън Джуниър е изпълнител на завещанието. Мисля, че ще е най-добре да обсъдиш фирмените дела с него. Честно казано, мен те изобщо не ме засягат.

Вестта за тази смърт щеше да разтърси финансовия свят. Щеше да разстрои пазарите от Лондон до Токио. Активите на „Хекстър Комодитис“ възлизаха на стотици милиони долари и представляваха

труда на Барт Хекстър през целия му живот. Каква ирония... Жена му това изобщо не я засягаше.

— Предполагам, че ще пожелаете да се погрижа за допълнителна охрана. Както сама казахте, мъжът ви беше много известен.

— Опасяваш се от репортерите? — възкликна смаяно тя. — Не се бях сетила. Но щом смяташ...

— Ще се радвам да мога да ви помогна с нещо.

От мига, в който новината гръмнеше по вестниците, Памела Хекстър щеше да се занимава не само с репортери. Паркленд Роуд щеше да се задръсти от навлеци, копнеещи да зърнат отблизо къде са светили маслото на Черния Барт. На вратата й щяха да звънят какви ли не агенти за недвижимо имущество, за да се поинтересуват дали не възнамерява да се отърве от тази огромна къща сега, след като е останала съвсем сама. А ако имаше късмет, още по време на погребението можеха да се отбият и някои по-находчиви крадци.

— Само още едно нещо. Тази сутрин съпругът ви трябваше да ми даде някои документи във връзка с едно евентуално разследване. Случайно да знаете къде може да ги е оставил?

— Вероятно са в кабинета. Там си държеше нещата. Обичаше да пуши пури, докато работи. Аз не позволявам да се пуши в останалата част от къщата.

— Ще имате ли нещо против да надникна в кабинета?

— Ни най-малко. Полицайте вече бяха там. Търсеха прощално писмо.

— Знаете ли дали не са открили нещо? — осмелих се да попитам, изпълнена с тайна надежда.

— Бартън за нищо на света не би се самоубил — заяви безапелационно тя.

— Дори и ако е загазила на борсата?

— Явно не си познавала добре съпруга ми, Кейт. Иначе щеше да знаеш що за човек бе той. Ако имаше проблеми с борсите, първо би убил всеки, който и по най-незначителен начин е допринесъл за това, и изобщо не би му хрумнало, че може да посегне на себе си.

Памела Хекстър натисна звънеца, за да извика камериерката Елена, която да ме заведе до кабинета на съпруга й.

— Не мога да си представя какво е станало с това момиче — изсъска тя, докато напразно чакахме.

Сетих се за няколко възможности: Елена се пазари с „Дейли Инкуайърър“ срещу каква сума да разкаже своята неповторима история от мястото на събитието; Елена флиртува в гаража с някое мъжествено ченге; Елена — свита в килера със слушалката в ръка снася на приятелките си новината за убийството на шефа.

Накрая уверих госпожа Хекстър, че ще се справя и сама, ала щом се озовах на първия етаж, бързо съжалих за оптимизма си. Къщата бе огромна и стряскаща, гъмжило от безсмислено натруфени стаи и мрачни коридори. Минах през музикален салон, експозиция на трофеи, оръжейна, игрална зала. По метода на изключването поех по един коридор, за да се върна обратно в централната част, но незнайно как, той ме отведе в кухнята — просторна и бяла, излъскана и обляна в светлина като операционна. В единия ѝ край видях врата и реших, че води към помещението за сервиране, а оттам вероятно ще мога да се добера до трапезарията. Обаче, когато отворих вратата, пътят ми се оказа препречен от масивния гръб на детектив Русковски. Изглеждаше погълнат от задушевен разговор с някой по-нисък и по-тих от самия него. Той се извъртя към мен и успях да видя събеседника му — Кен Кърландър.

Кърландър бе адвокат, специалист по недвижимо имущество и наследствени дела, и съдружник във фирмата, където работя. От време оно цялата му кариера бе преминала в служба на богатите: бдял бе над авоарите им, надзиравал бе предаването на собствеността от едно поколение на друго. Той наближаваше задължителната за фирмата ни пенсионна възраст от седемдесет години и изглеждаше като краля на правото — беловлас, с изсечена стисната челюст и както винаги — с черен костюм. Из офиса се носеше вицът, че гардеробът на Кърландър трябва да е едно от най-мрачните кътчета в цяло Чикаго.

Да се каже, че Кърландър не ме харесва, е само заглавието на романа. Кен открай време възприемаше присъствието ми в „Калахан Рос“ като лична обида. За него аз не съм нищо повече от предател на класата си. А това, че съм се насочила към открито користолюбивия свят на фирменото право, го караше да се задъхва от възмущение. Изпълваше се с истинска болка да ме гледа как по цял ден нищя разни сделки, водя преговори за сливания на концерни и се занимавам с

такива като Барт Хекстър, вместо да си седя в клуба и да се наслаждавам на блаженото спокойствие на елитния си произход. Аз пък смятах Кърландър за безподобен досадник.

— Кен! Какво правиш тук? — възкликнах изненадано, без да мисля за нетактичността си.

— Памела се обади първо на мен, горкичката.

— Чудно, че се е сетила точно за вас — заяде се на секундата Русковски. — Обикновено, като завариш мъжа си с куршум в главата, се звъни на полицията.

— Както вече поясних — отвърна Кърландър с отегчено високомерие, — при настъпилите обстоятелства съвсем естествено беше госпожа Хекстър да се допита до адвокат. Но повтарям, именно аз я посъветвах, веднага щом свършим разговора си, да се обади в полицията.

— Тогава качете се горе и я посъветвайте да благоволит да ни приеме. Имаме да ѝ зададем още въпроси.

— Като адвокат на госпожа Хекстър, аз настоявам да не бъде безпокоена повече тази сутрин. — Той се наду от възмущение. — Повикала е лекаря си. Вече говорихте с нея, тя любезно се съгласи да претърсите къщата и дори прие да ѝ вземете отпечатыци. Елементарното приличие налага да я оставите малко насаме в такъв момент.

Усетих, че Русковски се кани да дръпне поредната реч за прерогативите на детектива от отдел „Убийства“, хванах Кърландър за безупречно колосаните ръкавели и го изтиках настрани, като подхвърлих през рамо:

— Детектив Русковски, ако нямате нищо против, бих желала да поговоря насаме с моя колега.

Той кимна, изпълнен с отвращение.

— Какъв е проблемът? — попитах Кърландър. — Аз току-що говорих с госпожа Хекстър. Тя е доста спокойна. Защо не я оставиш да приключи с всичко това и да се отърве от тях?

— Памела настоя. Ченгето ѝ зададе някои твърде безогледни въпроси и тя се почувства ужасно засегната. После се обади на Боб Фракман от канцеларията на кмета. Докато не изпратят друг детектив, тя няма да разговаря повече с полицията.

— Не трябва да им губи времето с тъпи фасони — заявих аз, за кой ли път смаяна от дебелоочието на супер богатшите.

— Трябва да разбереш, че Памела е свикнала околните да се съобразяват с нея.

— Но въпросите на полицаите ще бъдат смехория в сравнение с кръстосания огън, на който ще я подложат журналистите, докато не стане ясно чие дело е убийството. Ти си й приятел, Кен. Направи услуга на всички ни и я убеди да окаже съдействие на полицията.

— Къде отиде оня, костюмираният? — подхвърли Русковски, когато се върнах при него в кухнята.

— Да говори с госпожа Хекстър.

— Ще му натрием и на него носа.

— Става дума за носа на госпожа Хекстър. Явно въпросите ви са я разстроили.

Русковски изсумтя нещо, наподобяващо смях.

— Само я питах кога за последен път са правили секс.

— Малко ли е?

— Това е рутинен въпрос. Дава представа за взаимоотношенията. Според вас семейство Хекстър щастливо ли е било?

— Не мога да отговоря. Не ги познавах толкова добре. Изглеждаха щастливи. Имам предвид, че на снимките бяха винаги заедно, усмихнати... А и бракът им е просъществувал. Дилърите на фючърси сменят жените си със скоростта, с която въртят парите. На ежегодния „Бал на жътвата“ в Чикагската стокова борса първите съпруги се броят на пръстите на едната ръка.

— Та имате ли идея кой може да е пожелал смъртта му?

— Не, не бих казала.

— По-точно!...

— Разбирате ли от фючърси?

— Не съвсем.

— Викат им нулева игра. На всеки победител има един загубил. Всеки долар в сметката на един е бил проигран от някой друг. Барт Хекстър е печелел почти непрекъснато цели трийсет години. Няма как да не си е създал врагове.

— А чували ли сте някой да му има зъб, да е бил заплашван, да са го нападали?

— Не. — Погледнах си часовника. — Трябва да уведомя представителите на борсите. Ще се опитате ли да държите репортерите настрана?

— Окръжният прокурор възнамерява в два часа да даде изявление. Но е само въпрос на време, докато някой изръси новината. Наврени сме в кълбовидна мълния. Знаете ли на какво ченгетата викат кълбовидна мълния?

— Сигурна съм, че вие ще ми обясните.

— Работиш с чувството, че те засмуква ядро от пламъци, раздухвано от всички, чак до губернатора. Можеш здравата да се опърлиш, докато пипнеш убиеца. Иначе казано, госпожице Милхоланд, опитвам се да ви втълпя, че ако възнамерявате да ми въртите номера, ще ви натикам в огъня заедно със себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Договорите за бъдещи доставки или тъй наречените фючърси се търгуват навсякъде по света — от Сингапур до Сидни и от Токио до Ню Йорк, но основните центрове са в Чикаго — Чикагската стокова борса и Чикагската меркантилна борса, наричана фамилиарно „Мерк“. Именно тук се определят световните цени на селскостопанските култури — царевица, соя, месо, портокалов сок, или на металите като златото и платината, а още и на някои финансови инструменти: съкровищни и общински облигации, чуждестранна валута.

Фючърсът представлява споразумение за покупка или продажба на съответно количество от дадена стока. То ще се извърши на определена бъдеща дата, но по цени, съгласувани днес. Възникнали като улеснение за фермерите да оперират с фиксирани цени на продукцията си, фючърсите все още са важен източник на ликвидност за селскостопанските производители. Например, през голяма част от годината парите на производителя на соя са замразени. Ако той се нуждае от пари за реколтата, откъде би могъл да ги получи? Банките изискват гаранция, но кой би могъл да каже какви постъпления ще дойдат от продажбата на соя след пет месеца? В края на краищата банките не играят на борсата.

Но оживените зали на Стоковата борса и „Мерк“ са претъпкани от любители на хазарта. Още далеч преди да събере реколтата, фермерът може да сключи договор за продажба на продукцията си в някоя от фючърсните борси за конкретна бъдеща дата и на предварително уговорена цена. Тъй като така той вече разполага с фиксирана цена, банката с радост му отпуска кредит, а фючърсният договор служи за гаранция. На борсов жаргон фермерът е станал „хеджър“, с други думи вързал си е гащите.

Всеки производител, обезпокоен от възможното вариране на цените, може да се застрахова по този начин. Когато „Ексън“ надуши опасност от спад в цените на петрола, прави „хеджинг“. Ако „Набиско“ се притесни, че покачването на захарта ще се отрази зле

върху печалбите от бисквити, купува фючърсни договори, за да има гаранция за цената, на която ще я купува в бъдеще.

Естествено, хеджърите са само едната страна от уравнението на фючърсите. Хората от рода на Барт Хекстър и клиентите му не гледат соя, нито рафинират петрол или пък пекаат бисквити. На тях хич не им пука за ония, които притежават тонове свинско шкембе или тирове със захарна тръстика. Не, те са играчи или още по-точно казано — комарджии. Интересуват се единствено от пари и правят пари от залагания натам, накъдето очакват да се променят цените. Точно те поемат риска, който искат да избегнат хеджърите.

Да предположим, че миналия февруари Барт Хекстър е сключил договор на стойност десет хиляди долара за закупуване на соеви семена през октомври. Да предположим обаче, че през месец юли сушата е унищожила половината от реколтата и цените са скочили до такава степен, че същото количество соеви семена вече струва трийсет хиляди долара. И така, когато Хекстър си продаде договорите, ще бъде с двайсет хиляди долара по-богат, без изобщо да е помирисал соя. Заложил ли на печеливша карта, ще пипне и тлъста премия.

За комарджията със страст към големи залози няма по-сладка рулетка от фючърсите. Темпото е вихрено, рисковете — зашеметяващи. А играта е дори още по-неустроима, тъй като за да участваш, трябва да разполагаш само с незначителна част от реалната стойност на договора, който купуваш, а именно да депозираш пет процента от сумата. Принципът се нарича „ливъридж“ и е лостът, с чиято помощ такива като Барт Хекстър могат да се сдобият със соеви семена за десет хиляди долара, като се бръкнат само за петстотин. Е, разбира се, когато цените се покачат драстично, расте и сумата, представляваща петте процента. Така че на практика в хазарта с фючърсите няма таван и за евентуалните загуби.

Веднъж заварих Хекстър, тъкмо когато беше ударил над шестстотин хилядарки благодарение на хладнокръвното си жонглиране с галопиращите цени. Настроението му бе превъзходно, блажено пафкаше пурата си и изглеждаше особено сговорчив и доволен от себе си. Тогава ме въведе в тайнствата на занаята, разказа ми за коварството, картоиграческия нюх и овладяването на страха, на които се дължи дългосрочният успех при търговията с фючърси. Онзи следобед сподели с мен доста неща, но последните му думи се

запечатана особено силно в съзнанието ми и предвид днешните обстоятелства, се оказаха пророчески: „В нашия бизнес — заяви той през смях — гризеш мечката, докато накрая сам не се окажеш изяден от нея“.

Тогава възприех тази сентенция като хвалба на човек, който току-що е направил голям удар; гледал е провала очи в очи, но е излязъл победител. Днес обаче, само няколко часа след като видях мозъка му по кожените седалки на ролс-ройса, не можех да не се запитам кой бе поканил мечката на закуска.

Кабинетът на Барт Хекстър бе решен според представата на списание „Архитектурен дайджест“ за светая светих на топ бизнесмена. Стените не се виждаха от библиотеките с красиви кожени томове, едва ли отваряни някога. Писалището бе огромно и натруфено, с пълна колекция президентски атрибути. Лъщяха фотографии в рамки и кристална кутия, напрацяла от контрабандни кубински пури. Въртящият се кожен стол се извисяваше с облегалка като трон. На едната стена, небрежно подпряна, се мъдреше библиотечарска стълбичка. Зад френския прозорец се простираше дълга изискана градина. В разкопаните наскоро лежи влажните кафяви буци изпъкваха на фона на тревистото зелено като пресни гробове.

Приседнах зад бюрото със свито сърце и се заех да прегледам вещите на убития. Започнах с купчината листове, разхвърляни безразборно отгоре. Открих писма и меморандуми, адресирани съответно до двете борси за фючърси и засягащи предимно административни въпроси. Както Стоковата борса, така и „Мерк“ са до голяма степен автономни институции и Хекстър бе работил активно и с двете. Открих дебела папка с анализа на предложението за промяна в процедурите на Стоковата борса. Прегледах и някои негови становища относно Глобекс — сравнително новата двайсет и четири часова компютърна система за търгуване, както и тлъстата преписка по повод откриването на още един етаж в „Мерк“, запланувано за някъде през лятото.

Навсякъде се търкаляха пачки пликове, стегнати с ластик, повечето неотваряни, които приличаха на банкови извлечения и сметки

на клиенти. Явно Хекстър беше поизостанал с пощата. Очертаваха се добри времена за Кърландър, който щеше да разпределя имуществото.

Пристъпих към чекмеджетата. Оказаха се натъпкани със стандартните джунджурии — моливи, бележници, ластици, марки — всичките подредени и съвсем безлични. Едно от тях съдържаше квитанции за покупки и продажби и разни формуляри от двете борси. В друго имаше диаграми с метеорологични прогнози, навити на руло и захванати с ластик. Най-накрая попаднах на нещо полезно. В най-долното чекмедже, сред телефонните указатели на почти десетина клуба, се натъкнах на две тънки папчици с номерата на всички членове на Чикагската стокова борса и на „Мерк“.

Реших да се обадя първо на Рики Съливан, настоящият председател на Стоковата борса и приятел на Хекстър от детинство. Улучих го точно на път за църква. Той прие да организира среща в борсата по обяд. Несъмнено новината за смъртта на неговия съратник го ужаси, но той не даде воля на чувствата си. По-късно, на чаша сухо питие в „Бъч Макгуайър“, щеше да има достатъчно време за скръб и зигзагообразни дискусии относно човешката тленност. Но докато Рики Съливан не се увереше, че Черния Барт сам се е насадил в ситуацията, от която се излиза с куршум в черепа, единствената му реакция щеше да бъде сковаващ страх.

Методичното ми тършуване из бюрото на Хекстър все пак не разкри нищо, отнасящо се до разследването на Комисията за фючърсна търговия, освен едно малко самозалепващо се розово листче, на което бе записано: *неделя, осем часа — Кейт Милхоланд*. Имаше обаче и едно заключено чекмедже, затова се наложи отново да преброя зловещите елизабетински коридори, за да намеря вкиснатата Елена и да я пратя при госпожата за разрешение. Тя се появи след няколко минути с дрънчащата връзка ключове.

Поиграх си известно време, докато налучкам верния от тях. Когато отворих чекмеджето, останах разочарована. Съдържанието не се отличаваше с нищо интересно — няколко дребни банкноти в тенекиена кутия от дъвчащи бонбони, пачка марки за експресна и въздушна поща, четири пури „Монклер“ — всяка опакована в кремаво станиолено пакетче, и една картонена кутия. Отворих капака, беше

пълна догоре с личните бланки на Хекстър. Озадачена, бутнах чекмеджето обратно навътре и се втренчих с празен поглед в политурата на бюрото. От снимките в сребърни рамки ме зяпаха двама едва проходили малчугани — явно внуците.

Вече почти цял час ровичках из бюрото и нищо; нито дори намек за финансов скандал, никакви заплашителни писма, абсолютно нищо от личен характер. Всичко изглеждаше наред и все пак ме глождеше мисълта, че липсват каквито и да било документи по разследването на фирмата. Естествено, съзнавах, че в сравнение с убийството, това е дребна работа, но Хекстър ми беше обещал именно днес най-после да ми предаде документацията. Къде можеше да бъде тя?

Взех ключовете с намерение да ида да ги върна, но въпросите без отговор ме възпряха. От къде на къде някой ще вземе да заключва няколко банкноти, два свитъка пощенски марки и кутия с листове за писма? Защо ще крие пурите „Монклер“, когато другата кутия, натъпкана с кубински пури, е на най-видно място? Подържах замислено ключовете в шепата си, после клекнах отново пред чекмеджето и пак го издърпах.

Разопаковах рулата с пурите — бяха си пури. Извадих кутията с бланките и повдигнах листовете. На дъното се спотайваше още една кутия.

Първото, което привлече погледа ми, бяха парите — пачка, три пръста дебела, завързана през средата с червен ластик. Взех я в ръка, само стотачки. Броих, броих, докато ми писна — над четирийсет хиляди. Насочих се към другото в кутията — жълт плик, формат А4.

Сложих го в скута си, върнах по-малката кутия обратно на мястото ѝ и поставих бланките отгоре, така както ги бях заварила. Бавно отворих плика.

Пълен беше със снимки, твърде различни от тези на бузестите внучета, ухилени насреща ми от бюрото. Бяха повече от десетина, черно-бели, всичките на една и съща млада жена, може би около двайсет и пет годишна, без никакви дрехи.

На първата беше застанала на четири крака с гръб към обектива, в почти котешка поза. Гледаше през рамо, така че се виждаше само едното ѝ око и ъгълче от горната част на носа. Тялото ѝ изглеждаше гъвкаво, косата се спускаше дълга и черна. Прегледах ги до края. Това не бе професионална фотография, която да изтръгне еротика от

някакъв отегчен модел. Оттук лъхаше интимността и аматьорската непреднамереност на семейните снимки.

И все пак, която и да бе тази жена, тя беше позволила да я запечатат във всички стандартни пози от бранша — с извита назад глава, скрила с длан лицето си в престорен екстаз, другата ръка пъхната между краката; изправена, с разкрачени крака, извърната настрани от обектива и наведена напред, така че косата да докосне пода...

Несъмнено целта на фотографа не е била да улови лицето ѝ. На нито един кадър то не се виждаше докрай. Седях си така и гледах шокирана и очарована, като безуспешно се опитвах да разгадая самоличността ѝ и да отгатна кой ли е натискал копчето.

Вратата се отвори и аз подскочих от стола.

— Не исках да ви притеснявам — заекна смутено синът на убития, Бартън Джуниър.

Бързо пъхнах снимките обратно в плика.

За последен път бях видяла Бартън Джуниър, когато бях на четири години — двамата с брат ми крадяха бърбън от барчето на баща ми. Тогава той беше дългунест пубер с рунтав мъх по бузите и ме гледаше отвисоко изпод рошав черен перчем. Дънките му бяха чарлстон, а тениската — раздърпана и лекедосана.

Изминалите години го бяха превърнали в копие на баща му. Сега смолисточерната му коса бе късо подстригана и започваше бавното си и неумолимо отстъпление от челото. Имаше очите на баща си, същата светла кожа и гъсти вежди. Беше обаче по-слаб, не така набит и излъчваше някаква дяволитост, която напираше дори и през скръбта. Въпреки всичко приликата бе смразяваща.

И все пак общите черти бяха само външни. Черния Барт е тръгнал от нищото и цял живот се е стремял да се откъсне от скромния си произход на колкото може повече долари разстояние. Бартън Джуниър е израсъл в море от изобилие и си е избрал място, където парите и вещите не се ценят особено високо.

Доктор Бартън Джуниър бе професор по теоретична математика в Северозападния университет, специалист в областта на новоразвиващата се Теория на хаоса, която се занимава с моделиране

на големи комплексни системи. Макар пазарите на фючърси да представляват точно такава система, интересът на Бартън към бизнеса на баща му, за ужас на стария, бе чисто академичен.

— Кен Кърландър ме изпрати да ви открия — каза той, след като му поднесох съболезнованията си. — Искали сте да разговаряте с мен.

— Много ми е неприятно, че се налага аз да сторя това — започнах колебливо, тъй като именно се канех да стоваря непосилна тежест върху раменете на човек, който само преди час е научил за жестокото убийство на баща си, — знам, че Кен след ден-два ще се срещне с всички вас, за да обсъдите подробностите по завещанието на баща ви, но от майка ви научих, че изпълнителят сте вие.

— Да, Кен ми каза. Какво означава това?

— Доста неща. Но в момента важното е, че вие сте този, който ще управлява „Хекстър Комодитис“.

Бартън Джуниър имаше нужда от минута, за да смели новината. Фирмата на баща му възлизаше на стотици милиони долари. Това не е като да наследиш ателие за химическо чистене.

— Аз не съм бизнесмен — заяви накрая той с безизразен глас.

— Много хора ще ви помагат. Аз, сътрудниците на баща ви, Кен Кърландър... Ала проблемът е, че при фючърсите всичко се развива светкавично. Има задачи, които трябва да се свършат днес, а през следващите седемдесет и два часа ще трябва да се вземат неотложни решения с дългосрочни последствия.

Бартън изглеждаше видимо посърнал.

— Вече се свързах с борсите — продължих аз. — По обяд ще се срещна с Рики Съливан и ще прегледаме документацията на баща ви, просто за да сме сигурни, че няма да има никакви изненади.

— Искате да кажете нещо, заради което може да са го убили?

— Също и това, да. Желаете ли да присъствате?

— Не. Мисля, че тук съм по-нужен.

— Да, уверена съм, че ще се справя и сама. Ако възникне проблем, ще ви се обадя. От борсите ще настояват да продадем всички позиции на баща ви.

— Но ние не бихме могли да го направим без да сме сигурни, че той няма офсетинг по другите пазари — прекъсна ме Бартън. — Знам, че татко много често използваше офсет и обвързваше покупките в Чикаго с еквивалентни договори в Хонконг.

В този миг най-после ми просветна. Щом Бартън е информиран дотолкова, че да се тревожи за офсетинга или разпределените позиции, значи има някакъв шанс той, аз и „Хекстър Комодитис“ да оцелеем през следващите няколко седмици.

— С ваше позволение, ще се опитам да издействам от борсите график за поетапна продажба в зависимост от позициите, които държи баща ви, вероятно в рамките на седмица до десет дни. Така ще имаме възможност да потърсим складовата документация и потвържденията от пазарите в чужбина. Знаете ли къде бихме могли да открием тези неща?

— Човекът, който би трябвало да е наясно с това, е братовчед ми Тим. Той е пръв помощник на баща ми.

— Телефонният му номер у вас ли е? Бих желала и някой да се обади на служителите във фирмата, за да не научават за случилото се от новините.

— Вероятно ще успеем да се доберем до Тим чак довечера. Той членува в клуб за велосипедни обиколки. Всяка неделя правят дълги преходи. Това е шегата в семейството. Всяка неделя Тим бяга от баща ми. Никакви телефони! Така се поддържа нормален.

— Мислите ли, че главният дилър, Карл Савидж, би могъл да знае? Рики Съливан смята да му се обади и да го извика на срещата.

— Сигурно... Всичко е толкова абсурдно! — избухна неочаквано Бартън. — Постоянно очаквам да чуя гласа му из къщата. Ужасно е нереално. Когато чу новината, сестра ми Криси припадна. Трябваше да ѝ дадат успокоително. А майка ми горе най-невъзмутимо прави списък на гостите за погребението. Така и не успях да се свържа с жена си. Отидоха с децата на гости при родителите ѝ в Уисконсин. Обадох се, но вече бяха тръгнали за насам. Помислих да ѝ оставя бележка вкъщи, но не знаех какво да напиша. Бременна е в осмия месец. Не ми се иска да бъде сама, като научи. А нищо чудно да го чуе по радиото в колата... — Гласът му заглъхна отчаяно.

Внезапно вратата се отвори с трясък и в стаята влетя млада жена с черна грива и дрънчащи бижута.

— О, господи, Бартън! — извика тя и се хвърли отгоре му.

— Марго! — откликна брат ѝ. Прозвуча по-скоро като потвърждение, отколкото като поздрав.

Марго Хекстър бе само година по-малка от брат си, но от нея лъхаше наивност, която значително я подмладяваше. Беше хубава, по някакъв нестандартен начин, с водопад от черни масури и с големите кафяви очи на баща си. Облечена бе като абсолвентка, каквато си и беше, макар и позакъсняла с дипломирането, с намачкана тениска с надпис: „Не ви ща нощта“, опърпани дънки и сандали с дебели подметки.

— Не мога да повярвам! — възкликна превъзбудено, явно без да забелязва присъствието ми. — Криси звънна да ми каже. Просто невероятно... Застреляли са го! Нямам думи. Татко мъртъв! Облекчение! Свобода! Всички лозунги са верни. Камък ми падна. Ще литна. Сърцето ми ще изхвъркне!

— Марго! — извика ужасено брат й. — Не можеш да говориш каквото ти хрумне. Особено пред външни хора.

Тя се завъртя и се втренчи в мен като дете, зърнало странно животно в зоологическата градина.

— Вие коя сте? — попита властно.

— Кейт Милхоланд. Адвокат на баща ви.

— Значи вие ще ни кажете колко.

— Моля?

— Колко пари. Нали това правят адвокатите, когато някой богаташ се гътне? Пристигат в къщата, четат завещанието...

— Аз съм съветник на баща ви по фирмените му дела — поясних с колкото се може по-смразяващ глас. — Представявам „Хекстър Комодитис“.

— О, боже! Фирмен адвокат. Колко тъпо... — Тя се тръсна на дивана и погледна към брат си. — И кой, мислиш, е очистил татенцето?

— Не е ясно как е станало — отговори Бартън с неподправена тъга. — Полицията води разследване.

— Не ми се прави на важен. Какво пък толкоз се е случило? Дъртият е мъртъв и сега ще делим парите. Е, и аз не мога да повярвам, че така просто са го гръмнали. Честно казано, мислех си, че ще го заварят гол-голеничък в кревата с две шестнайсетгодишни близначки и ножица в тила.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Най-после Марго склони да се качи при майка си и аз дадох на Бартън Джуниър парите от бюрото на баща му. Както и да го погледнеш, това бяха много пари, но за Бартън те означаваха и нещо повече. Куршумите, пронизали баща му, щяха да преобърнат живота му наопаки. Зашеметен от събитието и покрусен от болката, той едва ли все още бе способен да го проумее. Случилото се го принуждаваше да поеме в свои ръце огромно състояние, с което беше свързан животът на много хора.

Няколко мига той остана безмълвен с пачката пари в ръка, първото реално измерение на отговорността, стоварваща се отгоре му.

За снимките се въздържах. Изненадите му стигаха за днес. Но не ми се искаше и да ги връщам обратно в бюрото. Знам ли кой ще е следващият, дето ще се натъкне на тях? Длъжна бях да ги предам на полицията. Идеята за нова среща с детектив Русковски обаче ми се стори твърде отблъскваща. Не ми се слушаха нито рутинните му въпроси, нито циничните му коментари. А как ли ще размахва снимките под носа на Памела Хекстър...

Хрумна ми да се посъветвам с Кърландър, но на мига потръпнах от мисълта да обсъждам порнографски снимки със старшия съдружник по недвижимо имущество и наследствени дела. Освен това много добре знаех, че ще ми заяви: изгори ги, зарови ги, все едно какво, само не ги давай на полицията. Снимките са мръсна работа, а нашето задължение е да замитаем мръсотията под килима. Така че драснах една бележка къде съм ги намерила, запечатах плика и заръчах на първия срещнат полицай да ги предаде на детектив Русковски.

Не предполагах колко облекчена ще се почувствам като изляза от дома на убийтия. Поведението на неговите най-близки роднини бе твърде странно. Но пък от друга страна, кой би могъл да каже каква е нормалната реакция при сблъсъка със смъртта?

Докато пътувах за срещата в Стоковата борса, звъннах на Елиът Ейбълман — частният детектив, първия, за който се сетих, че може да държи репортерите на разстояние от семейство Хекстър. За късмет си беше вкъщи и аз набързо му изпях събитията дотук.

— Видя ли какво е като работиш за богатите и известните, а? — възкликна той.

— Абе, богати, ама скоро ще са и опозорени.

— Да, ужасно си права. Застрелян, казваш. Има ли шанс да го е направил сам?

— Не знам. Заварих го в ролс-ройса, по копринена пижама и с два куршума в черепа.

— Супер облекло за последно сбогом! Някакви връзки с организираната престъпност?

— Не знам. Ти как мислиш?

— Публична тайна е, че мафията препира пари чрез борсите, но за Хекстър не съм чувал нищо такова. И все пак, да те заковат в собственото ти имение, звучи като да е пипал професионалист. Полицията заподозряла ли е някого?

— Не са ми давали отчет.

— Няма начин за толкова години Хекстър да не е прецакал сума народ. Хич не ги вярвам тия за благочестивия съпруг и баща. Нали се сещаш какъв филантроп го изкарваха. Не можеш да натрупаш такива пари, без да преметнеш някого.

— При фючърсите винаги някой някого премята — въздъхнах аз.
— Кажи нещо, дето да не го знам.

В неделя Стоковата борса беше безлюдна. Лъснатото мраморно фоайе в стил „арт деко“ се надзираваше от един скучаещ въоръжен пазач, който записа името ми, без да вдига глава от спортния вестник. Влязох в асансьора, вратите с бронзови щитове и изковани житни класове се плъзнаха зад мен и аз се изкачих на четиринайсетия етаж.

Ако фючърсите са игра, то Клиринговата корпорация е съдията със свирката. Договорите за фючърсни сделки се търгуват лице в лице и системата се нарича „открито надвикване“. Дилърите в буквалния смисъл си крещят един на друг през гъмжилото в залата и обявяват дали купуват или продават, използвайки заучени викове и

ръкомахания, също като букмейкърите на конните надбягвания в Англия. За частица от секундата само с една дума или жест цели силози пшеница, камиони с говеда, милиони долари сменят собственика си. Няма време нито да се проучва, нито да се мисли дали отсрещната страна разполага с пари, или със съответната стока.

Но Клиринговата корпорация се намесва във всяка сделка и така въпросителните относно надеждността на търговския партньор отпадат. В качеството си на нещо като централна банка, Клиринговата корпорация едновременно купува от продавача и продава на купувача. За тази цел тя пази информация по всяка трансакция и задължава членовете на клиринга на съответната борса да поддържат капитал, съизмерим с поетите рискове.

Управител на Клиринговата корпорация беше Кент Ръш, с офис, който прославяше властта му и бе замислен да подтиква непредпазливия към смелост и да убеждава в безупречната му лоялност най-вече онези, изпълнени с подозрения, че в крайна сметка неговите задължения се свеждат единствено до това да наглежда прословутото свърталище от комарджии. На пост край бюрото му стърчаха забучени знамена, досущ като в Овалния кабинет. От едната страна бе предвидена едва забележима врата за случаите, когато бягството се окаже по-подходящо от конфронтацията.

Кент се ръкува с мен, а Рики Съливан — председателят на борсата, ми кимна за поздрав от дивана. Заел се бе с телефонните обаждания и докато оповестяваше за смъртта на Барт Хекстър, се слушваше за клюки, които да подскажат, че е бил загазил. Ръш ми посочи стол и ми връчи актуализиран списък с личните авоари на Хекстър. Листовете бяха още топли от лазерния принтер.

Едва плъзнах поглед по тях и се появи Карл Савидж — трийсет и пет годишният шеф на търговските операции в „Хекстър Комодитис“; рожба на далечен слънчев Тексас, той имаше широки рамене и дебел врат. Лицето му беше плоско и гладко, а стоманеносивите очи ме гледаха предпазливо присвити. Тъмната му коса бе много дълга, пригладена назад и стегната в опашка, която докосваше чак колана му.

Той се здрависа с всички и с кимване прие съболезнованията ни, после се зае с анализа на позициите, които шефът му е държал през уикенда. Рики Съливан се присъедини към нас и ние прегледахме документацията сделка по сделка, като те тримата светкавично

преминаха на жаргона на борсите. Както стана ясно, Хекстър бе налупал големи количества жито през януари, бясно търгуваше със соевии семена и беше гол-голеничък откъм дойче марки.

Насилвах се да следя разговора, но усетих как ме обзема отчайваща умора, много сходна с онази отпадналост, която неизменно ме спохождаше в часовете по геометрия, а на по-късен етап — при всяко задълбаване в счетоводната проблематика. С времето се бях научила да симулирам активен интерес, но душата ми никога нямаше да бъде в синхрон с числата.

Въпреки че премигвах смутено срещу детайлите, цялостната картина, която изплува пред очите ми, бе успокоителна — позициите на Барт Хекстър бяха дълги и сложни, но в тях не се забелязваше нищо подозрително. След продължителен разбор Кент Ръш обяви, че резервите са достатъчни, за да покрият поетите рискове и ние всички въздъхнахме с облекчение.

Когато разговорът се насочи към закриване на сметките за търгуване на Хекстър, аз се оживих и поех нещата в свои ръце. Знаех, че борсата ще настоява всички позиции на Барт Хекстър да бъдат незабавно продадени. Такава е политиката. Обаче Барт не беше някоя дребна риба с оборот сто бона годишно. Той държеше толкова дълги позиции от някои стоки, че скоростната им продажба би могла да предизвика сериозно разклащане на цените. Съществуваше и съвсем реалната възможност Хекстър да има офсетинг, т.е. да е застраховал някои от позициите с реални запаси от стоки или офшорни сделки, затова не ми се щеше да прибързваме, докато не сме изровили цялата документация от търговията.

Бях се подготвила за по-сериозен пазарлък, но явно успокоението, че не засякохме нищо тревожно като че ли размекна противниковата страна. В крайна сметка се споразумяхме за продажба в срок от пет дни на всички позиции, с изключение на соевите семена, където обемите сами по себе си изискваха поне едноседмичен график.

Офисът на „Хекстър Комодитис“ бе потънал в запустялата тишина на уикенда. Лабиринтът от кутийки, сред които сновяха брокери и служители, сега отекваше глухо, екраните „Куотрон“, заемащи една цяла стена в заседателната зала, бяха ослепели. Савидж

отключи вратата за кабинета си и ми освободи един стол. Измъкна от най-долното чекмедже на бюрото някакви очукани чаши и бутилка скоч, без да каже дума ги напълни, връчи ми моята и вдигна другата във въздуха.

— За мъртвите! Нека почиват в мир.

Докоснахме чашите си.

Обикновено в неделя не пия преди вечеря, особено ако не съм и закусвала, но обърнах уискито на един дъх. Такъв ден беше...

— Преди да тръгна за насам ми се обадиха от полицията — каза Савидж, като наливаше нова доза. — Искат утре да дойдат, за да говорят с мен и с останалите служители. Щедушат кой е пожелал да му свети маслото.

— Това им е работата. Ти имаш ли някакви предположения?

— Не. Но той си беше мръсник. Откъдето и да ни погледнеш, ако тук размахвахме оръжие, поне половината биха го гръмнали, включително и аз. Обаче в нашия бизнес не е важно дали си кофти човек. Всъщност, сигурно дори помага. Важно е само да правиш пари, а това Барт го умееше и още как...

— Да, всички все това повтарят. Той е от хората, дето най-дълго са се задържали. Каква е тайната на успеха му?

— А, ето нещо, за което лично аз с удоволствие бих го убил — заяви Савидж с мрачна усмивка. — Не знам каква е. Лорета, шефката на клиринговите операции му викаше Рейнман, нали се сещаш, оня от филма с Дъстин Хофман — човек, който е едва ли не бавноразвиващ се, но притежава някакъв изключителен талант — свири виртуозно на пиано, например, или говори латински.

— Тя казвала ли му го е лично?

— Лорета ли? Ами да, по дяволите. Какво като е гений? Не беше отварял книга от гимназията насам, не му пукаше дали земята е плоска или кръгла, не знаеше как се пуска компютъра, колкото и да се мъчехме да го научим, но опреше ли до търговия или изобщо до боравене с цифри — ставаше неузнаваем, нямаше равен на себе си. Гледаш и се чудиш; на борсата всички са се втренчили в разноцветните таблици, а Хекстър смята наум. Имаше фотографична памет за числа. Никога не му се е налагало да отвори телефонен указател. Веднъж да набере един номер и го помни завинаги. Можеше да умножи наум дванайсетцифрени числа, докато ти още си включваш калкулатора.

— И сега, когато гениалният дилър е мъртъв...

— Вие сте адвокатите. Вие ще кажете.

— Какво ще направят клиентите като научат? — контрирах го аз.

Бизнесът на „Хекстър Комодитис“ се разделяше на три горе-долу равни части: трийсетина процента от дейността беше брокерска — търговия за и от името на физически лица и фирми, подобна на търговията с акции. Другата трета представляваше разплащане с подробни дилъри, наречени „туземци“, тези, които залагат на незначителното движение в цените. „Хекстър Комодитис“ гарантираше и обработваше сделките им срещу фиксиран процент. Последната част обхващаше търговия лично за Барт Хекстър и чак след ликвидирането на тези позиции, щеше да стане ясно каква бе реалната стойност на фирмата.

— Щом чуят, че Черния е мъртъв — отвърна Савидж, — деветдесет процента от тях ще прехвърлят сметките си на по-топло място, освен ако ние не направим нещо, за да ги разкандардисаме.

— Ти какво предлагаш?

— Кой наследява компанията?

— Доколкото ми е известно, всичко се разпределя между децата. Бартън Джуниър е изпълнител на завещанието.

— Бартън Джуниър? — Савидж отпи нова глътка скоч и я поддържа замислено в устата си, преди да отговори. — Има ли вероятност той да дойде и да се захване с фирмата?

— Нямам представа. В момента се мъчи да свикне с мисълта, че баща му вече не е между живите. Преподавател е по теоретична математика и май бил голяма работа.

— Знам, той е единственият, който може да замести Хекстър. Няма да е същото, но все пак ще е нещо.

— Не разбрах какви са планове му. Трябва да му дадем малко време.

— Времето е пари — отсече Савидж. — Особено в нашия бизнес. Какво ще стане, ако утре пазарът подскочи?

— А какво ще стане, ако Бартън реши да продаде компанията?

— И на децата е ясно, че ако клиентите изтеглят сметките си — започна Савидж с мрачния си провлачен тексаски акцент, — просто няма да има нищо за продаване.

Тъй като никак не ми се искаше да се връщам в Лейк Форест при опечаленото семейство на Барт Хекстър, избрах панорамния път на север по Лейк Шор Драйв и после по Шеридан Роуд. Останалите жители на Чикаго се наслаждаваха на първия истински пролетен ден. Измъкнали бяха бухалките за бейзбол и фризбитата, развързали бяха кучетата и се бяха втурнали към смарагдовите ленти на парковете, обточващи езерото Мичиган. Колоездачите, подобно на пълчища майски бръмбари, лавираха в своето платно между бегачи и кънкьори с ролери. Хрумна ми, че дясната ръка на Барт Хекстър — племенникът му Тим, може би е някъде наоколо и необезпокояван от нищо се радва на безоблачното небе, без да подозира за нещастieto, сполетяло чичо му.

Понеже пристигнах на местопроизшествието толкова скоро след убийството и видях трупа, не успях да погледна на нещата в перспектива, камо ли да отклоня мислите си от случилото се. Блъсках си главата, преповтарях разговорите си с Русковски отново и отново като счупен грамофон и ги анализирах дума по дума. Истината обаче беше, че лично мен не би трябвало да ме засяга кой е очистил Хекстър. Щом фирмата не е замесена, щом не съществува опасност от неизбежни загуби и няма нарушения, трябва просто да оставя полицията да си върши работата, а аз да се заломя с моята.

Адвокатите обаче често са жертви на собственото си неутолимо любопитство, а и трудно може да се устои на притегателната сила на престъплението. Барт Хекстър бе име, видна личност и той оценяваше успеха си като тържество на дисциплината, труда и семейните ценности. Такива хора умират в леглото си, заобиколени от подсмърчащи роднини. Карл Савидж каза, че в работата си Хекстър бил мръсник. Но дори и това да бе вярно, светът е пълен с мръсници, които щастливо си живеят живота. Иначе този град щеше да е заринат от трупове. Трябваше да има някаква особена причина за смъртта му. Но докато тя не бъде открита, пресата и полицията — не се знае кое е за предпочитане — щяха да пуснат кучетата си срещу семейство Хекстър.

Заварих опечалените в залата за рецитали и изложби на подранил и неловък коктейл около количка с напитки. Памела Хекстър се беше разположила на дивана с чаша питие пред себе си и ръкоделие в ръце. Край вратата, на твърд стол, малко встрани, седеше масивен и обезсърчен на вид млад мъж в екип на „Тур дьо Франс“, напъхал месестите си бедра в черен клин за велосипедисти. Тим Хекстър изглеждаше поразително притеснен от компанията на най-близките си родственици.

Бартън Хекстър, видимо облекчен от появяването ми, скочи на крака и се зае да ме представя на останалите членове от фамилията. Жена му, Джейн, в напреднала бременност, се надигна с мъка, за да се ръкува с мен. Криси — по-малката сестра, дваисет и няколко годишна руса глезла, кимна безучастно в моя посока. Съпругът ѝ Фоури Чилкот измънка разсеяно колко се радва да се запознаем. Семейството живееше в същото имение, в старата фамилна къща на Мандерсън. Интересно защо ли сутринта не се бяха появили.

Отклоних поканата на Бартън да пийна нещо, хвърлих алчен поглед към купичката с фъстъци и последвах първородния син в съседната стая. Той направи знак с глава на Тим Хекстър, който се затътри подире ни. С безформеното си флегматично телосложение наподобяваше тъп, но верен помияр, открил току-що мъртвия си господар.

Подредих разпечатките с позициите на Барт Хекстър върху ниска коктейлна масичка и разясних графика за продажба, който договорихме с борсата.

Повечето от думите ми отиваха на вятъра. Бартън Джуниър и братовчед му бяха изпаднали в шок и подсъзнателно се бяха изолирали от външния свят с надеждата да възстановят душевното си равновесие.

— Значи тук не се забелязва нищо, което би могло да се свърже със случилото се? — попита накрая Бартън като човек, който се напъва да проумее нещо непосилно сложно.

— Не. Но не е изключено да се появи по-нататък. Карл Савидж в момента е в „Мерк“ и проверява сделките там.

— Татко участваше на всички борси — и в „Мерк“ и в Нюйоркската борса за фючърси, в КОМЕКС, дори и в по-малките като „Мидамерика“, но там търгуваше само от името на клиенти. Когато работеше за себе си, предпочиташе онова, което познаваше най-добре

— пшеница, царевица и соя — и то единствено на Чикагската стокова борса.

— Савидж смята, че клиентите ще закрийт сметките си, веднага щом научат за смъртта на баща ви. Искате да поемете нещата.

— Аз! — извика Бартън Джуниър. — Абсурд! Аз не съм бизнесмен.

— Ще бъде само временно, докато се измисли друг вариант.

— Но аз си имам ангажименти — студенти, научна работа. След някоя и друга седмица започват изпитите. Не мога да нарежа всичко просто ей така.

— Съжалявам, че ви притеснявам с подобно настояване именно днес. Но всички знаем, че утре сутринта борсата ще отвори както обикновено.

— Говорите точно като Кърландър — отсече Бартън и скочи ядосано. — Сервирайте ми всичко това и въобще не питайте харесва ли ми, или не. Ако исках да навлизам в бизнеса с фючърси, щях да го направя много отдавна. Парите не ме засягат. Искам животът ми да бъде такъв, какъвто е. Не желая такава отговорност.

— А ако не го направите вие, тогава кой? — попитах аз, сякаш говоря на малко заинатило се хлапе. — Карл Савидж също отказа. Неговите задължения се свеждат до това да следи за изпълнението на поръчките и за координацията между брокери, бегачи и дилъри. — С премерен тактически ход се обърнах към Тим. — Вие бихте ли поели щафетата, докато открием окончателно разрешение на проблема?

Той се понадигна, зачерви се и заекна уплашено:

— Не-не-не. Аз не. Аз съм само технически изпълнител, тичам по задачи, момче за всичко. Веднъж пробвах да търгувам, преди доста години беше. Бива ме само да губя.

— Всички останали в „Хекстър Комодитис“ се занимават единствено с продажбите — продължавах да настъпвам аз, без капка милост. — Те са само брокери — звънят на разни зъболекари и ги убеждават, че в търговията с фючърси се крият несметни богатства. Съжалявам, може наистина да звучи като Кърландър, но колкото и да го усукваме, баща ви е завещал фирмата на вас.

— А аз не я искам — изрече с горчивина Бартън.

— Погледнете тук — взех най-горния лист от разпечатката на Клиринговата корпорация. — Сто седемдесет и четири договора за

закупуване на осемстотин и седемдесет хиляди бушела, т.е. повече от трийсет и един тона пшеница през януари на стойност петнайсет хиляди долара на договор. Това представлява ангажимент от два милиона шестстотин и десет хиляди долара само на един пазар. Ако цената падне едва с пет цента, загубата ще възлиза на четиристотин и трийсет хиляди. А сега ми кажете следното: кой предпочитате да взима решенията?

ПЕТА ГЛАВА

Животът ми в Хайд Парк бе изблик на моя вечен бунт срещу семейството. Тук, в околностите на Чикагския университет, студенти, учени и нобелисти от цял свят съжителстват в едно с комарджии, ченгета, крадци на дребно, лъжебезработни и сектанти от разни възкресени африкански религии. Редуват се имения и музеи, тънещи в средновековно великолепие и четвъртити мизерни държавни кооперации. В супер оборудваните лаборатории се създават лекарствата на бъдещето, а в запустелите сгради наркоманите упражняват своите по-безмилостни експерименти с фармацевтиката.

В апартамента живеем с моята приятелка от студентските години Клодия Стайн — хирург в болницата на Чикагския университет. Като всички постройки в този отрязък на булевард „Хайд Парк“ и нашата е построена през двайсетте години с амбицията да внушава респект. Стаите са огромни, високи над три метра и с онези архитектурни детайли, от които на алкохолизираните юпита им потичат лигите. Наемателите след нас непременно ще го лустросат — ще ремонтират основно кухнята, ще сменят дограмата, ще пренаредят паркета и ще го лъснат като огледало. Ние с Клодия само стоварихме старите мебели, подарени оттук-оттам, и обявихме мястото за свой дом.

Отключих си и от вратата се отправих директно към кухнята, водена от оптимизма на гладния. Отворих хладилника и бях възнаградена с две минерални води „Евиан“, половин бутилка вино и глава чесън с неясен произход; не помня някога да съм готвила, Клодия — също. Знаех си, че няма смисъл да проверявам във фризера.

Почерпих се с едната минерална вода и се замъкнах в хола да чуя съобщенията на телефонния секретар.

„Катарин Ан Прескот Милхоланд, обажда се майка ти“, екна първият глас. Майка ми никога не преливаше от нежност, но щом използва цялото ми име, значи нещата вървят на зле. Приседнах на огромния фотьойл, изпълнена с лоши предчувствия. „Току-що разговарях с твоя приятел Стивън Азорини — продължи записът — и

представи си колко бях изненадана от това, че не си благоволила да го поканиш на вечеря днес. Как е възможно да си толкова разсеяна?“

Въпросът бе риторичен, ала отговор имаше. През седмицата се бях обадила на Стивън да го покана, не, по-скоро да му се помоля да ме придружи на вечерята у моите родители, но се оказа, че бил заминал в командировка в Лос Анджелис. Когато той ми звънна, аз пък бях във Финикс, където преговаряхме сделка за изкупуване, а като се прибрах, Барт Хекстър така ме изнерви с отлагането на срещите, че съвсем ми изхвърча от ума...

Гласът на Стивън бе следващият на касетата: „Здрасти, Кейт. Май нещо се издъних пред майка ти. Тя ни очаква на вечеря, а аз ще се срещам със завеждащия хематологичната лаборатория. Надявам се да мина да те взема към седем без петнайсет. Дано не съм ти навлякъл неприятности. Чао, засега“.

Погледнах си часовника — пет и половина минаваше. Съблякох се, докато прослушвах останалите съобщения. Някакъв се опитваше да пробута на Клодия предплатени гробни парцели, двама репортери бяха щурмували телефона ни за изявления относно Барт Хекстър.

Честно казано нямаше време за крос, но все пак издърпах от купчината в ъгъла на гардероба долнище на анцуг и развлечена фланелка. Завързах маратонките и хукнах. Пресякох парка към пешеходния мост на Петдесет и пета улица и продължих по велосипедната алея, опасваща езерото. Паркът бе задръстен от народ, въпреки че пронизващият вятър вече бе надвил над залязващото слънце. Тичах на юг, лъкатушейки между колоездачите около скалистия полуостров, известен като Носът, и после по моста на крайбрежната Петдесет и седма. След това пред очите на отегчените туристи, помъкнали изтощените си дечица към Музея на науката и промишлеността, се усилих да направя десет отсечки по стълбите на максимална скорост. Накрая, съвсем без дъх, дръпнах финален спринт до вкъщи.

Душът ми бе далеч по-кратък, отколкото ми се искаше и за компенсация, а и за да пропъдя надигащия се ужас от предстоящата вечеря, си налях „Чивас Ригал“. Пристегнах хавлията около себе си и както си бях още вир-вода, се наврях в минното поле на моята стая, наричано гардероб, за да измисля какво да облека. За по-сигурно се спрях на черен вълнен панталон и бяла копринена блуза. Когато се

звънна на вратата, вече бях облечена, сресана и с два скоча зад гърба, почти готова за среща с родителското тяло.

Отворих и Стивън влезе както влиза навсякъде — с чувството на господар, сякаш винаги е съпроводен от прожектори и фанфари. Висок над метър и деветдесет, с черна коса и съвършен профил, той отдавна бе свикнал с възхищението и интереса на околните. Като президент и собственик на голяма фармацевтична компания се бе научил да извлича дивиденди от външния вид и обаянието си.

Със Стивън пътищата ни се разделяха и преплитаха още от гимназията. Имало е и моменти, когато въздействието на чара му ме е подминавало, но все се е намирал някой и нещо, което да ми го припомни. Жените се обръщат след него по улиците. Келнерките заекват глуповато в ресторантите. Мъжете ни оглеждат и по изражението им отгатвам, че се питат: тоя що не си е хванал някое по-добро парче?

И макар физическото привличане да беше безспорен факт, отношенията ни със Стивън се свеждат до взаимното удобство. И двамата се бяхме отдали на работата, нито той, нито аз имахме търпение за капризите на флирта и стадиите на първоначалното опознаване. Влезли бяхме в едно русло, някъде в безтегловното пространство между приятелството и любовната връзка. Секретарката му се обаждаше на моята, изваждаха си разписанията ни за месеца и решаваха, че Бенефиса на фондацията за бъбречни трансплантации, например, може да се проведе най-късно на петнайсети, защото на деветнайсети аз заминавам за Брюксел, а Стивън ще дава прием за специалистите на „Азор“ от звеното по липидна химия. Често научавах за тези ангажменти от графика, който моята Черил ми оставя всяка сутрин на бюрото. Въпреки че вечерите обикновено завършваха в леглото, Черил не спира да се вайка, че си нямам гадже. Напоследък е започнала да рисува в тефтера ми с ангажиментите пред името на Стивън червено сърчице.

Стивън изтегна дългите си крака на опърпаното канапе и се пресегна за цигара с трева към кутията от розов мрамор, която заедно с учебника по ботаника на Клодия, събираше прах на масичката за кафе.

— Тази ви е последната — обяви той, докато разсеяно навлажняваше края. Запаля я, дръпна и ми я подаде, но аз поклатих глава и разклатих чашата скоч.

— Днес съм на този фронт.

— Едва ли има друг човек, който да се напива, за да се срещне с майка си.

— Защото Астрид Милхоланд е една-единствена!... Дай ми само още минутка да сложа малко грим.

— Нямах нужда от грим — каза Стивън, като ме придърпваше в скута си.

Електричеството, което прескача помежду ни, все ме сварва неподготвена. Кой знае от кой дълбок кладенец извира. Но това, че не мога да си го обясня, съвсем не притъпява усещането. Когато и последното копче на блузата ми се предаде, се опитах да въздействам телепатично на Клодия да постои още малко в болницата. Задръжките ми обаче се размиха в погълнатия скок, а остатъкът от дискретността ми се оказа лесна жертва на стреса от сутринта, така че дори не отворих дума за уединение в моята стая.

Както децата на Барт Хекстър, аз също съм израснала в имение, добре прикрито от полезрението на случайния минувач. Границите му са очертани с висока каменна стена и едва след втората преграда вечнозелена растителност изниква къщата от червени тухли в джорджиански стил. Тя е тържество на архитектурния гений, просторна, грациозна и натъпкана с красиви вещи. През годините откакто я напуснах се бях дистанцирала достатъчно, за да оценя усета на майка ми, енергичността ѝ, уменията да налучка съвършенството в предмета, бил той безсмъртно творение на изкуството или мебел уникат. От преимуществените позиции на свободния живот мога да вникна в постижението да създадеш интериор от такова изящество. Уви, всичко това е помрачено от спомена за ядни думи, пиански сцени и бесни скандали.

Баща ми ни посрещна на входа, с неизменния джин тоник в ръка. Щипна ме по бузата и раздруса ръката на Стивън. Знаех, че Стивън проявява завидна толерантност спрямо майка ми, но към татко изпитва неподправени приятелски чувства. Майка ми на свой ред понася Стивън, единствено защото вече бях успяла да ѝ демонстрирам, че съм способна, поне в нейните очи, да се изложи още по-катастрофално. Все пак, омъжила се бях за човек на име Ръсел Дубрински, с което я

принудих да приема поздравленията на сватбата ми редом със семейството на шивач имигрант.

Последвахме баща ми в библиотеката, където чакаше аперитивът. Аз мигновено налетях на подноса със сирене и солени бисквитки, а те със Стивън се заиграха с дистанционното на телевизора, редувайки бейзбол, хокей, баскетбол и отново бейзбол.

— Знаеш, че сиренето е твърде калорично — изстреля майка ми от вратата.

— Тогава защо сте го сложили тука? — заядох се и аз. Не помня някога да сме разговаряли нормално.

Майка ми бе красива жена, изцяло погълната от задължението да бъде Астрид Милхоланд. Неуморно се раздаваше за всевъзможни благотворителни каузи, превърнала бе елегантността в изкуство, а грижата за свежестта си следваше с маниакална дисциплинираност. След двайсет и девет години брак тежеше точно, ама точно колкото е тежала в деня на сватбата. Кожата ѝ бе кадифена и безупречна. Бадемовите ѝ очи притежаваха младежки блясък. Характерната ѝ кестенява грива беше фризирана назад и бе все още лъскава, гъста и несравнимо по-изискана от моята коса.

— Може да сме ти само родители, но не пречеше да сложиш малко гримче — заяде се тя.

— Хайде да започваме с вечерята, а? — примолих се на баща ми. — Цял ден не съм яла.

Семейните ни събирания са подвластни на неочаквани обрати, особено откакто по-малката ми сестра Бет постъпи в пансион. Сякаш майка ми — изтънчен ветеран от безброй светски вечери, не умее да разговаря с хора, които не са в смокинг. Така че неминуемо се оказвахме обречени да седим пред сервизите от сребро и порцелан и да се чудим как да запълним промеждутъка между ордьовъра и десерта.

По време на супата майка ми съобщи последни данни относно най-новия проект за ремонт — пълно преобразяване на дневната, музикалния салон и солариума.

— Знам, че всички ще изпаднат в шок, но съм решила да изпробвам нов дизайнер — довери ни се тя. — Мими Ашфорд е вече толкова изтънкана. Нейните стаи са като блузи с надпис „Шанел“. Щом вляза някъде, веднага познавам къде е имала пръст. Почеркът ѝ е така прозрачен. Някои неща ги прави все по един и същ начин, ето

например фльонгите и воалите на драперията в музикалния салон. Освен това, толкова е праволинейна и упорита. Онзи ден, докато обядвахме, ѝ обяснявам, че ще бъде много хубаво, ако в дневната има нещо, върху което да си оставиш питието. Мими се втрени строго в мен и ми заяви: „Никакви масички! Точка“. Затова съм решила да наема нов дизайнер — някакъв Гордън. Бини Уадзуърт се кълне в него и ако не друго, поне няма да ми се прави на велик. Пък и сега ще бъде доста по-свободен. Декорираше балния салон у Хекстърови. Не вярвам Памела да продължи веднага с ремонта.

— Чухте ли новината? — обади се баща ми и се обърна към Стивън. — Убили са Барт. Намерили го застрелян в колата на алеята в имението.

— Мириам ми съобщи следобед — отговори майка ми. — Сестрата на една от камериерките работела при Хекстър — нали знаете, тия имигранти са все роднини. Напоследък крадците са станали скандално нагли. Мириам мисли да пусне ток по оградата и да наеме кучета пазачи.

— Според мен не е било крадец — намесих се аз.

— Откъде си толкова сигурна? — сръза ме майка ми. — Сиси Ландър каза на Мириам, че от седмици в околността се навъртали крадци.

— Той ми беше клиент. Сутринта ходих у тях, точно след убийството.

Стивън, който чу историята в колата, любезно изслуша подробностите още веднъж.

— Значи, накрая е праметнал не когото трябва — заключи баща ми, зачервен от джина.

— Глупости — отсече майка ми. — Тия, дето се занимават с фючърси, знаят, че все някога ще бъдат праметнати.

— Не праметнати, майко — възразих, както винаги лоялна до дупка пред клиента. — Играчите на борсата са подготвени, че могат да загубят парите си. Съзнават рисковете на инвестицията.

— Хекстър беше един инат ирландец, който най-после си е получил заслуженото — заключи баща ми.

— Какво представляваше той? — обади се най-после и Стивън.

— Не съвсем от нашето тесто. Позъор — оповести всезнаещата ми майка. — Памела как ли не пробва да го облагороди, но Барт

ламтеше все за най-голямото и най-скъпото. Загубена работа. Хората го търпяха, естествено, заради Памела, но така и не го приеха.

— Те бяха ли щастливи? — попитах аз.

— Щастие? — повтори майка ми, сякаш не беше чувала тази дума. — Какво означава един брак да е щастлив? Те безспорно се държаха много мило един към друг. Но Барт имаше отвратителен характер и знам, че от време на време са се вдигали големи скандали. Ето, в събота вечер са били на прием в клуба и чух, че станала някаква разправия. Най-малкото, наложило се Гладис и Елмър Краншо да откарат Памела вкъщи. И все пак, според общоприетото мнение, двамата се разбираха.

— Какъв късмет обаче... Просто да не повярваш! — додаде баща ми. — На младини Памела бе много особена. Затворена, странна... Мислехме, че няма да успее да се омъжи. Барт може и да не беше лорд, но направи много, за да я изкара от черупката ѝ. Фамилията Мандерсън открай време са си били чешити. Баща ѝ например си беше един самодоволен грубиян.

— Каквото и да мислят всички, за Памела това е истинска трагедия — намеси се майка ми. — Такова унижение... Не мога да си представя нещо по-просташко от убийство.

Пристигнах си вкъщи и заварих съквартирантката ми, излегната на пода в хола, все още с неизменната зелена хирургическа униформа. Ушите ѝ бяха затапени от слушалките на касетофона, а кабелът му се бе засукал по пода.

— Кофти ден, а? — извиках отгоре ѝ.

Клодия отвори очи, надигна се уморено и намали звука. Дребничка беше, не повече от метър и петдесет, но удивително жилава и борбена.

— Лош ден ли имаше? — попитах отново.

— Като в Калкута. Не, не, едва ли и в Калкута е толкова зле. Може би ако Калкута беше населена само с луди.

— Какво се случи?

— О, обичайната гадост, само че в двойна доза. Имахме две деца с прободни рани — пубери, скарали се кой да прибере откраднатия касетофон и решили да се изкормят с кухненските ножове. На единия

почти му беше изтекла кръвта. Подготвихме ги за операция и някой идиот да вземе да ги паркира един до друг. Та докато се завъртим, поздравото хлапе скокнало и почнало да души другарчето. После ми докарват шейсет и три годишна португалка с фрактура на пищяла, само че ортопедът объркал рентгеновите снимки и аз режа първо здравия крак. Свършвам с нея и продължавам с перфориран апендикс, след това асистирам в закръпването на осемдесет и две годишна старица. Бутнал я рейс; имаше вътрешни кръвоизливи във всички органи. И накрая, когато си мислиш, че вече няма накъде повече, водят португалката със счупения крак. Санитарят я оставил за малко в коридора и отгоре ѝ връхлетяла количката с храната. Тя паднала, цепнала си челото и си счупила носа и двете ръце. Теглихме чоп кой да се обади на семейството. Аз загубих.

— Добре сте си прекарали.

— А още не съм ти разказала за жълтия.

— Той пък кой е?

— Жълтия е нашият вечен пациент. Петдесет и осем годишен, с цирроза на черния дроб в толкова напреднал стадий, че е получил пигментация на кожата, а като страничен ефект се е чалнал. Не може да не си го виждала под виадукта на Петдесет и пета улица. Ходи с червена каска за хокей, понеже получава пристъпи и си удря главата. Та значи доведоха го за промивка, тъй като имаше проблеми с хранопровода. С две думи, успял да се откачи от коланите и се хвърлил от шестия етаж. Работата е там обаче, че се приземил върху покрива на родилното отделение.

— И какво?

— Счупил си всички кокали, но не и тъпата глава, защото бил с каската. Наместихме го криво-ляво и го качихме да му довършат промивката.

— Лудите на Калкута...

— А твоят ден как беше?

— Адски вълнуващ, ама не чак като в Калкута. Сутринта се отбих у един клиент, но вече бяха успели да го убият.

— Не може да бъде! Как е станало?

Разказах на Клодия за смъртта на Барт Хекстър. Практиката постепенно ме превръщаше в майстор на кратките поведователни форми.

— И не съществува вероятност да е нещастен случай? — попита Клодия, щом свърших.

— Искаш да кажеш, да се е метнал на ройса, ей така, по пижама, за да смаже пистолета, както си се вози из имението?

— Ясно, ясно. Схванах картинката. А какво смята семейството? Мислят ли, че може да е самоубийство?

— В момента всички демонстрират прекалено добро възпитание, за да го обсъждат. Жена му обаче твърди, че е абсурдно сам да е посегнал на живота си. А и не са открили прощално писмо.

— Само петдесет процента от самоубийците оставят писма. Трябва да знаеш, че медицината е пълна с безценна информация по всякакви теми.

— Нещата тъй и тъй са в ръцете на полицията — въздъхнах аз.

— Ти не подценявай ченгетата — посъветва ме мъдро Клодия. — В спешното отделение често ни посещават детективи. Да ти кажа, като хрътки са, гонят до дупка и рядко нещо им се изплъзва.

— Оня, дето ме разпитва сутринта, може да е хрътка и половина, но беше самото нахалство.

— Това е, защото си заподозряна, приятелко! Няма да тръгне да ти любезничи, я.

— Не говори глупости. От къде на къде ще съм заподозряна?

— Вас, адвокатите на нищо ли не ви учат в училище? Ти сама каза, че са те заварили на местопрестъплението, а и Хекстър е имал среща с теб. Бас държа, че си на първо място в списъка на ченгетата.

— Спри, Клодия, моля ти се! Почваш да ме плашиш. И без туй нося достатъчно дини под една мишница. Нямам време за обвинения в убийство. Освен това, я кажи какво ще си помислят майка ти и баща ти, ако научат за възхищението ти от ченгетата? — Родителите на Клодия бяха професори в Нюйоркския университет, и двамата радикални еврейски интелектуалци и беловласи поборници срещу произвола на властта.

— Казах само, че обикновено на детективите от отдел „Убийства“ им щрака акълът. Те са като водопроводчиците, някои ги бива, а повечето — хич. Сума време се занимавам да закърпвам дупки, които изобщо не би трябвало да съществуват, ако ченгетата си вършеха работата. Знаеш ли какво казваме в спешното отделение? Звънни на полицията и на пицарията и гледай кой ще пристигне пръв.

ШЕСТА ГЛАВА

Стоковата борса на Чикаго хвърля дългата си сянка надолу по каньона от офисни сгради на Ла Сал стрийт — местния Уолстрийт. От пирамидалния купол на покрива римската богиня на плодородието Церера невъзмутимо надзирава ежедневната суетня на фючърския пазар, а сателитните чинии, скрити зад гънките на тогата ѝ, разпращат цените на стоките по четирите посоки на света.

От ранна утрин седях затворена в една душна стая за съвещания, встрани от залата за търгуване, заедно с Бартън Джуниър, Карл Савидж и Тим Хекстър, който изглеждаше даже още по-шашардисан и уплашен от вчера. Бяхме инструктирали дилърите на „Хекстър Комодитис“ относно продажбата на свръхдългите позиции, притежавани от техния работодател. По някое време по-късно Бартън Джуниър щеше да събере служителите за кратко изявление. Освен това той прие и да остане в офиса през по-голямата част от работния ден на борсата, за да помага при вземането на решения. Идеята бе физическото му присъствие да вдъхва усещане за приемственост и лоялност към фирмата.

След разговора с дилърите Бартън се усамоти за няколко минути, за да подготви обръщението си. Аз се изнизих към помещението за външни лица на горния етаж, за да наблюдавам началото на работния ден в отдела за търговия със соеви семена. В Чикаго се гледа на стоковата борса като на някакво светилище, но истината е, че не е нещо кой знае какво. Местата за търгуване с различните стоки представляват все едни и същи осмоъгълни платформи, облицовани с черна гума, за да се заглушава шума и да е удобно на краката.

От наблюдателния ми пункт над залата за търгуване са контролорите със зелените сака, някои от които са на крак от четири сутринта, за да проверят компютърните разпечатки, подредени на сгъваеми маси до платформата. Всеки ден те трескаво прехвърлят поменика от сделки на работодателите си. Несъответствията между продавач и купувач означават грешка от предния ден, която трябва да

бъде поправена преди отварянето на пазара. С наближаването на този момент служителите на борсата сновяха трескаво край тях, за да разчистят терена.

Платформата за търгуване със соеви семена бе почти запълнена с хора, макар повечето от тях да бяха само помощник-брокери, едва ли не тийнейджъри, чиято единствена задача е да пазят традиционното място на съответния дилър. Обикновено те убиват времето с кръстословици или с ръчни видеоигри, но днес всички бяха забили нос във вестниците, където се разчепкваше смъртта на Барт Хекстър.

На борсата има стриктни изисквания към облеклото, но то по-скоро служи за информация, отколкото като радост за окото. Саката, горе-долу с кройка като на бармани, са в цвета на фирмата, през която съответният дилър прекарва сделките си. Например тези, които работят с „Мерил Линч“, са в тъмнозелено, с „Делшър“ — в небесносиньо, с „Хекстър Комодитис“ — черно. Всички бегачи са в златисто. Те спринтират между телефонджиите, които получават поръчките за купуване и продаване от горния етаж, и дилърите в залата долу, които практически осъществяват търговията.

Гонгът за отваряне на борсата звънна в 8:30 и гълчавата на новия работен ден изригна под краката ми. Гледана отгоре, борсата напомня налудничав пъстър водовъртеж от бясно размахвани ръце, съпроводени с диви крясъци. Тази сутрин като че ли изглеждаше особено напечено и знаех, че до голяма степен причината е смъртта на Черния Барт.

От името на „Хекстър Комодитис“ със соевите семена търгуваше Дъг Уъртман. Открих го на обичайното му място на най-горното стъпало на платформата. На черното му сако се виждаше прозрачната табелка с търговския код на фирмата: „БАРТ“. Той беше хубавец, бивш футболист, изкарал два сезона в професионалната лига, преди да се впусне в още по-изтощителната надпревара на стоковата борса. Нищо в държанието му не издаваше, че вчера по това време се е споминал шефът му. Концентрацията му бе пълна. Стоеше с ръце над главата, а отворените длани означаваха готовност за продажба.

Борсата е презряно място за работа. Шумът е потресаващ и с времето се отразява пагубно на човешкия организъм. Ветераните развиват първоначална форма на глухота и гласовете им одрезгавяват от неспирното крещене на котировки. Постоянният физически контакт в тази ежедневна осемчасова баскетболна среща допълнително

омаломощава тялото и духа. Понякога темпото е тъй лудешко, че подът сякаш ще се продъни от напрежението, с което са заредени всички.

Борсата е мъжки периметър, където трябва да си огромен, як и гръмогласен. Жаргонът също е подобаващо безсрамен. Дилърите „оправят“ пазара, опитват се да му навирят краката, разтварят му ножицата, помпат, къткат, яхат и масажират. Но всички са наясно, че ако тръгнат срещу него, той ще ги завре... ясно къде...

Борсата е място, където всичко е изложено на показ, стремежите са еднакви, но взаимно се изключват и няма време за куртоазия. Бесният ламтеж за печалби не позволява ръкостискания, благодарности и извинения. Дилърите се бутат, ръгат, настъпват, а като крещят едни срещу други, се обливат взаимно със слюнка и в яростта си се мушкат с моливите като с шила.

И все пак за някои борсата не е само арена за бикоборство, където мъжествеността се измерва в натрупани или пропилене долари. Тя е онова кътче, приютило хора като Барт Хекстър, дошли от любопитство да се пробват и останали заради тръпката във всеки един миг да знаят колко пари струват.

Първото, което те грабва, щом прекрачиш прага на президентския кабинет в „Хекстър Комодитис“, е бенгалският тигър, озъбен срещу вратата, застрелян лично от шефа и препариран, присвил туловище, сякаш ще се хвърли отгоре ти. Посланието за посетителя е очевидно: „От него не се уплаших, та от тебе ли?“.

Бартън Джуниър произнесе обръщението си към служителите, седнал зад бюрото на баща си.

Изборът бе както символичен, тъй и прагматичен. Целта бе да се подсказе, че „Хекстър Комодитис“ продължава да се управлява от фамилията. Отдалечен от изстрелваните по стените котировки и вечния телефонен рев, кабинетът бе единственото място, което можеше да побере всички.

Днес Бартън Джуниър изглеждаше по-стар, лицето му бе застинало в мрачна решителност. Сресаната назад смолисточерна коса подчертаваше приликата между баща и син и подозирам, че не само аз потръпнах в първия миг.

Той говореше със спокойната увереност на преподавател и бавният му, отработен глас стигаше чак до бегачите в златисти сака, заели позиция до вратата, готови да хукнат надолу, щом стане възможно. Каза им онова, което те вече бяха прочели във вестниците, и апелира за съдействие на полицията. С тиха откровеност наблегна колко важна е тяхната лоялност и изрази твърдото намерение на семейството фирмата да остане в бизнеса.

Аз стоях изправена до него и се възхищавах на вродения финес, прикриващ отвращението от задачата. Тим Хекстър слушаше от първия ред, видимо отчаян. Той бе единственото дете на по-малкия брат на Хекстър — Били и също носеше гена на фамилията. Явно мъжете бяха едри като мечоци и с длани като гребла. Но докато при Барт и в по-малка степен при Бартън телосложението демонстрираше ярко физическо присъствие, Тим бе просто дебел, тромав, флегматичен и неособено интелигентен.

Фючърсните сделки са затворено кланово общество, където бащи и синове, чичовци и братовчеди търгуват рамо до рамо, здраво обвързани от железните вериги на кръвта и парите. Напълно естествено е било, щом не е успял да привлече за своя дясна ръка собствения си син, Барт да покани племенника си, колкото и да му липсват качества.

До Тим пълна спретната възрастна жена подсмърчаше в кърпичка. Дългогодишната секретарка, госпожа Тайтълбаум, всъщност проливаше първите сълзи за убития.

Бартън млъкна и групата бързо се разотиде. В края на краищата борсата няма време за сантименталности. Повечето служители се втурнаха надолу към залата за търгуване и какофонията от телефони, но все пак някои от администрацията пристъпиха да поднесат съболезнования. Отдръпнах се почтително назад, докато се изредят един по един.

Нямаше как да не забележа младата жена в дъното със златисто сако на бегач, метнато върху семпла черна рокля. Подпряла унило гръб на стената, тя бе обвила тялото си с ръце. В рамката от пищна гарванова коса лицето ѝ изглеждаше изключително — прасковена кожа, високи скули, плътни, идеално очертани устни. В огромните ѝ премрежени очи човек би могъл да се удави.

По едно време до нея се приближи друга жена — около четирийсетгодишна, поразително елегантна, с лъскава тъмночервена коса, подстригана на черта и в предизвикателен бледооливков костюм. Разговорът им, ако би могъл да се нарече така, тъй като по-младата изобщо не продума, бе кратък и по същество. Червенокосата подхвърли набързо нещо, но когато се обърна да си върви, видимо тържествуваше. Известно време младата постоя замръзнала на място, изведнъж бледото ѝ лице се сгърчи от напиралите сълзи и тя избяга навън.

— Той обожаваше тази гледка — обади се Бартън, вперил очи в Ла Сал стрийт, простираща се зад широкия прозорец. — Представям си как е седял тук и се е чувствал като гръмовержеца на борсите.

Секретарката на починалия, с подпухнало от плач лице, бе донесла кафе и отново се бе оттеглила безмълвно.

— Това е такава ирония — продължи Бартън. — Знаете ли за какво най-силно мечтаеше баща ми? Да дойда да работя тук. Дори последния път, когато се видяхме, на вечерята у тях в петък, пак се разправяхме по този въпрос.

— Поне сте се събрали цялото семейство.

— Истинско фиаско. Татко закъсня, децата прегладняха и се вкиснаха, но майка ми не позволи да започнем, преди той да се е прибрал. Раздразнението беше всеобщо. Марго бе довела и приятелката си Брук.

— Какво ѝ е на приятелката? Казвате го, все едно, че е канибалка.

— На нея нищо ѝ няма. Дори ми хареса. Само дето по Коледа Марго обяви, че възнамерява, както сама се изрази тогава, да изследва лесбийския начин на живот и си заплула Брук за изследователски материал. Лично за мен, щом Марго е щастлива, аз също съм щастлив, но родителите ми са малко тесногръди. Така че Брук бе, меко казано, леко изнервящ придатък към семейната вечеря. Още от вратата на баща ми му личеше, че си търси скандала. Понякога ставаше такъв. Нещо му щукне и си го изкарва на първия срещнат.

— И този път Марго ли го отнесе?

— Не. Повече от очевидно беше, че присъствието на Брук го вбесява, но Марго като я настъпят, никога не остава длъжна, така че той си избра по-лесна жертва — мен. Запя старата песен. Всички, дето работели за него, били мошеници, прибирали си заплатите и мислели само как да му забият ножа, и така нататък... Баща ми псуваше много. Останало му е още от годините като дилър, но Джейн не понася подобни приказки, особено пред децата. И аз съм на същото мнение. Никак не е приятно да ти се обади учителката и да ти каже, че Питър пак е споменавал майките на другарчетата. Така че Джейн помоли баща ми да внимава какво приказва. Естествено, той пощръкля. Разкрещя й се как нямало да търпи да му дават акъл в собствената му къща. Но на Джейн такива номера не минават. Тя просто стана и заяви, че си отива. За две минути подбра момчетата, навлече им палтата и тръгна. Аз я последвах, но да бяхте видели физиономията на майка ми. Молеше ме да остана...

— Май баща ви спомена, че по едно време сте работели при него.

— Стига ми за цял живот.

— Кога беше това?

— Преди десет години. Тъкмо бях приключил първата година по доктората и бях изстискан като лимон. Искаше ми се само да се просна на някой плаж. Баща ми обаче обяви, че изтощението ми показва неспособността да бъда математик. Така и не проумя с какво точно се занимавам. Според него науката е безсмислено пропиляно време, а хората, посветили се на нея — безгръбначни мекотели, които цял ден си седят и премятат никому ненужни цифри. Все едно, баща ми беше голямо куче. Каза, че ще плати обучението ми през следващата година, само ако се съглася да работя при него през лятото. Но като началник той се оказа още по-непоносим. Чудя се хората тук как издържат. Гонеше ги като фелдфебел. Не признаваше никаква инициатива. А яростта му не познаваше граници. Наистина, животът му едно време е бил ад, но сега му доставяше садистично удоволствие да всява ужас у подчинените си. Като малък доста неща изтърпях и нямах никакво намерение да продължавам да му сърбам попарата. Такава досада беше... Откак се помня, все повтаряше колко много иска да работя при него, а когато дойдох, се държеше с мен като с хлапе. Естествено, бизнесът преуспяваше, но аз виждах начини за подобряване на

работата. Елементарни неща като оптимизиране на счетоводството например. Баща ми обаче ненавиждаше компютрите. Стараеше се да помни всички сделки наизуст. Ако го питаш него, записването е проява на слабост. Такъв инат... По онова време аз вече се бях запалил по теорията на хаоса и ми се щеше да приложя на практика някои от принципите ѝ. Той обаче не искаше и да чуе. Държеше всичко да е както той си го знае от време оно — „купувай“, „продавай“, дрънчи по телефоните и тероризирай брокерите. Вие чували ли сте за хаоса?

— Едва ли точно за този, който имате предвид.

— Това е една сравнително нова област на теоретичната математика, занимава се с моделиране на комплексни реално съществуващи системи. Възникнала е от необходимостта да се предсказва времето, което от своя страна има пряко отражение върху движението на цените на земеделските продукти. Теорията на хаоса обаче може да се приложи също и при моделиране на силно нестабилни нелинейни системи, каквито са всъщност пазарите на фючърси. Колкото и да е чудно, факт е, че хората в залата долу не са особено ерудирани. Търгуват малко тук, малко там. Изцеждат някой и друг долар, изпреварвайки заявките на брокерите. Има обаче и няколко образа, дето са се сетили за висшата математика. Събрали са една групичка от философи и физици и са разработили усъвършенствана система за търгуване. Напредват все по-уверено и успехите им са впечатляващи.

— Но баща ви не е проявил интерес?

— Баща ми не желаше да се занимава с нещо, което не можеше да контролира. Настояваше да дойда да работя при него, но така и не благоволеше да обърне внимание на предложенията ми. Искаше да има още един напласен мечок като Тим. Знаете ли как му викаха на Тим на времето? Прякорът му беше Опашката. Вечно се влачеше подир баща ми. Братовчед ми е, но откровено казано, Тим не притежава семейния хъс. Вярно, наследил е нрава на баща ми, но не и неговия талант. Само че, както баща ми цял живот не се умори да повтаря, Тим му е по-верен от син.

— Как реагира баща ви, когато го напуснахте?

— Избухна. Но затова пък моята реакция бе по-неочаквана. Нямах работа. Баща ми отказа да плаща образованието ми. Явих се в отдел „Стипендии“ и им обясних случая. Те прихнаха в един глас.

Горкичкият беден Бартън Хекстър. Тогава чух, че в „Мерк“ провеждат състезание за симулирана търговия с награда двайсет хиляди долара.

— Като онези, при които всеки започва с определено количество въображаеми пари?

— И печели този, дето след трийсет дни има най-много пари в сметката. Аз свърших с осемстотин и деветдесет хиляди повече от втория. Прибрах си чека и грамотата за първото място. С парите платих университета, а грамотата пратих на баща ми и той с цялата си наглост я сложи в рамка. Ето я там горе, до снимката му на игрището за голф.

— И какво стана после?

— Нищо. Продължих си с училището. А някъде към средата на втория семестър чековете на баща ми започнаха да пристигат отново. Една събота с майка ми дойдоха да ме видят и се държахме все едно нищо не е било.

— Хубаво сте направили, че сте му простили — отбелязах аз, мислейки за вечните ни дразги с майка ми.

— Тогава се запознах с Джейн. Тя много ми помогна да погледна трезво на проблема с баща ми. Той беше силна личност и винаги ме караше да се чувствам, че живея в сянката му. Благодарение на Джейн започнах да го възприемам такъв, какъвто е и престанах да се вживявам.

— Имате късмет, че сте я срещнали.

— Така е. Татко все не проумяваше какво намирам в нея. Казах ли ви, че Джейн е пианист в Чикагския симфоничен оркестър?

— Ето защо ми се стори толкова позната! — възкликнах аз. — Слушала съм я. Миналия ноември. Свири Бетовен, учудващо добра беше. Нали знаете как някои пианисти гледат само да ви смаят с техниката си? Нейното изпълнение беше коренно различно. Музиката сякаш я бе обсебила. Прекрасно беше...

Бартън пламна от гордост.

— Баща ви не се ли радваше на известната снаха?

— Той не гледаше на нещата по този начин. Според него задълженията на една жена са да бъде привлекателна в скъпия смисъл на думата; справка — майка ми и сестра ми Криси. Жената трябва да бъде трофей.

— А майка ви харесва ли Джейн?

— Не бих могъл да кажа, че не я харесва. Просто тя не разбира хората, които не са като нея. Вече е свикнала с Джейн, но определено щеше да е по-щастлива, ако се бях оженил за дъщерята на някоя нейна приятелка.

Вратата на кабинета се отвори и червенокосата с лилавия костюм забързано влезе вътре, но като ни видя, се закова на място.

— О! Извинете — заекна смутено. — Не предполагах, че има хора.

— Трябва ли ви нещо?

— Няколко счетоводни справки. Ще дойда малко по-късно. — Тя затвори след себе си.

— Коя е тази? — попитах любопитно.

— Лорета Реш. Шеф е на разплащанията. Ако вярвате на измишльотините на Марго, по едно време е била любовница на баща ми.

СЕДМА ГЛАВА

Мраморните колони, разположени от двете страни на махагоновата врата към офиса на „Калахан Рос“, изглеждаха твърде нелепо на четирийсет и втория етаж. Легендата разказваше, че Юалд Калахан, основателят на фирмата, ги купил от фалирала банка, за да придават тежест и да вдъхват уважение към неговата бързо развиваща се адвокатска практика. Сега, иска ли питане, нямаше отърваване от тежестта и уважението. Армията от адвокати — двеста в Чикаго и по офиси в Ню Йорк, Вашингтон, Лос Анджелис, Атланта, Лондон, Париж и Брюксел, дирижираше водовъртежа на световния бизнес.

В църковния сумрак на приемната висеше списък на съдружниците в златна рамка. Моето име бе последно. През февруари тази година ме приеха за най-младия съдружник през величавата история на фирмата.

В миговете на стаен копнеж преди това събитие си фантазирах как присъединяването ми към съзвездието от съдружници ще донесе със себе си чувство на удовлетворение и гордост. Вместо това обаче получих подробна информация за управлението на фирмата, избавление от мечешката прегръдка на непоносимия ми пряк началник и естествено, по-яка заплата. Онези колеги, дошли във фирмата преди мен, но останали с пръст в уста на опашката, ме даряваха с коктейл от страхопочитание и жлъч. Завистта, както се вика, е като лоша кашлица, не можеш да я преглътнеш. Съдружниците ме посрещаха със смесица от сърдечност и подозрителност. В „Калахан“ жените съдружници са само четири, заедно с мен, и в началото падна голямо цъкане относно годините ми и пола.

Все пак не могат да се отрекат привилегиите, съпътстващи повишението в чин. Новият ми офис представляваше една причудлива игра с пространството. Прозорецът бе с изглед на запад и ако се покатериш върху библиотеката, виждаш дори реката. Даже съседът ми си беше жива легенда — Хауърд Акерман, ругаещото страшилище на съдебните зали с папийонка и телени рамки на очилата.

Летописците твърдят, че като защитник на голяма корпорация по някакви изцяло технически обвинения за манипулиране цените на акциите, след пространното встъпително слово на прокурора той съвсем бавно се изправил, почесал се по темето и изсумтял: „Хубаво. Ама няма как да го докажете“. После спечелил делото. Понякога го чувам през дебелината стена да кръстосва напред-назад и да изстрелва аргументи срещу въображаемото жури.

Минах покрай кабинета му. Както обикновено, вратата зееше отворена.

— Значи си гръмна клиента, а, Кейт? — подвижна отвътре.

— Никога не подценявай жените!

— Щом и тия номера си ги научила, вече ще те нервирам с мярка.

Тропнах куфарчето върху бюрото, съблякох си сакото и го метнах върху облегалката на стола. Моят кабинет е моят пристан, където горчивината и мъката на миналото са затиснати от дежурния конвейер телефонни разговори, папки и съвещания на сивото ежедневие, наречено корпоративна юридическа практика. Естествено, то е изпъстрено с кризисни ситуации и дори бедствени положения, но в крайна сметка потърпевшият е все някой друг. Аз ги разплитам от почтително и безопасно разстояние, като си таксувам времето с точност до една десета час.

Прегледах напечатания график за деня и пощата, отворена и подредена по предполагаема степен на важност. Черил, секретарката ми, се появи с дебело тесте розови листчета със съобщения и кана кафе. Тя беше моят голям късмет още от постъпването ми в „Калахан“ и аз се бях вкопчила в нея с яростта на давец се. Черил е най-малкото от осем деца и първата в семейството, стигнала до колеж. Вечер учеше право в университета „Лойола“, а денем се грижеше кариерата ми да не се разбие на пух и прах пред очите ми.

Тя се стовари върху любимия си стол, наля две чаши кафе и отвори стенографския си тефтер.

— Ти ли ще ми кажеш лошите си новини, или предпочиташ да чуеш моите? — попита като за начало.

— Чакай, сама ще се сетя. Обаждала се е майка ми.

— Много хора се обаждаха — отвърна верният ми тил. — Майка ти беше най-милата.

— Олеле, боже! Давай ти първа.

— Добре... Да видим сега... Звъняха единайсет репортери от различни издания — всички, за които се сетиш, като почнеш от „Крейнс Чикаго Бизнес“, та до „Дейли Стар“. Момчето от „Стар“ ми предложи петстотин долара за интервю с теб. Казах му, че са евтинджии, то обеща да изпроси от редактора още.

— Гордея се с високите ти изисквания!

— Благодаря, Кейт. Кен Кърландър пожела да говори с теб точно половин дузина пъти. Задължително и незабавно трябвало да се срещне с теб.

— Хайде вече да чуем лошата новина — настоях аз, тъй като знаех, че Черил я пази за десерт.

— Какво мислиш държа в ръката си? Призовка от прокуратурата на Лейк Каунти. Настоявах да ти я връчат лично, но Скип Тилман слезе и я получи от името на фирмата.

Тя ми подаде листа и аз му хвърлих едно око. Изискваше да предоставя цялата документация на „Хекстър Комодитис“. Сгърчих се. Когато Барт Хекстър ме нае, предишната му адвокатска фирма изпрати папките с камион. Само копирането щеше да отнеме седмици.

— Тия бързо пипат — въздъхнах аз. — Убийството стана едва вчера сутринта! Опитай да намериш телефона на областния прокурор, който се е подписал. Ще се наложи да му обяснявам за какъв обем книжа става дума. Дано да е сговорчив и да го склоня да конкретизира какво точно им трябва.

Черил наведе глава да си запише.

— Ама че екшън, а? Тръпки да те побият — подхвърли тя. — Да го застрелят минути преди срещата ви...

— Да... Кажи-речи, аз първа го видях.

— Ужас.

— Е, ужасът е бил за него, а сега само за близките му. Те още не знаят, че циркът с репортерите тепърва започва. Най-ненадейно синът му, на който хич не му е до фючърси, поема фирмата. А пък никой не знае кой е дръпнал спусъка и защо.

— Ти пък откъде си толкоз сигурна, че никой не знае?

Телефонът ни прекъсна. Докато предъвках въпроса, Черил вдигна слушалката и изчурулика:

— Кабинетът на госпожица Милхоланд. — Заслуша се внимателно и постепенно ангелското ѝ лице се смръщи. Кимна съсредоточено и покри слушалката с ръка. — От банката. Получили заповед за предаване на пълна информация за сметките ти. Питат какво да правят.

Ако има нещо по-кофти от това да пречукат клиента ти, то несъмнено е да те заподозрат, че си го пречукал ти. Единствено така можеше да се обясни засиления интерес на ченгетата. Обадох се на детектив Русковски, само и само да не бездействам. Все още бях потънала до уши в кашата, в която се оказах, и ми цъфна Кен Кърландър.

— Цял ден те търся — заяви едновременно високомерно и нападателно.

— Бях в „Хекстър Комодитис“.

— Рано сутринта ми се обади Памела, силно разстроена. Днес полицията я посетила отново и детективът я уведоми, че без съмнение не става дума за самоубийство. Имали разрешително за обиск. Задавали ѝ гнусни въпроси.

— Убийствата са си гнусна работа — заявих с повече ярост, отколкото се полагаше. Хрумна ми да се похваля за призовките, но моментално размислих. — Тъкмо се канех да ти звънна. Искам да знам какво е вписано в завещанието относно разпореждането с „Хекстър Комодитис“.

— Донесъл съм ти копие.

Кърландър ми го подаде и извади очилата си от джоба, а аз се заех да чета каква е била последната воля на Барт Хекстър.

Имуществото му бе голямо и завещанието естествено отразяваше неговото многообразие. Освен имението в Лейк Форест, имаше къщи във Вайл и Палм Спрингс, имоти в Монтана, Тексас и Мейн, няколко офиса в Чикаго и административна сграда в Ню Йорк. Недвижимото имущество се разпределяше по равно между трите деца, с изключение на къщата в Лейк Форест, която оставаше изцяло за Бартън Джуниър, с уговорката, че Памела ще живее там до края на живота си или докато се омъжи повторно.

— Нека да изясним едно нещо — казах, като вдигнах поглед към Кърландър. — Кой е собственик на земята, върху която е построена къщата в Лейк Форест? Би трябвало Памела да е наследила имението след смъртта на родителите си.

— Да, освен шестте декара, върху които е построена къщата. Земята и застроената площ са на името на Барт Хекстър и по силата на завещанието преминават в ръцете на Бартън Джуниър.

— С други думи Памела няма никакви права върху къщата, в която живее.

— Точно така. Нито върху земята.

Нямаше как да скрия изненадата си. Това разпределение на имота между различните собственици драстично го обезценяваше и на практика го правеше непродаваем. Кой би купил огромен скъп парцел с шест декара чужда собственост в центъра? За Хекстър може и да е било без значение, но точно тук трябва да се намеси адвокатът и да предотврати подобна грешка. Очаквах значително повече от един специалист с опита и ранга на Кен. Явно той успя да го отгатне по изражението ми.

— Важно е да разбереш, Кейт, че Памела и Барт подхождаха към имуществените въпроси от коренно различни позиции — поясни той. — Памела не можеше да си намери мира от яд, че баща ѝ е оставил имота на Барт, вместо на двамата. Въпреки това, в последно време аз ѝ предлагам да прехвърлим собствеността, но тя категорично отказваше.

— Странна работа наистина.

— Памела е една от моите най-стари и най-скъпи приятелки. И все пак дължен съм да призная, че тя си има своите странности. Винаги е била изключително пестелива. Ще ти дам малък пример. Преди години дойде при мен силно разстроена. Барт изпаднал във финансови затруднения или на търговски жаргон, озовал се в дълга гола позиция. Естествено, нямал с какво да си покрие маржа и се обърнал към нея за помощ. Ставаше дума за сериозна сума, над милион, но за Памела това е нищо работа. Тя обаче нямаше никакво желание да му услужи, независимо че последствията щяха да означават фалит. Твърде неловко положение. В крайна сметка успях да я убедя да му заеме парите, но тя настоя да получи десет процента от акциите на „Хекстър Комодитис“ и да сключат официален договор за заем. Ако не ме лъже паметта, дори поиска по-висока лихва с

аргумента, че положението на Барт представлявало финансов риск и никоя банка не би му отпуснала кредит.

— Представям си какви интересни разговори са се водели на закуска...

— Както ти казах, те имаха различно отношение към парите. Памела през целия си живот не е спечелила и един петак, но смята спестовността за висша добродетел и я издига до абсурдни, поне според Барт, висоти. Той пък се е борил със зъби и нокти за всеки цент, но в нейните очи харчеше като побъркан. Ала колкото и да е чудно, ако питаш мен, двамата бяха доволни от съвместния живот.

— Тук има доста интересни факти — върнах се към завещанието аз. — Опростени ипотeki: на Джанис Тайтълбаум — „Манър Драйв“ 2719 в Скоуки, на Лорета Реш — „Шърбрук“ 19501 в Нейпървил, на Тим Хекстър — „Лейк Роуд“ 2349 в Уилмет...

— Барт често отпускате на служителите си заеми срещу ипотека. Доколкото си спомням, заемът на секретарката му, госпожа Тайтълбаум, е изплатен почти до край. Преди половин година даде още един заем на племенника си на стойност сто и дваисет хиляди, но по-надолу и той е опростен.

— Сумата си я бива. Имаш ли представа за какво е отишла?

— Точно тогава почина бащата на Тим, братът на Барт, Били. Ужасна трагедия, може и да си чела в пресата. С жена му се прибирали от някакво събиране и както си карал, Били получил инфаркт, навлязъл в насрещното движение и се ударил челно. Той починал на място, шофьорката на другата кола също загинала. Майката на Тим била в критично състояние — счупен таз, вътрешни кръвоизливи. Дошла в съзнание чак след погребението на мъжа ѝ, но като ѝ казали какво се е случило, положението ѝ се влошило и не след дълго също умряла.

— Божичко!

— Има още. Били беше комарджия. Пазел го в тайна, макар че Барт положително е знаел. Държеше железарски магазин, който вървеше доста добре, но когато Тим получи наследството, изплуваха доста неща.

— Какви по-точно?

— Например от шест месеца не бил плащал наема, укривал данъци, взимал заеми от лошите момчета и на всичкото отгоре почти

година не бил правил вноски за медицинска застраховка. Болничните разноски на жена му преди да почине възлизаха на десетки хиляди.

— Горкия Тим.

— Наистина горкия Тим. Не му оставаше нищо друго, освен да се обърне към Барт, който също нямаше друг избор, освен да му се притече на помощ, особено като се има предвид, че ония започнаха да натискат Тим за парите. Твърде неприятна история. Памела, уви, само усложни нещата. Не пропусна да се заяде, че Барт си хвърля хубавите пари на вятъра. Не знам как си представяше, че би могъл да се справи Тим.

— Добре, а къде са клаузите за фирмата? — Запрелиствах завещанието. Семейните истории на Хекстърови бяха особено завладяващо четиво, но за разлика от Кен Кърландър, няха време за домашни клюки. — А, ето, намерих ги.

Наложи се да прочета раздела два пъти, за да се уверя, че съм го разбрала правилно. Както знаех от учредителния договор, макар деветдесет процента от капитала да беше собственост на Барт, акциите на „Хекстър Комодитис“ се делят на обикновени и преференциални. Последните даваха право на гарантиран дивидент, но няхаха право на глас. В случай на смърт, трите деца на Хекстър получаваха по трийсет процента от тях, а Памела си запазваше своите десет. Обикновените акции не носеха дивидент, но в известен смисъл бяха по-ценни, тъй като осигуряваха право на глас. Те всички се наследяваха от Бартън Джуниър. Накратко, дъщерите притежаваха две трети от компанията, но не можеха да участват във вземането на решения относно управлението ѝ.

— Нещо не е наред! Жените не получават контрол върху компанията.

— Барт държеше компанията да остане в ръцете на семейството — обясни Кърландър, — затова отхвърли възможността момичетата, евентуално под влияние на съпрузите си, да продадат своите дялове.

В думите му се криеше ужасна несправедливост и изобщо цялото завещание почиваше на погрешни и унижителни презумпции, та ми идеше да хвана Кърландър за реверите и да го раздрусам. Предпочетох да си затворя очите. Няхах нито време, нито сили да осветлявам Кърландър по въпросите на еманципацията.

Отново се върнах към завещанието и го прегледах от началото.

— Но как е възможно? Памела не получава нищо — възкликнах искрено изненадана. Кен положително е обяснил на Барт, че прехвърлянето на имущество към съпругата е освободено от данъци. Едва ли това е причината.

— Знам, Кейт. — Кърландър отвратено поклати глава. — Всяка година повдигах този въпрос. Мога само да мисля, Барт е имал лични мотиви, за да я лиши от наследство. Вероятно онзи заем не е преставал да го гложди или пък е искал да ѝ отмъсти за скъперничеството. Памела бди над всеки долар, все едно че ѝ е последният. В качеството си на акционер на всяко тримесечие изисква ревизия. Както вече казах, Памела е странен човек.

— Прочете ли завещанието пред семейството?

— Ще дойдат утре в десет. Но бих желал да те уведомя за друго, Кейт. Научих нещо твърде обезпокоително.

— Така ли? Какво?

— В петък цял ден бях извън офиса и едва днес погледнах календара си. Барт Хекстър си е записал среща при секретарката ми за тази сутрин.

— Споменал ли е по какъв повод?

— Не. Той не коментираше нищо пред секретарката ми. Но през всичките трийсет години, откак двамата с Памела са ми клиенти, сме обсъждали единствено имуществени въпроси.

Детектив Русковски ме свари надвесена над купичка сос чили и омазана с топено сирене — заслугата естествено бе на жалостивата ми секретарка. Скочих припряно, набързо се избърсах със салфетката и изтупах трохите от полата си. Изправен до вратата, той с бръснещ поглед оцени кабинета ми.

— Моля, заповядайте — демонстрирах елитно възпитание и протегнах ръка.

Русковски не благоволи да я поеме и вместо това с бавна стъпка се отправи към прозореца. Стоях вдървено зад бюрото. Чаках. Най-накрая той се обърна към мен и прекара късите си пръсти през рижата четина на главата.

— Ще ми кажете ли кога за първи път спахте с Барт Хекстър?

Слисването напълно ми отне способността да говоря.

— Никога не съм спала с него — заявих след почти цяла минута, като си напомних, че колкото и да ми е неприятно, на него това му е работата.

— Няма какво да се стеснявате. Възрастни хора сме. Аз съм полицай. Не е възможно да сте направили нещо, за което вече да не съм чувал.

Забелязах, че е облечен със същия морскосин костюм от вчера. Очите му бяха зачервени от умора, луничавото лице — мъртвешки бледо. Едва ли бе мигнал откак новината за убийството на Барт Хекстър го е изкарала от леглото в неделя сутринта.

— Оценявам тактичността ви, детектив Русковски, обаче тя не променя фактите. Никога не съм имала какъвто и да било физически контакт с Барт Хекстър. Бях негов адвокат. Той ми беше клиент. Работя за много хора и някои от тях познавам значително по-добре.

— Например Стивън Азорини?

— Какво имате предвид?

— Стивън Азорини също ви е клиент, нали?

— Не лично той. Представявам компанията му „Азор“.

— И спите ли с него?

— С доктор Азорини сме приятели от ученическите години.

— Не ви питам кога сте почнали да се чукате със Стивън Азорини! — почти изрева Русковски. — Питам ви кога почнахте да се чукате с Барт Хекстър!

С мъка се удържах да не откликна на внезапната демонстрация на сила и опростяването в тактиката.

— Само защото имам сексуална връзка с един от моите клиенти, не означава, че имам сексуална връзка с всички. Иначе вместо бюро, тук щях да сложа легло и тарифата ми щеше да бъде значително по-висока.

— Да не би да твърдите, че не сте знаели за апартамента, нает от Хекстър в Лейк Вю Тауърс?

— От вас чувам.

— В такъв случай няма да е зле да чуете и че портиерът ви разпозна по снимка.

— Объркал се е — казах аз, но възражението ми прозвуча доста немощно.

Русковски извади големия плик със снимките и ги заизважда една по една върху бюрото, като се втренчваше многозначително във всяка.

— Сигурно си мислехте, че понеже лицето ви не се вижда добре, няма да ви познаем. Или пък сте решили, че след като сама ни ги дадохте, автоматично ще предположим, че са на някоя друга. Ако ме извините за искреността, имате супер цици.

Дресирана бях, че емоционалният адвокат за нищо не го бива и че загубиш ли самообладание, губиш и играта. Тръгнах към него и спрях, едва когато телата ни почти се допряха. Погледнах отвисоко воднистите му очи. Държах посланието да е ясно: чувствах се засегната, но не и уплашена.

— Арестувате ли ме?

— Искате ли?

— Не ми излизайте с подобни номера. Не съм някой малоумник, дето сте го спипали с краден касетофон. Ако настоявате дискусията да продължи, арестувайте ме и ми прочетете правата. Ако ли не — напуснете.

За момент Русковски не помръдна, преценявайки вариантите. Гледах го яростно, без да трепна.

Отблъскващото луничаво лице се разтегна в гнусна усмивка. Той бръкна в джоба на самото и извади ключовете за колата си. Метна ги във въздуха и ловко ги улови.

— Пак ще си говорим. Съвсем скоро.

ОСМА ГЛАВА

— Тоя пък какво искаше? — попита Черил, когато Русковски излезе.

По принцип се гордея със способността си да го давам по мъжки с такива типове, но се налагаше да призная, че разговорите с Русковски се отразяваха пагубно на нервната ми система.

— Наумил си е, че аз съм убила Барт Хекстър.

— Но това е абсурдно!

— Е, да, ама съм имала среща с него малко преди да го убият, а и ме завариха надвесена над трупа.

— Хайде де! Ако си го пушнала ти, защо ще оставащ за срещата? Не се връзва.

— Няма как да не се явя за срещата, иначе би изглеждало подозрително.

— Тъй или иначе, вече си заподозряна. Не трябва ли да си наемеш адвокат? — подхвърли предпазливо Черил.

— За какво ми е? Никого не съм убивала!

— По филмите точно това повтарят, докато им надяват белезниците.

— Благодаря ти, че го сподели с мен, Черил. — Въздъхнах и смених темата: — Успя ли да се свържеш с Хърман Гайс? — Това беше главния инспектор на Комисията за фючърсна търговия.

— Не, от сутринта е на заседание. Оставих му две крещящи съобщения.

— Тогава моля те звъни на Грег Шанахан.

— Той адвокат по наказателни дела ли е?

— Не. Клиент ми е — дилър на фючърси. Номерът му трябва да е във визитника „Ролодекс“.

— Все пак си мисля, че ти трябва адвокат.

— Трябва ми секретарка, която да ме свърже с Грег Шанахан — смъмрих я наужким.

— Окей, шефе! — изкозирува Черил.

— Обичам да ми се напомня, че съм шеф — подвикнах след нея.
— Няма опасност да свикнеш...

През останалата част от сутринта се постарях да изтикам смъртта на Барт Хекстър от съзнанието си и да се съсредоточа върху лавината книга, изляла се върху бюрото ми. Ако се оставех, страховете щяха да ме подлудят. По гърба ми полазваха тръпки от мисълта, че в момента Русковски ровичка из банковите ми сметки. Знаех, че сигурно ще разпитва съседите, ще тика снимката ми под носа на таксиметровите шофьори в Лейк Вю Тауърс. Номерът с голата мадама на Хекстър ми подейства като леден душ.

В един часа Черил звънна по интеркома, за да ми предаде, че Елиът Ейбълман е дошъл в офиса за среща с Даниел Блументал и пита дали е удобно да се отбие за минутка при мен. Изпълнена с радост, че нещо ще отвлече вниманието ми, ѝ казах веднага да го пуска.

Елиът Ейбълман оставяше безплодни всякакви опити за квалификация. Син и внук на полицейски инспектор, той бе изневерил на здравата семейна традиция. Завършил колеж, карал хеликоптер във Виетнам, получил орден за храброст и накрая се отдал на правото. Работил при всеизвестния адвокат за наказателни дела Елкин Кофийлд до момента, в който му просветнало, че предпочита безпристрастието на криминалистиката пред мъглявите награди на съдебната защита. Така се озовал в областната прокуратура, а после решил да стане частно ченге.

Елиът бе привлекателен по един ненатрапващ се начин, с мека кестенява коса и очи в същия цвят, не много по-различен от хилядите мъже в костюми от „Брук Брадърс“, стига да не сте мернали кобура му с браунинга автоматик.

Той влезе в кабинета ми с каната кафе в едната ръка и две чаши в другата.

— Казах на Черил, че аз ще те обслужа — обясни вместо поздрав и се усмихна. Това бе най-хубавото нещо през днешния ден. Усмивката на Елиът затопля кожата като игриво пролетно слънце.

— Та как е бизнесът? — попитах го аз.

— Бива. — Той се ухили палаво. — Лошите са повече от ченгетата и ние, частниците правим кариера.

— Препоръчала съм те на доста колеги. Радвам се, че са започнали да ти възлагат работа.

— Благодаря, Кейт. — Той обходи с очи кабинета ми. — Гледам, издигнала си се. Как се чувстваш като съдружник?

— Като момиченце на пръч купон — изтърсих съвсем искрено. — Съдружниците не знаят какво да правят с мен. Колегите ме мразят. Май всеобщото мнение е, че ме направиха съдружник толкова рано заради името ми, тъй като прибавянето му към бланките на фирмата ще издигне престижа ѝ.

— Ти се скъса от бачкане, за да стигнеш дотук. Освен това, струва ми се, че напоследък все повече жени стават съдружници.

— По принцип да, но не и в „Калахан Рос“. Тук сме само четири. Маргарет Шугър дойде като съдружник на „Епс & Финикс“ в Ню Йорк, заедно с клиентите си. Но честно казано, двете с нея обитаваме различни измерения. Като мине по коридора и хората буквално се просват в краката ѝ. Такава е една непоклатима и лустросана. Озовем ли се в една стая, чувствам как се смалявам. С Елизабет Сайдъл е същото. Била е номер две в правното министерство на Джордж Буш. Сигурно ще се позавърти тук някоя и друга година да направи пари, пък после ще отхвърчи към Върховния съд. Виж, Клер Халпърн е голяма симпатяга, но е десет години по-възрастна от мен, а и има семейство. След третото отроче вече не намира време за кафета. Искам да кажа, работи, та пушек се вдига, но после тича вкъщи.

— Значи ти е самотничко...

— Аз към това се стремях. Не искам да се оплаквам. Просто е нужно време всички да свикнем. А дотогава гледам да не оставам сама в затъntenите ъгли на библиотеката, че може да ме хлопнат с някой том по главата.

— Да си дойдем на думата, Кейт, ти как се забърка в тая история с Хекстър? Сутринта говорих с баща ми. Полицайте са пощурели. Аутопсията показала, че със сигурност е било убийство, независимо че са открили оръжието в колата.

— Оръжието е било в колата! Че как тъй не съм го видяла?...

— Търкаляло се е на пода в краката му. Не си го забелязала, защото не си се оглеждала за него. Сигурно не си могла да откъснеш очи от трупа.

— Но щом оръжието е било в колата, везните не накланят ли към самоубийство?

— Ченгетата смятат, че след изстрелите убиецът го е метнал през отворения прозорец.

— А откъде са толкова сигурни?

— Първо, раните са от лявата страна, а Хекстър е бил десняк. Хората си имат навици. Десняците обикновено се гърмят отдясно. — Елиът изви показалеца на дясната си ръка като спусък и ми показва колко е трудно да се застреляш отляво. — Освен това открили са частици от барут по кожата на лицето му и по опакото на ръката. Инстинктивно се е опитал да се предпази. Доста често се случва при раните в главата. Жертвата разбира какво става и първата ѝ мисъл е да прикрие лицето си.

— Ммм... Гадно...

— Най-тъжното е, че убиецът си е направил излишен труд. Барт имал сериозни проблеми със сърцето. Патологът казал, че едва ли е щял да изкара лятото.

— Елиът, ти как ги научаваш тия работи?

— Трябва да знаеш, че ченгетата дрънкат повече от козметичките. Всеки си мисли, че работата им е адски вълнуваща, но истината е, че деветдесет процента от времето им е пълна скука — рутинни обаждания, справки, рапорти, отчети. Убийство като това е все едно финал на шампионата по футбол. Само то е в устите на всички. Не ми е ясно обаче защо и ти си замесена.

— Представявам компанията му „Хекстър Комодитис“ и вчера сутринта имахме среща в имението. Комисията за фючърсна търговия им е вдигнала мерника за някакви нарушения. Заварих го още топъл и благодарение на това малко съвпадение, полицаите ме третират като заподозряна. Искат да ми арестуват цялата документация, свързана с Хекстър, сутринта изискаха от банката информация за сметките ми, а току-що имах randevu с чаровника на полицейското управление в Лейк Форест, детектив Русковски, който ме е провъзгласил и за любовница на Хекстър.

— Ръсти Русковски? — прекъсна ме Елиът.

— Познаваш ли го?

— Преди няколко години работеше при баща ми. Вдигнал беше ръце от него.

— Некадърник ли е? Подозирах, че ще е някоя издънка.

— Не. Просто е без въображение — неспособен да импровизира, действа стриктно по устав. Само че убийците не се движат на стада. Баща ми все повтаряше, че Русковски е страхотно ченге, стига фактите да са очевадни.

— А как се е озовал в Лейк Форест?

— Политически рокади. Отвяха го заради убийството на Шауана Мортън. Сецаш ли се?

— Че как не? Да не съм била в кома? Месеци наред заемаше първите страници.

— Русковски водеше разследването и в интерес на истината здраво се потруди, но се мина година, а арест нямаше. Кметът си търсеше изкупителна жертва и Русковски се оказа най-естествения избор. Пое го доста тежко. Удари го на алкохолизъм. Като че ли и жена му точно тогава си събра багажа.

— Нищо чудно, че целият свят му е крив — отбелязах мрачно.

— Вероятно, когато в Лейк Форест са си търсели човек за отдел „Убийства“, не е било трудно да се спазарят за него.

— Аз се учудвам, че те изобщо имат такъв отдел. Винаги съм мислела, че там престъпленията се свеждат до някой и друг шамар на момчето, дете носи стиковете за голф.

— Значи не си чувала за Лесли Фасбайндър.

— Май не.

— Чикагските вестници наистина не успяха да раздуят случая. Тя беше на четиринайсет години. Една нощ се измъкнала от къщи, за да се срещне с гаджето, от нейния клас. Около три сутринта някакъв съсед викнал полиция, защото чул писъци. Ченгетата пристигнали и заварили хлапака да ридае, цял в кръв, над намушкания десетина пъти труп на Лесли Фасбайндър. И каквито са си умници, хвърлили един поглед на сценката и възкликнали: „Еврика! Ето ни го убиецът!“, щракнали белезниците на момченцето и го тикнали в ареста. После цяла нощ го заплашвали да си признае.

— Той признал ли?

— Не. Нищо не признал, защото нищо не бил направил. Двамата с Лесли се уговорили да се срещнат в горичката край нейната къща, но когато той се появил, тя вече била мъртва. Оказало се, че някакъв съученик ги чул и пристигнал на срещата преди титуляря. Имал

психически отклонения, но пък и отдавна бил хвърлил око на Лесли. Полицайте обаче толкова време копаха в грешната посока, че докато се усетят, истинският убиец вече беше прикрил всякакви следи.

— И как свърши това?

— Зле. Освободиха гаджето. Родителите му бяха завели дело. Но ченгетата така и не успяха да съберат достатъчно доказателства, за да повдигнат обвинение срещу истинския извършител. Сега той е студент в Университета на Илинойс и си хойка с момичета. Но тогава в Лейк Форест решиха, че следващия път, когато се натъкнат на труп, със случая ще се заеме специалист, който да знае как да действа. Така че наеха Русковски.

— Значи съм загазила — изпъсках аз. — Ужасно съм загазила!

— Защо?

— Русковски си е навил на пръста, че аз съм убила Барт Хекстър.

— А не си ли? — Усмивката му компенсира въпроса.

— Нямам навика да си трепя клиентите, а пък и разполагам с достойни кандидати от него.

— Охо! Имало и други мръсници...

— Защо смяташ, че Хекстър е мръсник? Не четеш ли вестници, Елиът? Той беше пример за обществото, образец за самарянин, ярък носител на семейните ценности.

— Доколкото знам, да си мръсник е най-важната предпоставка за успеха в търговията с фючърси. Най-гнусните типове най-далеч стигат. Просто предположих, че Хекстър не може да е бил цвете за мирисане.

— Засега съм научила само, че е имал непоносим характер, командвал е всички около себе си, избухвал е за щяло и нещяло. Поне едно от децата му със сигурност го ненавижда.

— Дали не можем да кажем същото и за някой от твоите родители?

— Моите родители са си живи и здрави. Един шантав полицай обаче си е наумил, че аз съм видяла сметката на Хекстър. И трябва да ти кажа, Елиът, хич не е приятно...

— Разбирам те — отвърна с приятелска загриженост той. — Но не позволявай това да те разстройва. Накрая ченгетата винаги хващат убийците. Или поне почти винаги.

Открих Грег Шанахан в дъното на бар „Бъч Макгуайър“. Мятаха баскет с още един дилър. Залогът беше петарка на удар. Предложиха ми да се включа, но аз предпочетох да пийна скоч със сода. С чашата „Чивас“ в ръка наблюдавах умелите движения на Грег. „Макгуайър“ отдавна е любимото заведение за дилърите на фючърси и дори в понеделник вечер бе претърпено с амбициозни последователи на Великия Гетсби и съответните момичета, гравитиращи около тях. Лицата наоколо бяха толкова млади, че се почувствах като на ученическа забава, само дето по столовете бяха намятани сака в цветовете на различните търговски фирми, по китките блестяха „Ролекс“-и, а подвикванията бяха за хилядарки, вместо за оценки и контролни.

Грег, горд от победата във войната под коша, се настани до мен на бара.

— Съжалявам, че се наложи да ме изчакаш. Не можех да пропусна възможността да оскубя този бунак! Все от нещо трябва да се живее, знаеш... — Той прекара ръка през къдравата си руса коса и поръча джин с тоник. Със синеокия си чар приличаше по-скоро на инструктор по сърф, отколкото на вещ печалбар. Ала аз не се заблуждавах. Грег, както и всички на борсата, бе обсебен от мисълта за светкавично забогатяване и без смущение ламтеше за още и още. И все пак, съдейки по униформата му за работа — дънки, маратонки „Найк“, омачкана риза, вратовръзка с накривен възел, пет пръста под разкопчаната яка, той можеше да бъде кое да е младо бизнесменче, отскочило до бара за едно бързо на път за вкъщи.

— Как я караш? — попитах аз и побутнах недвусмислено празната си чаша към бармана.

— Абе днес съм страшен късметлия! Сутринта още с отварянето ударих десет бона от две сделки, после още две и петстотин от джакпота за убийството на Барт Хекстър и накрая петдесет и пет долара от баскет. — Той подреди банкнотите върху барплота. — Не е зле, а?

— Какъв джакпот за убийството? Звучи доста перверзно.

— Ония ненормалници от „Евродолар“ го започнаха — защити се Грег. — Петдесетачка дали че е убийство и още една за точния час, до пет минути.

— Не може да бъде!

— Абе при нас има невероятни екземпляри. Ти трябва да го знаеш...

— Значи, викаш, не сте си вързали черно?

— Някои го обичат. Повечето обаче го мразят. Ама какво пък толкоз, по дяволите. Басът си е бас. Казвал ли съм ти, че Барт Хекстър ме назначи на борсата?

— Нямах представа.

— Да бе. Започнах като бегач за „Хекстър Комодитис“. Черния Барт лично проведе интервюто, макар че повече така и не го видях. Един приятел ми каза, че имало свободно място за търгуване с дойче марки. Естествено, аз понятие си нямах от фючърси, но моят приятел вика, че свършва работа в два следобед и тръгва по мадами. Все едно, аз се опитах да шашна Черния и му разправам: „Дойче марки? Много хубаво, аз пък по една случайност знам малко немски“. А той ми отговори: „Страшно интересно, но на мен ми трябва някой, дето може да брои до десет и да идва навреме“.

Разсмяхме се.

— И какво още би могъл да ми кажеш за Хекстър? Как мислиш, дали пък не е загазил на борсата? Ти чувал ли си нещо?

— Кейт, знаеш как е долу в залата. Какви ли не слухове се носят... Някакъв, който търгувал с фючърси за портокалов сок, веднъж пратил един от бегачите за сок от машината, само че тя нещо не била в ред и в чашата се изръсили парченца лед. Момчето се върнало при шефа и обяснило, че няма сок, защото е замръзнал, всички обаче си помислили, че реколтата е отишла на кино и за петнайсет минути цената на портокаловия сок скочила до тавана.

— Все пак, Грег, какви са клюките около Хекстър? — настоях аз.

— Стандартната помия. Нищо съществено. Просто завист... Човекът всеки божи ден правеше пари и то по много. Мразеше да губи. Говореше се, че не признавал никакви пречки, готов бил дори да провали някоя сделка, само и само той да е отгоре. Казвал ли съм ти, че съм излизал с дъщеря му?

— С Криси?

— Не-е-е-е... — Грег се ухили дяволито. — Имах среща с Щурата. С Марго.

— И как стана?

— Баща ѝ ни уреди. От мен да знаеш, Хекстър беше голям играч. И мръсен при това. Преди да се сети за мен, прекарал половината мъже да я заведат на вечеря.

— И колко време бяхте заедно?

— А, само веднъж. Още ми държи влага.

— Защо? Провал?

— Не, не, просто идиотско — отговори замислен Грег. — Една сутрин с Барт се засичаме в асансьора. Забележи, въпреки че си минавам сделките през фирмата му, с него не си бяхме разменяли дума от онова интервю. И както си се возим в асансьора, той изведнъж почва да ме пита за работата; чул, че се справям добре със съкровищните бонове, което си беше истина, само дето неговите хора нито веднъж не пуснаха гювеч. И ми разправя: „Жената сигурно се пука от гордост“. Аз му казвам, че не съм женен, а той вика: „Сериозно? А имаш ли си гадже?“. Отговарям му, че нямам и тогава ме пита дали си падам по баскетбол. Аз се чудя накъде бие, а той като почна да го усуква... По едно време на мен взе да ми писва. Всеки момент ще удари гонгът за борсата. Накрая изплю камъчето. Искал да му направя една услуга. Рекох, че зависи, пък си мисля: не е зле Черния да ти е длъжен. Тогава той ми обясни, че дъщеря му била луда за баскетбол, обещал да я заведе на „Чикаго Булс“ срещу „Лейкърс“ довечера, но не щеш ли, наложило се да отлети за Вашингтон да лобира за борсата. Молеше ме да го заместя. Естествено, всеки би се зачудил госпожицата няма ли си приятели, та баща ѝ е тръгнал да ѝ търси компания по асансьорите, но аз бях под пара за отварянето на борсата, а Хекстър беше най-влиятелният човек тук...

— И ти се замъкна с Марго...

— По-важното е как доживях да го разправам. Оказа се, че тя не понася баскетбол, дори не знаеше кой отбор е на Чикаго. Баща ѝ я натиснал да приеме и тя стои насреща ми и се звери, а аз се чудя какво да правя. Накрая ѝ предлагам да продадем билетите и да отскочим да хапнем някъде. Обаче тя ми вика: „Не. Баща ми ужасно ще се ядоса, ако не отидем“.

— Е, не се ли позабавлявахте все пак?

— От момента, в който седна в колата ми, докато я върнах обратно въщи, не обели нито дума. Просто седеше с изтормозена физиономия, втренчена в една точка. На другия ден, като разправам на

колегите, се оказа, че не съм бил единственият участник в надпреварата за развличане на Марго Хекстър. На някакъв му се явила по черен комбинезон и на високи токове. Той си затраял, ама тя го питала как я намира и той отговорил, че може би изглежда малко необичайно, а тя казала, че на сводниците трябва да им се угажда. Изобщо, адски е забавна... Най-лошото обаче беше, че Хекстър постоянно ме преследваше кога ще излизаме пак. Откачена история.

Барманът плъзна телефона към нас и ме погледна въпросително.

— Кейт Милхоланд?

— Да? Аз съм.

— Търсят ви.

Благодарих му и вдигнах слушалката.

— Кейт? Ти ли си? — чух отсреща разтреперания глас на Клодия. — Черил ми каза, че ще успея да те открия тук.

— Какво има? — попитах, а сърцето ми на мига се преобърна.

— Обаждам се от къщи. Портиерът току-що звънна отдолу. Пълно било с ченгета. Имали заповед за обиск.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Полицейските коли, паркирани пред входа, бяха превърнали ленивия автомобилен поток по булевард „Хайд Парк“ в разгневен мравуняк. Отвсякъде свиреха клаксони и се разнасяха псувни. Забързах към тях, пощуряла от ярост. Разкъсвах се от яд, възмущение и ужас. На един дъх изкачих каменните стъпала и разбутах групичката, начело с чистача, скупчена отпред да се потюхка.

Вратата на апартамента беше открехната. Бутнах я и влязох, изпълнена с решителност. Детектив Русковски се суетеше в антрето с още няколко полицаи, видимо доволни от себе си. Зад тях Клодия, изправена в целия си внушителен ръст от сто и петдесет сантиметра, скръстила ръце пред гърди, препречваше пътя им към хола.

— Детектив Русковски! — обадох се аз с издайнически фалцет. — Каква неприятна изненада... Надявам се, имате заповед за обиск.

— Специално съм ви направил едно копие. — Той ми го подаде и луничавото му лице се сгърчи в гримаса, имитираща усмивка. — Сигурен бях, че ще поискате да го задържите за личния архив.

— Значи ще демонстрираме мускули. Ако ме бяхте помолили достатъчно любезно, щях и сама да ви пусна.

— Сега вече е лесно да го кажете. Освен това, мен не са ме учили на любезности. А колкото до мускулите, нищо не сте видели. Все още пипаме с кадифените ръкавици, както подобава за надутите щерки от Лейк Форест. Иначе отдавна да съм разпердушинил тая бърлога. За една бройка можехме да приберем на топло малката смръдла за възпрепятстване на служители на реда, да не говорим какво избълва червивата ѝ уста.

— Разбирам, че не е имало кой да ви запознае официално. Доктор Клодия Стайн, това е детектив Русковски. — Хвърлих бърз поглед на заповедта за обиск. — Всичко е както трябва — отбелязах на глас и стиснах чантата си под мишница.

— Тук ще ни трябват няколко часа. Защо не отскачите за по едно кафе?

— Покорно благодаря, но ако не възразявате, ще погледаме. Кой знае дали няма да се полакомите да подхвърлите някое веществено доказателство. Пусни ги, Клодия.

Тя отстъпи настрани, бяла като платно.

— Това заради убийтия ти клиент ли е? — прошепна, докато Русковски разпределяше хората си по различните стаи.

— Да. Ти се навъртай в спалните, аз ще следя в кухнята. Нито за миг не бива да ги изпускате от очи.

— Хич не ми харесва тая работа. Няма да отварят фризера, нали?

— Остави на мен.

Тръгнах към кухнята по посока на мъжките гласове. Русковски, облегнат на мивката, надзираваше двама цивилни, които претърсваха шкафовете.

— Не сме много по готвенето, а, Кейти? — заяде се той. — Трън да завъртиш, няма какво да закачиш.

— Искам да поговоря с вас по един въпрос — започнах аз.

— Свързано ли е с Барт Хекстър?

— Не.

— Не ме занимавате тогава. Цял ден чепках правни дивотии.

— Но според мен...

— Точка по въпроса — сопна се той.

Замислих се дали да не пробвам още веднъж, но прецених, че му стига, свалих си шлифера и небрежно го преметнах върху ръката, в която стисках чантата. Поех си въздух и заложих на късмета си.

— Света Богородице, виждали ли сте такова нещо! — възкликна единият полицаи, облегна се на вратата на фризера и се облеци карикатурно. — Дявол го взел, Ръсти, ела, моля ти се!

Русковски се приближи до фризера и надникна вътре. Аз се изправих на пръсти и погледнах над главите им. Напуши ме смях.

— Ще ми кажете ли какво е това? — попита ядосан детективът.

— А според вас какво е? Ръка.

— Човешка?

— Не. Ръка на жираф! Естествено, че е човешка.

— И какво прави във вашия фризер?

— Съквартирантката ми, доктор Стайн, е хирург. Работи на две места — в болницата на Чикагския университет и в „Майкъл Рийс“. Понякога взима материал за дисекция от едната и го носи за

изследвания в другата. А нощем го държи на хладно. Дайте да ви покажа.

Извадих страховития пакет — ръката беше прилежно сгъната в лакътя, твърда като замразен бут и опакована в найлон.

— Ето, на табелката пише, че е взета от „Майкъл Рийс“.

Подхвърлих я на единия полицаи. Той я улови, леко уплашен, после набра смелост и я извъртя с пръстите към себе си, все едно го хваща за гушата.

— Прибирай я бързо вътре! Шегаджия!... — Русковски се обърна погнусен към мен. — Нищо чудно, че не готвите.

Почти три часа двете с Клодия се мъкахме подире им из апартамента, а те надзъртаха по шкафове, чекмеджета, под възглавнички и фотьойли. Поискаха ключа ми от мазето и обърнаха наопаки хранителните ни запаси. В уличката зад блока претърсиха колата ми, а след известни преговори с чистача изучиха и съдържанието на контейнера за боклук.

Постепенно преглътнах възмущението си и започнах да градя хипотези какво точно ги интересува. Например, пропускаха дребните предмети, подминаха дори и мраморната кутийка на масата за кафе. Не се посвениха обаче да навият килима в хола, при което повеи от прахоляци се втурнаха в краката ни и последва поредният коментар за заложибите ни на домакини. Най-задълбочено внимание бе отделено на дрехите ми. Към тях подходиха със задълбочения интерес на микробиолози. Прибраха като веществено доказателство чисто новите ми обувки „Ферагамо“, с които бях у Хекстър. По неизвестни причини решиха да конфискуват абсолютно всичките ми чифтове маратонки. От мазето изровиха един мой вълнен пуловер, за последен път обличан преди повече от година, когато ходих на езда. Харесаха си и окаляните ми ръкавици за шофиране, изпаднали в дъното на гардероба в антрето.

Маратонките на Клодия, както подобава за хирург — подгизнали в кръв, създадоха особени главоболия. Тя невъзмутимо заяви, че макар в операционната да си слагат хартиени калъфи на обувките, отървяване няма. Русковски не се затрогна от факта, че Клодия носи шести размер, а аз десети, та ги пуснаха и тях в торбата.

— Според вас утре с какво ще отида на работа? — избухна Клодия.

— А аз с какво ще ходя да тичам? — изсъсках и аз, докато подписвах документите.

— Ще си купите нови. Но на ваше място, госпожице Милхоланд, няма да се охарчвам. Не са разрешени в женския затвор.

— Ще го запомня за цял живот — сопнах му се и бързо хлопнах вратата след него.

— За теб не знам, но аз трябва да пийна — оповести Клодия. — Имаме ли нещо?

— Май е останала една бутилка вино от кашона на Стивън. Сега ще проверя.

— А храна? — попита тя, когато се върнах с бутилката и започнах борбата с тирбушона. — От набезите на полицията винаги огладнявам.

— Чу какво ти каза човекът. Шкафовете са празни.

— Можем да си пекнем ръката! — услужливо предложи съквартирантката ми.

— Ще поръчам пици.

— Добре. Тъкмо докато дойдат, ще ми разкажеш за какво беше всичко това.

Налях по чаша вино и двете се настанихме на кухненската маса.

— Обясних ти, че съм заподозряна. Полицията иззе папките ми, разсекрети банковите ми сметки, а току-що претърси жилището ми.

— Но защо? Какъв мотив би могла да имаш ти, за да убиваш този Хекстър?

— Сутринта детектив Русковски ми дойде на гости и ме обвини, че съм любовница на Хекстър. Явно имам близначка, която си е живеела с него в някакъв апартамент в центъра. Портиерът ме разпознал на снимките.

— Страхотно! Близначка метреса. И как възнамеряваш да действаш?

— Никак. Какво мога да направя?

— Например, да си наемеш адвокат.

— И Черил това ме посъветва.

— Не е много далеч от ума.

— Рано е още. Не искам да се превземам излишно. Освен това не желая Русковски да мисли, че гледам сериозно на напъните му.

— Те си изглеждат повече от сериозни. — Клодия явно бе уморена и изнервена, защото обикновено само значителната загуба на кръв можеше да я разтревожи. — Не се ли притесняваш, че полицията ще драпа с всички сили да арестува някого, все едно кой?

— Естествено, че се притеснявам. Но това е положението. Само се надявам да имат достатъчно мозък и да си намерят жертвичка, с която да са сигурни, че имат шанс в съда.

— Кейт, играеш си с огъня.

— Така е, да му се не види.

— Само дето не получих удар, като чух, че идват. Във фризера имам половин пакет марихуана в кутия от маргарин.

— Дори не погледнаха навътре. Ръката им стигаше.

— Мъртвите ни спасиха!

Двете се разсмяхме в един глас.

— Мен знаеш ли кое ме ужаси? Можеха да обискират и нас самите.

— А ти какво имаш?

Взех чантата на „Дуни & Бърк“, която беше с размерите на малък куфар и съдържаше моите животоподдържащи вещи. Дръпнах ципа и я обърнах. На масата се изсипаха химикалки, монети, кламери, слънчеви очила, фуркети, червила, смачкани листчета, салфетки и станиолени опаковки от бонбони. При второто изтръскване върху цялата тази купчина тупна трийсет и осем калибровият ми револвер „Зиг Зауер“.

— Не може да бъде! — възкликна в ужас Клодия. — Откога го имаш?

— Баща ми ми го даде миналата година, след онези нападения. За добро го направи. Искам да кажа, той се тревожи за мен. Дори беше много мило от негова страна. Така се смущаваше... Сигурно се е опасявал да не го възприема погрешно.

— А ти как го възприе?

— Ами как? Казах благодаря и пуснах патлака в чантата. Поне вече не ми опява, че живея в покрайнините. Съвсем бях забравила, че го имам. Но докато четях заповедта за обиск, веднага ми проблесна наказателното право от първи курс. Можеха да ме обвинят в

притежаване на нерегистрирано оръжие, което се счита за административно нарушение, и в носене на скрито оръжие, т.е. престъпление от общ характер.

— Може ли да го пипна?

— Внимавай. Зареден е. Искаш ли да извадя патроните?

— Не, няма страшно. — Тя го взе предпазливо и се прицели в хладилника. Лицето ѝ застина в безмълвна концентрация. — Тежък е — отбеляза след известно време и го сложи на масата помежду ни. — Знаеш ли, в болницата ежедневно се борим с последствията от пистолетите. Кой ли не ги притежава — продавачите на наркотици, хлапетиите от уличните банди, самотните майки, за да защитят децата си от продавачите на наркотици и от уличните банди. Докарват ни известни художници, които просто са искали да се направят на много отворени, тийнейджъри, озовали се под кръстосан огън, шестгодишни дечурлига, застреляни по погрешка от малките си братчета... Да знаеш, Кейт, никога не съм видяла нещо добро от пистолетите.

— Да. Но помисли, че ако са били въоръжени, част от твоите пациенти изобщо нямаше да се озоват при теб. Колко хора са нападнати по улиците, изнасилени, пребити до смърт?...

— Така е — съгласи се неохотно Клодия.

— Наистина може и да не са много случаите, в които имаш нужда от пистолет, но дотрябва ли ти, значи животът ти виси на косъм — продължих аз, но предпочетох да не извиквам спомена за онази нощ преди шест месеца, когато кучето на брат ми ме намери пребита от бой на плажа пред къщата на родителите ми.

Русковски и хората му преобърнаха наопак не само шкафовете и чекмеджетата вкъщи. Успяха да разстроят и привидното ми психическо равновесие. Цяла нощ се мятах в леглото и сънувах, че са ме накарали да мия ролс-ройса на Хекстър. Памела ми тикна в ръцете кофа и парцал и аз коленичих в колата. Започнах да търкам ръждивите петна по бялата кожа, водата стана червена, пръстите ми се разлигавиха от сапуна и кръвта. Едва на зазоряване изтощението надделя над затормозеното ми съзнание. Будилникът звънна, в просъница натиснах копчето и за един блажен миг имах ясното усещане, че Ръсел спи до мен. Чувах тихото му дишане, долавях

познатата топлина на тялото му. Протегнах се да го докосна и ужасът от допира с хладния чаршаф прогони съня и ме отрезви.

Имаше време, когато всяка сутрин започваше така: със сподавен плач и вледенена от реалността душа. С годините се случваше по-рядко, но начинът да се преборя с болката си оставаше все един и същ — стисвах зъби, скачах от леглото и нахлузвах екипа за крос.

Едва когато се наведох да поровя из дрехите, натрупани на пода в гардероба, се сетих, че маратонките ми, в торбичка с етикетче, са на съхранение при детектив Русковски.

Пристигнах в офиса буквално ръмжаща от ярост, а за да е досадата пълна, Черил ми напомни, че довечера съм на благотворително мероприятие на фондацията, подпомагаща артритата.

— О, не! — извиках ужасена. — Съвсем ми изхвърча от ума! Мислех да си взема роклята и да се преоблека тук. Сега трябва да се връщам до вкъщи.

— Кейт, хрумвало ли ти е някога, че все си забравяш тоалетите, просто защото изобщо не ти се ходи никъде? През тези четири години, откакто съм с теб, не помня да си забравила нещо, свързано с работата. Но опре ли се до приеми и до светския ти живот със Стивън, я не си носиш обувки, я в последния момент се оказва, че имаш неотложна четиричасова среща... Защо се насилваш?

— Защото така трябва.

— Дръж се сериозно. Няма да те оставя лесно.

— Майка ми развива бурна благотворителна дейност. Не знам по каква причина присъствието ми ѝ се струва жизненоважно. По-лесно ми е да се прежаля и да отида, отколкото дни наред да ми опява. Стивън ми услужва с компанията си, а аз му се отблагодарявам, като го придружавам на местата, където не му се ходи сам. И ето ти — нито рокля, нито обувки, нито оправдание.

— Кейт, тревожа се за теб. Какви удоволствия имаш в живота? Само не ми казвай, че ходиш да тичаш, тъй като никой нормален човек не тича за развлечение.

Анализът на социалния ми живот спря дотук, понеже звънна телефонът. Обаждаше се Хърман Гайс, неуловимият главен инспектор към Комисията за фючърсна търговия. Хърман бе ветеран, преживял

не една бюрократична война, и като повечето обвинители бе развил твърдата увереност, че на тази земя негодниците нямат чет, затова той лично се е обрекъл на символична заплата и денонощен труд, за да изтръгне пороците, върлуващи по стоковите борси.

С годините бях започнала да изпитвам уважение към интелекта му и малко мръснишкото чувство за хумор. Що се отнася до мен, мисля, че отношенията ни бяха възможно най-приятелски за колеги, които обикновено се оказват от противоположните страни на закона.

Вдигнах слушалката с настройката да чуя задявките му за ненавременната кончина на именития ми клиент, така че грубостта му ме свари свършено неподготвена.

— Милхоланд, получи вече три отсрочки. Или снасяй нещо, или марш от гърнето!

— Но ответникът е мъртъв! Да не съм си го измислила аз?... Вчера не чете ли вестници?

— Ти прочети предупреждението „Уелс“, Милхоланд! С еднаква тежест са засегнати и Барт Хекстър и компанията му. Не ме е грижа жив ли е, или мъртъв. До петък да си готова с отговора.

— Но, Хърман, бъди човек! Със зъби и нокти се боря компанията да не се затрие. Искаш невъзможното. Говориш небивалици дори и за държавен служител.

— Точка по въпроса, Милхоланд. „Хекстър Комодитис“ води държавата за носа, откак ти си била още в пелени. Аз отдавна съм ги взел на мерник. Дръж си очите отворени. Ще получиш няколко урока как се прави бюрократично убийство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ако се съдеше по утрото, денят се очертаваше да е от ония, през които изпитвам нужда столът ми да е снабден с предпазен колан. Освен че се озовах между шамарите, разменяни между Комисията и „Хекстър Комодитис“, но и друг един позабравен проблем напомни за себе си под формата на поредната кризисна ситуация. И така, оказах се принудена цяла сутрин да гася пожарите по двата телефона едновременно.

Споразумението за фирмено изкупуване, подготвяно с къртовски труд в продължение на четири месеца, внезапно се бе провалило с гръм и трясък два дни преди окончателното подписване.

Когато Бартън Джуниър влезе в кабинета ми, седях на бюрото и псувах по четирите посоки на света.

— Не кълна по ваш адрес — оправдах се набързо и му махнах с ръка да седне.

Дошъл беше за срещата с Кърландър относно завещанието. Изглеждаше безгранично изтощен, сякаш прегърбен под тежестта на събитията.

— Как се чувствате? — попитах загрижено.

— Много е тежко. Баща ми се занимаваше с всичко, свързано по някакъв начин със семейството, и сега от мен се очаква на секундата да заема мястото му. Кърландър ми изнася лекции за отговорността, Криси ридае на рамото ми да не я забравям, а Марго... Тя направо ми е изкарала акъла. Човек изобщо не може да предположи кога какво ще изтърси и пред кого. С Джейн цяла нощ си говорехме колко трябва да си откачил, за да си наистина луд.

— А майка ви как е?

— В интерес на истината, снощи доста често я давахме за пример. Нещо ѝ е станало. Убийството, разпитите, хорското любопитство... Тя винаги си е била малко особена, но сега вече е надминала всякакви граници. Превърнала се е в церемониал майстор на погребението. Обади ми се в четири часа сутринта да обсъдим

ритуала. Погрижила се е и за най-дребната подробност. Сто пъти говорихме как точно да съм облечен, дали прислугата да дойде с униформите, каква да е музиката и тъй нататък и тъй нататък. Джейн казва, че по този начин тя потиска ужаса си от смъртта на баща ми, но аз истински се плаша за нея. А и неизвестно защо се е настроила против фирмата.

— В какъв смисъл?

— Ами, първо не желае никой от колегите и деловите партньори на баща ми да припарва до ковчега. Помолила е Бък Фарнскрофт да участва в носенето, но не и Тим, защото работел в „Хекстър Комодитис“. Тим му е племенник в края на краищата...

— Той няма ли да се обиди?

— Естествено, но вече отдавна е свикнал. Майка ми никога не е щадила чувствата му. Отнася се пренебрежително с него, защото баща му държеше железарски магазин, а майка му веднъж ни дойде на гости по найлонова рокля. За нея Тим не е роднина, не е част от семейството. Не знам какво да мисля. Цялата история изкарва наяве най-нелицеприятните черти на характера ѝ.

— При смъртта на близък човек често става така.

— Като капак на всичко си е втълпила, че погребението трябва да започне в десет сутринта. Напомних ѝ, че хората, които работят на борсата, няма да успеят да дойдат, а тя просто ми хлопна телефона. Обяви също и че веднага след погребението запечатва къщата и се премества в Палм Спрингс. Отбих се преди да тръгна за насам; прислугата си стягаше багажа.

— И защо е решила така? — възкликнах изненадано.

— Цял живот ненавиждала тази къща, трябвало многобройна прислуга, а отоплението струвало истинско състояние. Щом баща ми вече го нямало, не възнамерявала да живее там. Твърди, че я освобождавала за нас, но Джейн каза, че за нищо на света няма да се премести в Лейк Форест. Кой знае какво ни чака? На първо време съм се разпоредил да опаковат цялата документация на баща ми и да я изпратят при вас.

— Благодаря. Много съм притеснена за разследването на Комисията. Помолих главния инспектор за отсрочка, а той не само ме отрязва, но ми даде да разбера, че нескрито злорадства. Имаше

нахалството да ми заяви, че твърдо възнамерява да затвори „Хекстър Комодитис“.

— Странно е, че така са се заяли. Мислех си, че единствената им задача е да лобират пред Конгреса, за да не закрийт работните им места. Баща ми с какво толкова ги е предизвикал?

— Преди месец са изпратили на баща ви предупреждение „Уелс“; това е копие от официалната преписка между инспектора на Комисията и членовете ѝ, в която се твърди, че съответното разследване е довело до заключението да подведат баща ви под отговорност като физическо лице и като собственик на „Хекстър Комодитис“, затова че през миналия март и април е извършил търговия с цел превишаване лимита в пазара на соеви семена. Знаете, че Комисията ограничава броя на спекулативните договори, закупени от един клиент, а според обвиненията баща ви е надскочил ограниченията, тъй като е търгувал от свое име и от името на някаква компания „Диодар Комодитис“.

— Не ми изглежда кой знае какво провинение.

— И наистина не е. В такива случаи или се обжалва, или се прави пазарлък. Резултатът е все един и същ — Комисията налага глоба. Именно затова изобщо не проумявам отношението на Гайс. Да не би да има зъб на „Хекстър Комодитис“?

— Кой знае... Обаче баща ми със сигурност презираше Комисията. Викаше им сбирщина писарушки, дето само си изсмукват от пръстите всевъзможни идиотски правила, за да спъват търговията. Баща ми често лобираше за борсите и никога не е крил отношението си към Комисията. Може би сега те са решили да си го върнат. Баща ми не ви ли подсказа нещо?

— Ние така и не успяхме да обсъдим въпроса. Все още не разполагам с копия дори от документацията по двете сметки. Нито пък знам кой стои зад „Диодар Комодитис“. Баща ви ми беше обещал в неделя сутринта да ме запознае с всичко. Именно затова се учудвам, че не открих нищо в къщата. Имате ли представа дали полицията не е прибрала нещо при първоначалното претърсване?

— Ще попитам майка ми. В офиса обаче със сигурност трябва да има нещо. Защо не се обърнете към Тим?

— Възнамерявах да го направя тази сутрин, но ми изникна един друг проблем. Ще отида лично, ако не възразявате. Доста сме

притиснати с времето. Обикновено Комисията дава две седмици за отговор на предупреждение „Уелс“, вече на три пъти издействахме удължаване на срока с по една седмица, но както изглежда няма да получим повече. Копията ще са ми нужни още днес. Искане ми се да прегледам и папките. Интересува ме дали баща ви пази някакви складови разписки, пристигнали ли са потвърждения за търговия по другите борси. Държа да се уверя, че Комисията няма да ни сервира неприятни изненади.

— Колкото до неприятните изненади — започна неохотно Бартън, — бих желал да споделя нещо с вас. То е по-скоро от компетентността на Кърландър, но нямам сили да се обяснявам с него. Напомня ми на един от енорийските свещеници, който като бяхме малки ни плашеше, че познава греховете ни по очите. При всеки разговор с Кърландър, коремът ми се свива. Според него парите на баща ми са кръста, който ще трябва да нося до края на живота си.

— Знам, знам, Кен го дава много важно. От друга страна не трябва да забравяме, че състояние от такъв мащаб не е лесно за управляване. Какво искате да споделите с мен?

— Снощи ми се обади една от подчинените на баща ми, Тори Лойд. Не знам да вярвам ли... В началото говореше с недомлъвки, накрая все пак изплю камъчето — била любовница на баща ми.

— И иска пари.

— Точно така. Питам се дали ще ви бъде възможно да се срещнете с нея. На мен ще ми дойде прекалено нанагорно.

Майка ми ме хвана тъкмо като щраквах куфарчето си на път за „Хекстър Комодитис“. Черил влетя в кабинета ми с изкривено от угризения и страхопочитание лице. По петите ѝ се носеше майка ми — както обикновено неотразима като оживяла корица на списание „Вог“ — с безупречна фризура, грим, отнел часове, елегантен силует, ръчно изработени италиански обувки, накратко: олицетворение на онова достолепно охолство и безделие, намиращо се на светлинни години разстояние от света на трудещите се.

Майка ми рядко се появяваше в офиса, така че с нищо не прикрих изненадата си.

— Отивам на ревюто на Каролина Херера в „Нойман Маркус“ и реших да се отбия да те взема — оповести тя и огледа кабинета ми като човек, слязъл от влака на погрешна гара. — Все си мисля, че нейните тоалети много ще ти подходжат — изискани и женствени. После дори може да идем на обяд.

— Съжалявам, тъкмо тръгвам за една среща — отговорих с надеждата, че съм успяла да си придам нотка на разкаяние. — Ще трябва да го отложим за друг път.

— Сигурна съм, че можеш да отмениш ангажиментите си за днес. Все пак, не всеки ден майка ти те кани на обяд. Освен това, ти задължително трябва да си поръчаш тоалет за снимките в списанието.

— Какво списание? — попитах премаляла.

— Стивън вероятно не е успял да ти се обади. Дъщерята на Вира Мастерсън ще прави поредица от статии в „Чикаго Магазин“ за влиятелните двойки на града — нали се сещаш, мъжът и жената да са на големи постове. Ще има интервю с Марв и Шели Куинлен; той е шеф на „Куинлен Стийл“, разбира се, а тя стана председател на управителния съвет на Института по изкуствата. Другите избраници са Тери Бинсток — прословутия сърдечен хирург, и жена му Сюзън. Тя е собственик на онази галерия на улица „Хюрън“, където те одрусват като брашнен чувал за някакви си пръски боя. Решили са вас със Стивън да ви сложат на корицата.

— Моля?!

— Нали е чудесна идея? Затова ти обяснявам, че трябва да си купиш нов тоалет. Дрехите ти са все едни развлечени и старомодни, а и, скъпа, двете отлично знаем, че не си особено фотогенична. Добре че се сетих за ревюто днес. Сега разбираш защо е абсолютно наложително да оставиш срещата за друг ден и да дойдеш с мен. Знам, че Каролина ще вложи цялото си старание, но все пак не разполагаме с много време. Къде мислиш биха могли да се направят снимките? Струва ми се, тук не е достатъчно просторно. Офисът на Стивън дали ще е подходящ? Естествено, бихте могли да дойдете и у дома. Ще звънна на Вира да уведоми дъщеря си за този вариант.

— Майко! — успях да се вклиня най-накрая аз. — Невъзможно ми е да отменя тази среща.

— Така ли? И защо?

— Защото е важна.

— А това не е ли важно!?

— Не съм казала, че не е. Но трябва да прегледам едни документи. До петък трябва да подготвя отговор за пред една правителствена комисия. — Майка ми ме гледаше с празно изражение. Със същия успех можех да ѝ говоря на китайски. — Майко, такава ми е работата. Имам си задължения. Поела съм отговорност. Не мога просто ей така с лека ръка да отменям срещите си. — Опитвах се да звуча като сериозен разумен човек, но имах чувството, че дрънкам празни приказки.

— Винаги успяваш безжалостно да изтъкнеш какви са твоите приоритети — отвърна майка ми и нахлузи ръкавиците.

— Защо не ме предупреди малко по-отрано?

— Следващия път ще си запиша час при секретарката ти.

Тази реплика ѝ послужи и вместо „довиждане“.

Преди да тръгна за офиса на „Хекстър Комодитис“, звъннах на Стивън, но ми казаха, че е на заседание. Не ми стана приятно да чуя за „Чикаго Магазин“ от устата на майка ми. В интерес на истината цялата идея с интервюто и снимките на влиятелните двойки ме ужасяваше. Миналата година компанията на Стивън на косъм се отърва от насилствено изкупуване и пресата отдели и на двама ни доста внимание. Тогава с учудване установих, че не споделям неговия афинитет към журналистическите славословия. Да не говорим пък как ще зяпнат от „Чикаго Магазин“, когато ме арестуват за убийството на Барт Хекстър...

В офиса на „Хекстър Комодитис“ се бе загнездило усещането за бедствие, фойето пустееше, телефоните не спираха да звънят, служителите си шепнеха навъсено, скупчени на тъжни групички. Няколко брокери разчистваха бюрата си. Тялото на Барт Хекстър още не бе потънало в гроба, а корабът му вече се носеше по течението — безпътен, обречен, залутан, оставен на произвола, в апатично очакване на крушението.

Необезкоявана от никого, пресякох залата за търгуване. През отворената врата мернах Карл Савидж да снове нервно в кабинета си. На главата му имаше слушалки като на телефонистките. Той яростно крещеше в микрофона. Реших по-късно да го обезпокоя и поех към

президентския кабинет. Знаех, че Бартън Джуниър все още е на срещата с Кърландър, но хората, които ме интересуваха в момента, бяха най-пряко ангажираните с убийтия — секретарката, госпожа Тайтълбаум, и племенникът, Тим Хекстър.

Тим го нямаше, но госпожа Тайтълбаум стоеше на поста си и мрачно отваряше пощата на шефа. Тя бе възпълна, надхвърлила петдесетте, с дисциплинирана посивяла коса и нетърпящ лекомислието вид.

— Мога ли да ви прекъсна за мъничко? — попитах аз.

Тя вдигна глава.

— Разбира се. Бартън Джуниър ми каза, че ще искате да разгледате документите. Ох, знам, че трябва да го наричам господин Хекстър, но така се обръщах към баща му...

— Дълго сте работили с него, нали?

— Повече от трийсет години. Те двамата с моя Лио започнаха по едно и също време, но на Лио не му идеше отръки. Станаха едни бели и загуби всички пари, загуби дори и онова, което му бяха дали родителите. Не можа да го понесе и се самоуби. Остави ми само дъщеричката, на няма и годинка. Приятелите му посъбраха някой и друг долар, но за кое по-напред... Господин Хекстър обаче не ме беше забравил и ми даде тази работа. Оттогава съм неотлъчно до него. Само как се грижеше за мен... Помогна ми да си купя къща, помагаше ми за Ейви, какво ли не направи. За всичко можехме да разчитаме.

— Очевидно не е бил труден началник.

— А, това не съм казала. — По лицето ѝ пробяга усмивка. — Имаше деспотичен нрав. Скръцне ли със зъби, най-добре да подвиеш опашка. Но не изпълняваше заплахите си и всички знаехме, че не ги говори сериозно. Аз просто ги оставях да се плъзнат по мен като вода.

— Хекстър искал ли е от вас да му подготвите някакви документи във връзка с разследването на Комисията за фючърсна търговия? Търся копия от личните му сделки и от тези на „Диодар Комодитис“.

— В четвъртък сутринта той ме помоли да извадя папката на „Диодар Комодитис“ и да направя разпечатка от счетоводния отдел за движението по двете сметки.

— Обясни ли ви за какво му трябва?

— Предположих, че ги иска за бикоборството всеки четвъртък.

— Какво бикоборство?

— Това е шега. Нали знаете, мечият пазар е песимистичен, с ниски очаквания, а биковият пазар означава повишени надежди. Всеки ден след затваряне на борсата господин Хекстър прекарваше един час с Тим. Веднъж преди години го попитах какво толкова правят, а той ми каза: „Водим бика за рогата“. Оттогава така си и остана — „бикоборство“.

— А какво наистина обсъждаха на тези срещи?

— Сделките, сключени през деня. Не знам дали някога сте виждали господин Хекстър, докато борсата работи, ама гледката си я биваше. Купуваше и продаваше хиляди фючърси едновременно. Крещеше инструкциите си на Тим, който ги препредаваше на Карл. Всичко беше в главата му. Смееше се, че майка му и баща му са му сложили компютър на раменете. Но на другите им беше трудно да бъдат в крак, затова всеки ден в четири часа Тим отиваше в кабинета му и заедно засичаха сключените сделки. После Тим оставаше в офиса, за да отстрани грешките, а вечерта на път за вкъщи минаваше през Лейк Форест, за да предаде окончателния списък, в случай че господин Хекстър реши да търгува през нощта чрез „Глобекс“ или на борсите в Европа рано сутринта.

— И това е ставало всеки ден! — С тъга си спомних за безбройните ми срещи с Хекстър, насрочвани за четири часа, които той очевидно изобщо не е възнамерявал да спазва.

— О, да. Господин Хекстър бе изключително суеверен. Твърдеше, че в това му е късметът и побесняваше, ако нещо наруши ритуала. Доста често Тим не успяваше да приключи с петъчния отчет — в петък изготвя и обобщената справка за цялата седмица. Тогава я носи на господин Хекстър в събота сутринта. След това дни наред се чуди как да го умилостиви.

— Значи в четвъртък вие предадохте информацията на Хекстър за срещата му с Тим в четири часа, така ли?

— Струва ми се, че закъснях малко, защото когато му я занесох, те вече бяха започнали. Горкият Тим. Сигурно тогава е имало големи разминавания, понеже господин Хекстър ужасно му се беше разкрещял.

— А какво го е ядосало?

— Не разбрах. Такъв си беше той. Нещо го нервира — техническа грешка или някоя недобра сделка, и цели дни е буреносен облак. Няма смисъл да се чудим защо. Всички го знаем, а Тим — най-добре. Нали беше неговата дясна ръка, та той отнасяше гнева му. Господин Хекстър обаче го обичаше като син. Много му помагаше, особено покрай проблемите след трагичната смърт на родителите му. Съвсем типично за господин Хекстър — избухва, кара се, но стане ли нужда, можеш да разчиташ за всичко, а другите дето са все мили и отзивчиви, хич не ги е грижа.

— Имате ли представа къде е материалът, който сте му дали тогава?

— Сутринта научих от Бартън Джуниър, че бил за Комисията. Предполагам, че господин Хекстър го е взел със себе си за срещата ви в неделя.

— Аз бях там непосредствено след убийството, прегледах документите му, но не открих нищо — произнесох с въздишка.

— В куфарчето погледнахте ли?

— Да. Почти празно беше. Сигурно полицията е прибрала всичко.

— Толкова ли е проблематично?

— Неприятно е. Каквото и да прави полицията, до края на седмицата аз трябва да подготвя защитата пред Комисията. Ще бъде ли възможно да комплектувате същия материал отново? Разполагате ли с копие от папката или може би сте архивирали файла?

— На господин Хекстър дадох оригинала. Рядко пазим копия. Информацията по сделките е в компютъра. Ще помоля някой да ви я свали на дискета.

— Много ще съм ви благодарна. Особено ако издирите нещо за „Диодар Комодитис“, телефонен номер или адрес. Имате ли представа кой стои зад това име?

— Не. Знам само, че изцяло са упълномощили господин Хекстър да търгува от тяхно име. Не се налагаше той да съгласува намеренията си или да иска одобрението им. Не си спомням някога да са звънили. Но ще видя какво мога да открия.

— Само още едно нещо, госпожо Тайтълбаум. Известно ли ви е какво е възнамерявал да обсъжда господин Хекстър с Кен Кърландър

от „Калахан Рос“? В петък си е записал среща при секретарката му за днес сутринта.

— Така ли? — изненада се госпожа Тайтълбаум. — За пръв път чувам.

Открих Тим Хекстър в тясна стаичка, вклинена между кабинетите на Барт Хекстър и Карл Савидж. Подозирам, че първоначално се е ползвала за складово помещение, но Барт е искал да може да подвиква на племенника си, когато му хрумне. И все пак не размерите бяха изненадващи, макар че контрастът с огромното туловище на Тим бе наистина смехотворен. Това схлупено местенце бе превърнато в ярко светилище на Чикагските „Вълчета“.

Всяко възможно ъгълче от стаята бе посветено на неистовата любов и преклонение на верния фен. Не липсваха и исторически по своята съдбовност кадри: Фъргюсън Дженкинс мята топката, Андре Доусън удря с бухалката, имаше дори и снимки с автографи на прочутите коментатори Хари Кери и Джак Брикхаус. Стената зад бюрото, от пода до тавана, се красеше от бухалки с автографи от близкото минало и даже от юношеските години на бейзбола. Таванът бе облицован с шапки с подписи върху козирките. На бюрото се мъдреше топка в специална пластмасова поставка, личен подарък от Ърни Банкс.

Цялостният ефект беше изключителен и аз го споделих с Тим, докато се оглеждах смаяно. Той гордо изтъкна най-ценните експонати в колекцията и за няколко минути обичайният му свъсен лик се озари от благоговението към бейзбола.

Замислих се как ли се чувства човек, влюбен в нещо тъй безлично и неопределено като един отбор. Какви безгранични простори от душевна пустота може да запълни подобно развлечение. Хрумна ми, че това хоби донякъде наподобява страстта на Барт Хекстър към парите и борсата, но то бе и убежището на племенника от избухливостта и непоносимите настроения на чичото. Ако няма как да отпраши нанякъде с колелото, поне може да се завре в уютната бърлога, насаме с любимите герои и света, където никой не се интересува от фючърсни договори.

От само себе си възникваше въпросът какво ще стане сега с Тим. Провалът му на борсата бе доста шумен, а през последните десет години е бил изкупителната жертвичка на Черния Барт. Трудно ми беше да си представя какви толкова умения притежава, че да си намери друга работа, с изключение на таланта да носи на псувни, разбира се. А може пък Бартън Джуниър да го задържи от лоялност към семейството. Едно обаче бе ясно, Тим беше още един невинен потърпевш от убийството на Барт Хекстър.

След като се надивих на бейзболните красоти, се проврях до стола за посетители и преминах по същество.

— Знаете ли нещо за документите, които Барт е готвел за срещата с мен в неделя сутринта? Били са извлечения по сделките на пазара за соеви семена, извършени лично от него и от името на клиента ви „Диодар Комодитис“.

— Какво да знам? — Гласът му бе плътен, но кънтеше глухо, лишен от изразителност и тъй флегматичен, че моментално те караше да осъзнаеш каква мижитурка седи насреща ти.

— Знаете ли къде са?

— Не. Питахте ли госпожа Тайтълбаум?

— Каза ми, че ги е предала на Барт в четвъртък преди срещата ви следобед.

— Барт не ми ги е показвал, ако това ви е въпросът. Както обикновено, преглеждахме сделките.

— Чували ли сте за „Диодар Комодитис“?

— Естествено. Те са ни клиенти.

— Наясно ли сте как бих могла да се свържа с тях?

— В какъв смисъл?

— В смисъл, имате ли техен адрес или телефон?...

— Защо трябва да ги имам? Не са ми трябвали.

— А къде бих могла да ги открия?

Тим се почеса по темето.

— Трябва да са в клиентската картотека в компютъра.

— Но данните там са изчезнали — изпъшках аз. — Барт информирал ли ви е за проверката на Комисията за фючърсна търговия?

— Да, доста се беше разфучал — призна откровено Тим. — Казваше, че ония копелдаци този път наистина са решили да го

разпердушинят. Мислеше, че са се заяли заради камерите.

— Какви камери?

— Преди няколко години правителството настояваше на борсата да се сложат камери, като в банките, против терористи. В „Мерк“ имат, но Барт се запъна и не даде да ги сложат при нас. В петък ми заяви, че със сигурност това им е отмъщението. Каза, че обвиненията им били по-тъпи от самите тях. Само гледали как да го прецакат. Всичко било пълна фантасмагория.

— Случайно да сте чули по каква причина Барт Хекстър е искал да се срещне с Кен Кърландър в понеделник сутринта?

— Адвоката ли? Нямам понятие.

Госпожа Тайтълбаум се появи на прага с още по-помръкнал вид.

— Не знам какво да мисля — започна притеснено, — прегледах всички папки, с Рита проверихме счетоводните файлове. Няма нито едно листче за „Диодар Комодитис“, а и от компютъра абсолютно всичко е изтрито.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Къде, по дяволите, се е запилял тоя смотаняк Бартън? — изкрещя насреща ми Савидж. Новият ден на борсата набираше скорост и емоциите започваха да вземат своето. Челото на главния дилър вече блестеше от капчици пот, по луксозната риза бяха избили мокри петна. — Каза, че ще дойде да обяви сделките. Вчера се завъртя, хвърли око на монитора, подметна няколко идеи и изчезна. Днес никакъв не се вясва. Какво си въобразява? Тука нямаме отпуски по болест.

— Трябваше да се срещне с адвоката си във връзка със завещанието.

— Борсата него ще чака! Това да не е колеж! Тук война се води. Вече десетина клиента ми заявиха, че ако не им се обади лично, прекратяват договорите. И без туй котировките са пощурели. Кръвчицата ни ще изпият.

— Ще се опитам да го открия.

Савидж бутна телефона към мен.

— Кажи му да си размърда дебелия задник. Помолих да извикат Бартън и му обясних ситуацията.

— Идва — успокоих Савидж, след като затворих.

— Е, сети се най-после...

— Карл, знаеш ли, искам да те питам нещо. Мъча се да издиря едни папки, които Барт трябваше да ми даде в неделя. Изчезнали са. Става дума за вашия клиент „Диодар Комодитис“. Във връзка с разследването на Комисията.

— Комисията е една банда тъпанари.

— Твърдят, че Барт е търгувал съвместно с „Диодар Комодитис“, за да прехвърли лимита на соевите семена.

— Това са пълни дивотии. Защо ще му е на Барт такова нещо? Ама че идиоти.

— Всички компютърни данни за сделките са унищожени.

— Какво!?

— Госпожа Тайтълбаум провери.

— Сигурно е някаква грешка. Кой ще тръгне да трие файлове за клиентите? Ония кукли в счетоводството мислят с един общ мозък четирите.

— Лесно ли е да се изтрият файловете?

— Знам ли? Аз компютъра го гледам само заради цените от „Куотрон“. Трябва да питаш Лорета. Тя ги разбира тия работи.

— Лорета Реш?

— Аха. Тя отговаря за клиринга и прави висшия пилотаж.

— Ще помоля нея в такъв случай. Може би ще успее да възстанови файловете. Но има ли друг начин да съберем информацията наново?

— Ще изискаме разпечатка от клиринга. Те пазят данни за всички сделки. Ние държим само разписките. За кой период става дума?

— От февруари до април миналата година.

— Значи все още са при тях. Обърни се към Тим.

Отделите на „Хекстър Комодитис“, които обслужват дилърите и обработват разплащанията, се помещаваха в отделно крило на сградата. Тук не се отбиваха клиенти и съответно обзавеждането бе подбيرانо единствено с оглед на функционалността. Вместо тежкарска приемна с дъбова ламперия, специалистите по клиринг се радваха на мек диван, видеоигри и флипер. Едната стена бе покрита с дървени кутийки за съобщения с името на съответния дилър. В ъгъла имаше голяма дъска, облицована с корк, където се обявяваха котировките за деня. До нея тихичко жужеше автомат за газирани напитки.

Дилърите на фючърси носят офисите си в джоба на самото. Единственото, от което имат нужда, или по-точно, за което има място на претъпканата арена на борсата, са дебело тесте формуляри за заявка, стегнати със специален ластик за късмет, наръч моливи, очукан калкулатор, таблетки с мравчена киселина. Средствата, изхарчени за каквото и да било — бюро, телефон, чекмедже за заключване на портфейла, са всъщност хвърлени на вятъра. Клиринговата фирма, която обработва успешно трансакциите, не е особено стриктна с

контрола върху резервите и предоставя някои екстри като баня с душ и лична секретарка, лесно привлича клиенти.

Всяка клирингова фирма си има свой облик и се обгражда със себеподобни. За клиринга на „Хекстър Комодитис“ бях чувала истории, които създаваха впечатлението, че самият Барт Хекстър или репутацията му още от брокерските времена са имали лавинообразен ефект. Там се навъртали силачите от бизнеса, тръгнали от нулата и превърнали се в безогледни печалбари, които пресичали тъмната орбита на борсата като ярки комети; там в почивките се играело покер на вързано и след края на работния ден оцелелите лакомо разграбвали парсата. Докато прекосяха фоайето, видях групичка брокери да залагат кой какви монети стиска в юмрука си.

Открих Лорета Реш в скромен кабинет зад две редици компютри. Тя се изправи и ми протегна ръка, като проблесна с аления си маникюр. Наистина привлекателна жена около четирийсетте. Косата ѝ бе в разкошни, макар и изкуствени тъмночервени оттенъци, подстригана престорено сепло на черта. Симетричните вежди се извиваха в идеална дъга над стряскащо зелените контактни лещи. Сакото ѝ, в яркожълто, бе метнато на облегалката на стол. Деколтетото на блузата от черна коприна спираше дъха. Без съмнение стремежът бе зашеметяващ сексапил. Интересно дали мъжете смятат целта за постигната. Представих ѝ се и обясних проблема с изтритите файлове.

— Да, вече разбрах. Рита, една от машинописките, току-що ми съобщи. Много беше притеснена. Аз не мога да го проумея. Архивиращата система почти изключва възможността нещо да изчезне по грешка. — Тя се завъртя към терминала и придърпа клавиатурата. — Да видим какво ще се появи. Чух, че сте била в имението онази сутрин. Не е хубаво човек да любопитства за такива неща, но не мога да се сдържа. Знае ли се кой го е направил?

— Лично аз не съм в течение. Вестниците не казват. И полицията мълчи. Може би вие имате някакви догадки?

— Не, за съжаление. Точно това най-много ме мъчи. От години познавам Барт, но изобщо не ми хрумва кой би могъл да е. Наистина не бих казала, че Барт беше особено обичлив. С неговия характер няма как да не си създаваш на всяка крачка врагове, но чак пък толкова, че да го убият...

— Не е бил свързан с организираната престъпност, нали?

— Барт? Шегувате се! Е, говори се, че долу се въртят мръсни пари, но по борсите витаят какви ли не слухове. Барт нямаше нищо общо с мафията. Та той беше толкова преуспяващ.

— Може някой да му е завидял. Може да е решил, че трупа пари на негов гръб и да е побеснял.

— Брокерите често стават жертви на завистта. Доста по-често се случва да избеснеят. Всеки ден долу има поне един юмручен бой. Ала очарованието на нашия бизнес е, че на следващия ден пазарът отваря на нова сметка. От теб се иска само да дойдеш сутринта и да си отмъстиш. Просто не мога да повярвам, че има връзка с работата. Трябва да е нещо лично.

— Полицайте ме питаха дали семейният му живот е бил щастлив. Вие как мислите?

Лорета извърна за миг очи от екрана.

— Бракът не прави човек щастлив. Тези работи ги разбирам сигурно по-добре от всеки друг. Но знам и следното: Барт обичаше три неща на този свят — риска, парите и Памела, а от тях най-много го беше страх да не загуби нея. Сигурно звучи странно да излезе именно от моята уста. — Тя отново погледна в монитора. — Не е тайна, че с Барт имаме нещичко. Не продължи дълго. Вероятно, защото нямаше никакъв шанс той да напусне жена си. Прекалено се бе пригосинил към нея, беше се превърнала в негова втора природа. С Памела нямаше нужда да се прави на такъв, какъвто не беше и спокойно си показваше дребната сприхава душичка. Изпитваше ужас, че може да се разделят. Трябваше ми време, за да го осъзная.

— Защо се е страхувал толкова? — попитах изумена.

— Защото тя има повече пари от него.

— Но той си е имал достатъчно пари. За какво са му били нейните?

— Да, обаче неговите пари бяха по-различни, нали? С тях можеше да си купи ролс-ройс и да построи къща палат. Но парите на Памела му отваряха вратите за онези фукняви клубчета и партита, които с такова удоволствие презираше. Разправяше, че конете на приятелите им били по-красиви и два пъти по-умни от тях. Казваше, че ако ги пуснеш на борсата със собствените им пари, ще подмократ гащите. Приятно му беше да демонстрира превъзходство, но нито за миг не забравяше, че ако не бе Памела, те нямаше да го допуснат да

прекрачи прага им. Не твърдя, че е внимавал да не я разгневи, но все се стараеше да не прекалява.

— А щом е бил така пристрастен към риска, не смятате ли, че може да е загазил на комар?

— Барт не беше като брат си. Двамата обожаваха хазарта, но Барт никога не залагаше повече, отколкото можеше да си позволи да загуби. Пресметлив си беше.

— Всички само това повтарят. Имаше врагове, но в рамките на нормалното; никой, който толкова да му е набрал, че да го убие.

— Това обаче е лъжа — подхвърли Лорета и се намръщи срещу компютъра.

— Лъжа? В какъв смисъл?

— Все пак някой го е убил.

Седях и я гледах как трака по клавишите и се взира в екрана с все по-загрижено изражение. По едно време се обърна към мен.

— Нищо не разбирам. Рита е права. Всичко е изтрито и това е.

— Мислите ли, че Барт може сам да ги е изтрил?

— Абсурд. Барт не знаеше къде е копчето за включване. А и системата показва, че файловете са били изтрити в осем часа и четирийсет и шест минути в понеделник. Барт вече е бил мъртъв.

Наложи се и аз, и Бартън Джуниър да пуснем в ход тежката артилерия, за да принудим Тим да изрови оригиналните квитанции за сделките от недрата на сутерена, служещ за склад. Все още не ми беше ясно дали Тим е тъп, мързелив или просто парализиран от смъртта на чичо си. Твърде скоро обаче ми стана съвсем безразлично. Достатъчно време ни загуби с немощни оправдания колко трудно ще му бъде да ги открие и как тъй или иначе те няма да ни свършат никаква работа. Подозирах, че не му се тършуваше. Едва когато му дадох да разбере, че няма да си тръгна и ще му вися на главата, докато не ги получа, благоволи да се замъкне в хранилището. Разбира се, заключих, че ако той ми е подчинен, няма как да не прекарваме деня в крясъци. Само че, за разлика от Барт, аз за нищо на света не бих го наела да работи за мен.

Преди да приключа с борсата се отбих в офиса на Клиринговата корпорация, за да ми разпечатат копия от списъка със сделките. Щом се прибрах в „Калахан Рос“, се обадох на Стивън. В момента беше на съвещание, затова предадох на секретарката му, че вероятно малко ще закъснея за приема на фондацията за борба с артрит и ще се видим направо там.

Излапах един италиански сандвич с бифтек, който си купих от мърлява улична сергия, и казах на Черил да ми извика Шърман Уайтхед. Той постъпи при нас преди около година и беше моят личен черноработник. Макар и отличник от университета, очевидната му темерутщина го бе лишила от благоразположението на останалите съдружници. С ошмулената си подстрижка и измачкания костюм той спокойно можеше да мине за двойник на Тим Хекстър, само че изключителният интелект компенсираше всичките му недостатъци.

Шърман се появи след няколко минути. На лицето му бе изписано онова характерно изражение на ужас и възмущение, с което низшите сътрудници посрещат интереса на началството в края на работния ден. Обясних му, че всеки миг ще пристигнат квитанциите от сделките и компютърните разпечатки от „Хекстър Комодитис“ и че до утре сутринта трябва да бъдат засечени документ по документ. В чест на Шърман съм длъжна да отбележа, че той прие задачата достойно и обеща да ми се отчете веднага, щом дойда на работа.

Тъкмо щях да направя пореден опит да се свържа с детектив Русковски, когато от приемната ме уведомиха, че някаква жена желаела да се срещне с мен. По гласа на момичето стана ясно, че посетителката се различава от лъскавите ни клиенти, които се извървяват ежедневно през офиса. Отгатнах също и че тя е наблизко и Лириан не може да говори свободно. Поне не е от полицията, помислих си аз.

Жената се оказа на моите години, но от един съвсем различен свят. Слаба, чернокоса, с хубавичко лице, но изкривено от раздразнение към живота. Роклята ѝ беше строга, но от шарена басма, а обувките от изкуствена кожа — с болезнено заострени върхове и ужасно висок ток. Знаех, че съм я виждала някъде и то съвсем наскоро,

но ми трябваше известно време, за да се сетя, че това е вечно вкиснатата камериерка на Хекстър.

— Здравей, Елена — поздравих я аз, като в последната секунда налучках името ѝ. — Защо не седнеш да ми разкажеш с какво мога да ти бъда полезна?

Тя се настани в предложения стол и се втренчи подозрително в мен.

— Дошла да питам колко оставил господин Хекстър. — Гласът ѝ бе едновременно мек и наострен. От акцента ѝ стана ясно, че е от Южна Америка.

— Опасявам се, че трябва да се обърнеш не към мен, а към Кен Кърландър. Той отговаря за имуществото на семейство Хекстър. Мога да му се обадя и да ти запиша среща.

— Не искам с него! — възпротиви се бурно тя.

— Но защо? Ако Барт Хекстър те е споменал в завещанието си, господин Кърландър в най-скоро време ще се свърже с теб.

— Не искам с него! Той приятел на оная. — Елена изсъска нещо, което определено не бе на английски.

— Коя?

— Госпожата.

— Учудвам се, че имаш такова отношение към твоя работодател.

— Тя никаква на мен. Тя ме уволнила. Не каза нищо. Пари не дала. Нищо!

— Доколкото разбрах, освободила е целия персонал. Възнамерявала да замине за Флорида.

— Тя уволнила не затова. Тя уволнила, защото бавно идва на звънец. Казва, че все я гледа с кравешки очи. Не дала пари. Просто рекла: „Отивай си, Елена. Взимай нещата и да те няма“. Изхвърлила Елена на улицата.

— Съпругът ѝ беше убит. В такива трагични моменти хората не са на себе си. Понякога говорят без да мислят и нараняват другите.

— Какво нараняване! Загубвам работа. Няма пари, няма храна, няма къде да живее. Лесно ѝ на оная, в огромна къща. Елена губи работа. Ето това е трагедия! Губи работа, защото знае онова, дето госпожа крие.

— Елена, трябва да внимаваш какво говориш! — скастрих я строго.

— Елена няма какво да внимава. Госпожа да му внимава. Мисли, че като без работа, се връща в Гватемала и никой не научава за пистолет.

— Какъв пистолет?

— Пистолет на господин. Дето в чекмеджето на бюро. Госпожа толкоз стисната. Като почвам работа, казва, че плаща двеста на седмица. Двеста на седмица — малко. Сестра камериерка при госпожа Франклин. Взима четиристотин дващест и пет плюс три седмици ваканция в родина. Прибирам вкъщи и мисля госпожа Хекстър луда скръндза. Вечерта от агенция за работа обаждат се и викат госпожа Хекстър дава чек за двеста, а господин Хекстър плаща брой сто и петдесет. Ама само да не казва на госпожа.

— Какво общо има тук пистолетът?

— Господин Хекстър държи пистолет при пари. Вижда го петък, когато плаща.

— Миналия петък? В колко часа?

— Петък сутрин.

— Какъв пистолет?

— Какъв пистолет? Какъв пистолет? — повтори като ехо тя, сякаш мисълта, че може да съществува повече от един вид, ѝ се стори абсолютно налудничава. — Черен пистолет.

— Полицайте разпитваха ли те?

— Да, да. Полиция дошла. Задавала въпроси. Като на телевизия.

— И съобщили ли им за пистолета?

— Не. Те не питат за пистолет. Питат за господин и госпожа. Дали щастливи. Дали се карат. Дали спят заедно.

— Но ти не спомена за пистолета?

— Те не питат. Питат за скандал. Казвам им, скандал постоянно. Скандал сутрин. Скандал вечер. Петък вечер деца на гости. Скандал с всички. Неделя сутрин преди да тръгнем на църква, все още скандал. Полиция пита за какво бил скандал. Аз им викам: „Ако слушаш скандал на богати, луд ставаш. Елена не слуша“.

— Елена — започнах бавно, за да спечеля малко време, — ако желаете, аз бих могла да поговоря с Бартън Джуниър за едно малко обезщетение.

— Господин Бартън добър човек. Малко смешен. Моля, говорете с него.

— Как мога да те намеря след това? При кого живееш?

— Живее при сестра у госпожа Франклин. Тя добра жена. Елена глади там. Ще дам телефон.

Уверих я, че ще направя всичко възможно да ѝ издействам обезщетение и я подканих към вратата. После за сетен път звъннах на детектив Русковски.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Не разполагах с никакво време, но любопитството ме отведе при Кен Кърландър. Заварих го в ъгловия му офис. Тъкмо се канеше да тръгва.

— Имаш ли минутка? — попитах го аз. — Искам да разбера как мина срещата с децата на Хекстър днес сутринта.

— Според очакванията ми. Това е деликатна ситуация, особено с индивид като Марго. След като сестрите си отидоха, поговорих насаме с Бартън Джуниър дали Марго е в състояние да се разпорежда с парите.

— В правен смисъл или въобще?

— В правен — отвърна сухо Кърландър.

— Сериозен казус. Много сериозен.

— Кейт, тук става дума за огромна сума. А всеки шарлатанин би могъл да ѝ я измъкне, стига само да ѝ се хареса.

— Това си е нейна работа — заявих с ясното съзнание, че няма да си спечеля точки пред Кърландър. — Ще се учудя, ако Бартън е на друго мнение.

— Вие с Бартън сте все комбина — заядливо ми се сопна той. — Но на кого мислиш ще реве Марго, като профука състоянието, което ѝ е завещал баща ѝ? Сега Бартън може и да няма кураж да повдигне въпрос за настояничество, но в крайна сметка резултатът ще е все един и същ. Марго, да го кажем по най-благоприятния за нея начин, е лабилна. Ще не ще, Бартън ще трябва да се грижи за нея. Ако го проумее още сега, прояви характер и изиска прилагане на правна процедура, поне ще си е осигурил средства.

— Но Барт много добре е знаел за убежките на дъщеря си. Спокойно е можел да ѝ остави нейния дял под попечителство.

— Колко пъти сме го обсъждали... — въздъхна Кърландър. — Но Барт все таеше надежди, че тя ще се омъжи и ще се укроти.

— Мислиш ли, че в последния момент може да си е променил мнението? Може би това е била целта на онази среща с теб. — Хрумна

ми, че на вечерята в петък нейното ясно афиширано намерение да се прояви като лесбийка може би все пак го е разколебало и той е решил да ѝ отнеме контрола върху парите.

— Уви, така и няма да разберем какво е искал Барт.

— Ти уведоми ли полицията, че е пожелал да се видите?

— Не.

— А смяташ ли да го направиш?

— Не намирам каква връзка може да има с убийството.

— Защо не ги оставиш те да преценят?

— Не виждам основание да им отвличам вниманието.

— Кен, това не е някаква играчка. Отнет бе един човешки живот. Твое задължение като представител на правната система е да предоставяш на полицията всички факти, които по някакъв начин може да имат отношение към разследването.

— Моля ти се, Кейт. Трогваш ме. Явно си се изявявала в часовете по правна етика. Но ти изхождаш от принципите, а аз — от реалността. Детектив Русковски може да е опитен и компетентен, но той е от хората дето, за да открият една ябълка, ще изсекат цялата градина. Не виждам защо трябва да го насочвам към семейството. Причината за срещата, която е искал Барт Хекстър, ще бъде погребана заедно с него.

Знаех, че донякъде Кърландър има право. Но може би съвпадението, че се оказах на мястото на престъплението и в резултат на това — начело на списъка със заподозрените, или наистина часовете по правна етика все още бяха пресни в съзнанието ми, обаче като се прибрах в кабинета, отново оставих съобщение на Русковски.

Не съществува нормален човек, който час и половина преди началото на приема в помощ на болните от артрит да слуша по телефона описание на всички официални тоалети в десети размер от продавачката в „Нойман Маркус“. Лиън, един от куриерите, вече бе заминал с такси с кредитната ми карта в ръка и подробни инструкции относно изискванията ми. Нямаше никакъв шанс да си отида до Хайд Парк, да се преоблека и да се появя на приема навреме. Май Черил наистина беше твърде прозорлива.

Посвърших туй-онуй, докато Лиън пристигна с по една рокля в найлон, праметната през всяка ръка, и торбичка с черни сатенени

обувки „Стюарт Вайцман“. Заключих след него вратата, пуснах щорите, хвърлих око на часовника и се заех с ревюто.

Роклите бяха красиви, но определено по-пищни, отколкото съм свикнала да нося. Смарагдовозелената бе с дълги ръкави и пола на годета, а изрязаният гръб задълбаваше прекалено ниско. Другата бе в мастиленосиньо и изглеждаше по-обещаваща — плътна по тялото, със столче яка, от която се спускаха дълги нанизирани прозрачни перлички. Облякох я и се огледах изпитателно в замътеното тясно огледало на вратата на гардероба. Онова, което неизменно разочароваше майка ми, моментално се набиваше на очи.

Прекрасна рокля, но намъкната от една поизтощена адвокатка по фирмено право с недостатъчно сън и още по-малко грим. Въздъхнах, примирена със съдбата и издърпах фуркетите от кока. Наведох се надолу, както ме е учила гувернантката и яростно разресох косата си. Усуках я обратно, забучих фуркетите и затършувах из чекмеджето за червило и спирала. Не открих нищо и се прехвърлих на бюрото на Черил. Нейната тоалетна чантичка си бе на място, така че мацнах няколко спасителни щрихи, изплезих се на отражението си и хукнах навън едва с двайсетминутно закъснение.

Изкачих на бегом широките каменни стъпала на Музея по естествена история и се почувствах малко като Пепеляшка — хем не където ми е мястото, хем закъсняла. Музеят бе любима територия за всякакви благотворителни събирания и тук, в сянката на рунтавия мамут върху мраморната ротонда, неведнъж съм яла изстинали предястия и съм отпивала от стопленото вино. Съобщих името си на рецепцията, взех си номерчето за мястото и табелката за наддаването на търга и тръгнах да търся Стивън.

Заварих го пред препарираните пингвини, украсяващи все същата замръзнала арктическа сцена, както още отпреди моето раждане. Той се беше изтупал и както винаги изглеждаше в стихията си. В цялата зала нямаше нищо по-бяло и ослепително от неговата риза и чаровната му усмивка. Вместо поздрав, обгърна с ръка талията ми.

— Успя, Кейт! Нали познаваш Ед и Хепи Ласар?

Протегнах ръка на строителния предприемач, а на най-новата госпожа Ласар заявих, че се радвам да я видя. Край нас мина келнерът с шампанското и Стивън ми поднесе една чаша.

— Тъкмо споделях, че всички сме доста изненадани от присъствието на Криси Чилкот — зашушна съзаклятнически Хепи.

Погледнах зад рамото ѝ. Без никакво съмнение там, сред групичка изпълнени със съчувствие приятелки, стоеше голямата дъщеря на Барт Хекстър, бледа, но красива, в рокля от черна дантела.

— Тя наистина е в управителния съвет на фондацията — продължи Хепи, — ама все пак, още дори погребението не е минало.

— Мисля си, че от съвсем малка Криси винаги е правела каквото ѝ хрумне — отбеляза любезно съпругът ѝ. — Едва ли баща ѝ би очаквал да се държи по по-различен начин.

— Не знам — отвърна жена му, — от онова, което съм чувала, тя не може да понесе мисълта, че някой някъде ще се забавлява без нея.

— Много държа да видя за какво ще наддаваме тази вечер — обадох се аз, за да сменя темата; клюките за семейство Хекстър ме караха да се чувствам неловко.

Стивън изискано се извини, че ги напускаме и двамата се отправихме към крилото по геология, където бяха наредени дългите маси с даренията, които щяха да се разиграват на търг. До всеки предмет имаше лист за предлаганите суми.

— Много ти отива тази рокля — каза Стивън, докато разглеждахме билетите за симфонични концерти, кувертите за вечери и пътувания, бижутата и произведенията на изкуството — всичките предоставени за събиране на пари за изследвания на артритата. — Нова ли е?

— Съвсем. Съжалявам, че закъснях, Стивън. Историята с Хекстър ми поглъща цялото време.

— Поне си освободила Криси.

— Ти май наистина се чувстваш засегнат, че я виждаш тук — върнах му го аз.

— Ами, грозно е. Баща ѝ току-що е бил убит, а тя тръгнала на парти. Знаят ли вече кой го е направил?

— Не. Днес сто пъти звъних на детектива, но все го нямаше, явно още нещо разследва. — Някак си не вървеше както стоя ей така с

вечерната рокля да призная, че по всяка вероятност Русковски разследва не друг, а самата мен.

— Истински ми е мъчно за семейството. — Племенницата на Стивън почина неотдавна, при ужасяващи обстоятелства, и лицето му за миг помръкна. После нещо привлече вниманието му и той се надвеси над масата. — Виж колко красива гривна! — възкликна и я взе в ръка. — Дай да ти я сложа.

Покорно протегнах китката си, а Стивън закопча гривната. Представляваше низ от овални сапфири в обков от платина, прикрепени един към друг с кръстчета от миниатюрни диаманти.

— Много ми харесва! — продължи възхитен Стивън.

— Нарича се прегръдки и целувки — обадох се аз и изведнъж усетих някакво странно притеснение. — Нали разбираш, хиксче и кръгче. Майка ми има подобна.

— Как ти се струва?

— Хубава е.

— Значи ще ти я купя.

— Не, Стивън, недей! Много си мил, но аз не нося никакво друго бижу, освен халката.

— Но, Кейт, толкова ти отива. Поне ми позволи да участвам в наддаването. Все пак каузата е благородна.

Замълчах си. Почувствах се неспособна да изразя смущението си — първо от признанието на майка ми за корицата на „Чикаго Магазин“, сега пък и това... Стивън записа офертата си и продължихме нататък.

Останалата част от коктейла прекарахме в разговори с различните специалисти по артрит, фармацевтичната компания на Стивън, „Азор“, току-що бе пуснала ново противовъзпалително лекарство, което бе показало изключителни резултати в третирането на юношеския артрит. Появяването на Стивън тук, на галавечерта на фондацията за борба с артрит, представляваше част от връзките с обществеността по този проект. Аз вървах след него, докато той омайваше ревматолог след ревматолог, и всячески се стараех да изглеждам като негов придатък, служещ за украшение.

В известен смисъл Чикаго е малък град и по такива места срещаш все познати лица, особено като помислиш колко са хората, готови да намъкнат смокинг или съответно вечерна рокля, при това в сряда, и да се изръсят четиристотин долара за съмнителното

удоволствие да набиват посредствени специалитети в някакъв си усоеен музей. А имаше и нещо, което ми се струваше доста обезпокоително.

Когато започнах работа, си мислех, че по време на следването си всички са се променили като мен, създали са своя ценностна система и са натрупали достатъчно жизнен опит, за да отхвърлят или поне да погледнат с критични очи на избора на родителите си. И сега всеки път се изненадвам да видя как връстниците ми бързат да заемат местата на своите предшественици.

Много от тях бяха тук тази вечер и си кимаха едни на други. Жените в тоалети на Де ла Рента, измършавели от диети, обсъждаха конете си, разводите си и проблемите с гувернантките. Животът, който водех аз, ме бе превърнал в аутсайдер. Връзката ми със Стивън само разширяваше пропастта. Половината от приятелките ми от детинство се питаха какво пък може да види в мен един тъй привлекателен и неангажиран мъж като Стивън Азорини, а останалата част не проумяваха как съм се оставила да ме използва така. Гледах ги сега: всеки кичур от прическите им на своето място, бижутата проблясват игриво, раздават се усмивки, обменят се клюки, вече се кроят планове за пластични операции... Не можех да не си задам въпроса дали наистина не съм една кръгла глупачка, затова че съм предпочела да имам точно моите тревоги, а не техните.

Сетих се за детектив Русковски и вътрешностите ми се обърнаха. Въпросителните бяха станали още повече. Елена е видяла пистолета в чекмеджето на Хекстър в петък сутринта. В неделя вече го нямаше. Барт Хекстър е пожелал спешна среща с Кен Кърландър. Една млада жена на име Тори Лойд твърди, че му е любовница и иска пари. Някой е изтрил всички файлове, свързани с разследването на Комисията. Убитият е държал в бюрото си голи снимки на неизвестна жена. Шефът на Комисията затяга каишката и диша във врата ни. И накрая незначителният проблем, че в неделя сутринта някой е станал раничко, пуснал е пистолета в джоба си и е застанал на пусия край шосето в имението на Хекстър.

Стивън ме докосна по рамото. Стреснах се и се огледах. Почти всички гости се бяха оттеглили към залата за вечеря. Кой знае колко време съм седяла така, втрещена в безкрайността.

Вместо към къщи, помолих Стивън да ме закара до офиса, за да си взема чантата, куфарчето и колата. Новата гривна със сапфири и диаманти лъщеше нелепо на китката ми.

— Майка ми се отби днес при мен — обадох се, като завихме по Ла Сал стрийт.

— Ясно. Трябва да провесим нова плитка чесън на вратата. Старият очевидно е изветрял.

Засмях се, но не се стърпях да зачекна темата.

— Предаде ми, че щели да ни снимат за корицата на „Чикаго Магазин“.

— О, по дяволите! Аз още се колебаех дали изобщо да ти го предложа. Какво точно ти каза?

— „Чикаго Магазин“ възнамерявали да пускат поредица от очерци за двойки, които са на влиятелни постове. Спомена кои щели да бъдат другите, но не ги запомних.

— Как пък е успяла да го разбере?

— Дъщерята на една нейна приятелка работи там. Майка ми е включена в мрежата, където слуховете се разпространяват със скоростта на светлината.

— Джоди, завеждащата връзките с обществеността, ми подхвърли идеята едва тази сутрин. Според нея щяло да се отрази добре на „Азор“. Реших да го обсъдя с теб.

— Аз си мислех, че сте се отчели пред пресата поне за пет години напред.

— Джоди твърди, че така ще достигнем по-широка аудитория.

— Значи искаш?

— Зависи ти какво мислиш. — Стивън спря пред офиса ми, обърна се към мен и каза тихо: — Знам колко мразиш такива сеири. Не искам да те насилвам.

След като миналата година спаси „Азор“ от принудително изкупуване, римският профил на Стивън украси страниците на не едно бизнес издание. Дори и на мен не ми се размина. Посети ме една хитроумна младичка репортерка от „Бизнес Уийк“, за да напише статия за правната защита на „Азор“. Именно така една сутрин се озовах легнала на пода в кабинета, докато някакъв раздърпан фотограф и асистентът му с неясна полова ориентация нареждаха около главата ми така наречените „надгробни камъни“. В моя свят това са съобщения

за извършени сделки, в черна рамка и сбит стил, които се публикуват в деловата преса. Понякога при сключване на договора страните получават за спомен копия от „надгробните камъни“, поставени вертикално в пластмасови кубчета. На фотографа явно му беше омръзнало от върволицата адвокати с куфарчета, та реши да даде полет на въображението си. Може и да е било много оригинално, но когато и да зърна снимката (Стивън я държи на видно място в кабинета си), все си спомням идиотското усещане как лежа на мокета в кабинета.

Наистина мразех тия сеири, както красноречиво се изрази Стивън, но онова, което ме мъчеше значително повече, бе неминуемият извод за нас двамата. Както винаги обаче ми се струваше невъзможно да облека в думи притесненията си по този въпрос. След като не можеш да зададеш въпроса: „Какво изпитваш към мен“, как изобщо да коментираш връзката? Със Стивън открай време си имахме своите негласни тайни. Преживели бяхме толкова много — ученическите години, болестта на Ръсел, посегателството над „Азор“, убийството на племенницата му. И все пак думи като: „Самотно ми е. Ела ми на гости довечера“ лежаха неизречими под непреодолими слоеве мълчание.

— Трябва да се допитам до управителния съвет на „Калахан Рос“ — отговорих най-накрая. — Той ще прецени дали е подходящо за фирмата. Ще можеш ли да изчакаш ден-два?

— Окей. — Стивън ме потупа по ръката за довиждане. — Благодаря ти, че дойде тази вечер. Знам, че заради убийството нямаш свободна минута.

— Лека нощ — пожелах му аз. — И благодаря за гривната.

Цялото ми същество интуитивно се противеше на мисълта за интервютата в списанието. Не ми беше ясно обаче дали нежеланието ми е продиктувано от неизбежните въпроси за близостта, която не съществува, или е просто страх от създаването на тази близост. А дали Стивън настоява единствено заради положителното отражение върху компанията му, или смята, че като обявим открито връзката си, тя от само себе си ще придобие по-реални измерения? Нямах представа. Със Стивън бяхме приятели повече от десет години, а все още знаех твърде малко за онова, което се крие под повърхността.

Приятно ми беше да заваря Клодия у дома, когато най-после се добрах дотам.

— Супер рокля — възкликна тя, — ама не изглеждаш особено очарована.

— Стивън ми купи гривна от търга. — Повдигнах ръка, за да я разгледа.

— А, това обяснява всичко. И аз се вкисвам, когато някой ми подари скъпо бижу.

Строполих се във фотьойла и си изритах обувките.

— Но какво означава то?

— Бавно ги схващаш тия работи, Кейт. Нали помниш, че в пети клас щом някое момче те оципе, значи те харесва. Е, сега само дето момчетата са пораснали и забогатели.

— Знаеш, че при нас със Стивън е различно. Поне аз така си мисля.

— О, да! Още малко и ще се хвана. Сутринта си изпуснах лещата и познай какво намерих точно там, където седиш в момента? От къде на къде слиповете на Стивън ще се озоват в нашия хол? Да не би да сте правили литературен анализ на задните си мисли?

— Стига, стига! И без това съм ядосана заради Хекстър. Застреляните клиенти винаги ми действат на нервите.

— Все още ли си любимка на ченгетата?

— Знам ли? Ти как мислиш? Предполагам, заподозреният научава последен.

— Една моя приятелка прави специализация по пластична хирургия и можем да я помолим да ни услужи с някоя глава, в случай че твоите приятели се върнат за повторна проверка на фризера.

На вратата се звънна и двете се спогледахме.

— Чакаш ли гости? — попита Клодия.

— Не. А ти?

— Не.

Станах и натиснах копчето на домофона. В Хайд Парк нощните посетители без покана не могат да разчитат на любезности.

— Кой е? — попитах рязко.

— Детектив Русковски — изръмжа познатият глас.

— Качете се — просъсках в отговор и се приготвих за най-лошото.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Моля, заповядайте, детектив Русковски — казах, когато отворих вратата. — Чувствайте се като у дома си. Знаете кое къде е.

Той ме последва в празния хол. Клодия се бе изнизала набързо. Дори и моите лишени от съчувствие очи забелязаха, че Ръсти не изглежда добре. През трите дни от убийството на Хекстър костюмът на ръководещия разследването очевидно не е имал време да отпочине.

— Излизаме ли? — попита той, разхождайки поглед по вечерната ми рокля.

— Току-що се прибираме. Какво мога да направя за вас?

— Днес сте ми звънили три пъти. Хрумна ми, че вероятно желаете да разговаряте с мен.

— Но не и чак да ви виждам. Дано не сте се разкарвали специално.

— Навъртах се наблизко. Какво искате?

— В неделя, като претърсвахте дома на Хекстър, взехте ли някаква фирмена документация?

— Защо питате?

— Хекстър беше обещал на срещата сутринта да ми предаде книгата за едно разследване на Комисията за фючърсна търговия. Не успях да ги открия тогава. В офиса също ги няма. Естествено, запитах се дали не ги е взела полицията.

— Не сме взимали документи.

— Кой ги е взел тогава?

— Откъде знаете, че изобщо са съществували? Секретарката му твърди, че четири пъти е отменял срещите си с вас. Явно ви е отбягвал.

— Възможно е. Другият вариант е просто да не е гледал сериозно на разследването. И все пак не е ли странно, че няма и помен от файловете. Нито от архивираните копия. В понеделник сутринта някой е пристигнал и им е видял сметката. Интересно съвпадение. Хекстър убит, архивите се изпаряват. Намирисва ми на мотив.

— Вие, адвокатите сте все от един дол дренки. Ако нещо е лесно и просто, вие непременно ще го направите сложно. Хекстър е вбесил някого и оня си е отмъстил. Толкоз. Знаете ли как се открива убиеца? Веществени доказателства, свидетелски показания, признания. Казвате ми как е станало, намирате ми някой, който е видял или чул нещо, и аз ви докарвам убиеца. Не ми пука за мотивите. В Ориент експрес може и да се занимават с мотиви, в Чикаго обаче — не. Зарежи въпроса „защо“, открий как и в девет от десет случая ще научиш кой е престъпникът.

— Щом така смятате, сигурно ще ви е интересно да чуете, че Хекстър е държал пистолет в бюрото си вкъщи. Една от камериерките го е видяла в петък сутринта. В неделя аз не го намерих.

— Е, сливи ли имахте в устата досега? — сопна ми се Русковски.

— Чак днес го научих. Елена Оларте дойде при мен.

— Гватемалката.

— Точно тя. Искаше да знае дали ще получи нещо от завещанието. Според нея Памела я уволнила, понеже знаела за пистолета. Може би просто иска да създава проблеми. Обадете й се. — Изрових телефона от куфарчето и му го подадох.

— Лъже.

— Защо мислите така?

— Защото в нашата професия има една златна истина. Всички лъжат. — Той ме погледна изпитателно. — Всички, до един.

Знам, че секретарката ми ме обича, защото когато Елиът Ейбълман я попитал къде предпочитам да закузвам, тя веднага отсякла „При Лу Мичел“. В Чикаго сутрин можеш да хапваш топли кифлички „бриош“ и дванайсетдоларов грейпфрут в бляскав ресторант като „Ла Тур“, за да бъдеш видян сред отбраното общество, но на мен ми дайте дълги очукани маси от гетинакс, където ядеш като в казарма и търкаш лакти с продавачи на обувки, дилъри на фючърси, букмейкъри и призовкари. Ето това е най-вълшебната закуска в града.

Естествено Лу ме посрещна на входа, тикна ми в ръката гореща поничка и ме заведе до сепарето, където ме очакваше Елиът, прясно изгладен и нареден за съдебното заседание. Настаних се срещу него и с благодарност поех кафето, поднесено ми от келнерката.

Днес Елиът щеше да свидетелства по процеса срещу Ърнест Фолкман — бивш защитник в отбора на „Мечките“, впоследствие завършил медицина и започнал лекарска практика в стария си квартал. Във всеки етап от живота си Фолкман неизменно бил номер едно, докато не станало ясно, че ежегодно изсмуква по някой и друг милион от медицински застраховки за лечението на несъществуващи пациенти.

Бизнесът процъфтявал благодарение на двете любовници в два различни отдела на здравното министерство и може би щеше да просъществува още дълго, ако едната не го била сварила да съгрешава с някаква сестричка в кабинета и решила да подшушне на областния прокурор. По онова време Елиът все още работел като следовател в прокуратурата и цели три години му разплитал далаверите.

— Днес е голям ден в съда, а? Нервен ли си? Чувам, че главният прокурор лично е поел делото. Говори се, че се е прицелил в губернаторския стол.

— Едва ли ще успее да седне в него. Така ще се надуне, ако спечели изборите... Честно казано, не горя от нетърпение процесът да започне. Адвокат на ответника е Мори Грийнблат. Играта се очертава дълга и долна.

Келнерката пристигна и си поръчавме омлети. За Елиът — западен, за мен — със спанак и сирене „Фета“.

— Колко дълго ще бъдеш ангажиран?

— Само днес. Защо?

— Чудя се ще можеш ли да проучиш нещо за мен.

— Разбира се.

— Една от служителките на „Хекстър Комодитис“ заявила на Бартън Джуниър, че е любовница на баща му и иска пари. Той би желал да знае дали не лъже и ме помоли да се видя с нея. Помислих си, че ти би могъл да го провериш преди това. Притеснявам се да не отиде в някой вестник.

— Знаеш, че има закон срещу изнудване от такъв характер.

— Твърде дълго си киснал в прокуратурата, Елиът. Бартън гледа поне това да спести на майка си. Интересът на репортерите вече им идва твърде много.

— Бас държа, че жената на Хекстър знае или поне няма да се изненада. Дилърите на фючърси ходят все разгащени.

Заведението беше пълно с мъже и жени в ярки сака, които се зареждаха с енергия за новия ден на борсата.

— Добре че си тук да ме защитиш.

— Хм, ти не разчитай на това. — Той се ухили многозначително. — Шегата настрана, ще ти дам един безплатен съвет. Платите ли й, само ще отвори още по-голяма уста.

— Независимо от всичко, искам да я проучим. Особено ми е любопитно дали е позирала за голи снимки. В бюрото на Хекстър открих няколко.

— Мога ли да им хвърля един поглед?

— Дадох ги на полицията. Предполагам, интересът ти е изцяло професионален.

— Зависи как изглежда.

— Не знам. Не съм сигурна дали е тя. Но ако е, значи е страхотна. Казва се Виктория Лойд и е бегач в „Хекстър Комодитис“.

— Ще можеш ли да ми изнамериш копие от личното й досие от фирмата?

— Следобед ще ти го изпратя по куриер. Кога ще успееш да събереш нещичко по въпроса?

— Ако можеш да отложиш срещата за уикенда, в петък вечерта ще те уведомя какво съм разбрал. Казала ли си на Русковски за нея? Любовниците би трябвало да са сред заподозрените.

— Ако наистина му е била любовница, те вече знаят за нея. Освен това, напоследък ми се събраха предостатъчно срещи с полицията.

— Милхоланд, ти привличаш неприятностите като магнит — заключи Елиът, когато закуската ни пристигна. — Покрай делото срещу Фолкман разговарях с няколко от тукашните ченгета. Страшно ги е яд, че Хекстър е бил пушнат вкъщи, а не в офиса. Мислят се за ошетени. Явно от Лейк Форест е изтекла информация, че случаят бил от фасулските. Ключката е, че скоро ще има арест.

Стомахът ми се сви на топка и аз избутах чинията.

— Дано не съм аз.

В кабинета си в офиса заварих Шърман, видимо притеснен.

— Снощи до никое време съм сверявал разпечатката от клиринга с оригиналните квитанции, но те са в пълен безпорядък.

— Как така?

— Ами така! Не са подредени по дати или стоки, някои са обърнати наопаки, други са сгънати или смачкани. Ще отнеме дни.

Шърман ме заведе в малката заседателна зала, където се бе разположил. Квитанциите бяха не по-големи от карти за игра. На лъскавата маса от махагон имаше няколко купчинки. Една камара от хиляди парцаливи листчета стоеше недокосната. Докато той ми обясняваше, проумях очевидното. Някой умишлено ги бе разбъркал.

Върнах се в кабинета си, разтреперана от ярост към един мъртвец. Какво е целял, като ми е връзвал онези тенекии, какви кадрили е играл с Комисията все още не проумявах, но едно бе сигурно — дори и покойник, Барт Хекстър ме въртеше на пръста си.

Нямаше нужда да поглеждам към календара, за да се сетя, че вече е сряда и последният срок за отговора, поставен ми от Хърман Гайс, изтича след два дни. Първият ми порив бе да се втурна към него и коленопреклонно да му се примоля за още мъничко време. Но той ясно ми показва, че с всички сили се старае да смаже „Хекстър Комодитис“ и не трябва да оголвам повече тила си.

Истинската мощ на фирма от ранга на „Калахан Рос“ е не в интелекта и опита на адвокатите, а в мрежата от връзки, с която се е обвила като пашкул. Изпратих Черил до библиотеката, за да потърси биографични данни за членовете на Комисията, после с тази информация сондирах сред съдружниците. Прекарах цялата сутрин на телефона и пледирах за помощ пред хората, които Гайс ще бъде длъжен да изслуша. Едва като мина дванайсет се сетих, че обещах на Елиът досието на Тори Лойд.

Отново хванах слушалката и набрах номера на „Хекстър Комодитис“. Почаках доста, докато чуя гласа на Бартън.

— Кейт? — попита той, така побеснял, че едва го познах. — Тъкмо щях да ти се обаждам. Можеш ли веднага да дойдеш?

— Сега?

— Побързай, ако обичаш.

Когато пристигнах в „Хекстър Комодитис“, нямаше нужда да питам за Бартън. Просто вървах по посока на крясъците. Кабинетът на Карл Савидж бе затворен, но иззад вратата ясно се чуваше плътният му глас и по-пискливият тенор на Бартън. Думи не се различаваха, но естеството на дуета не можеше да се сбърка. Служителите се споглеждаха като деца по време на семеен скандал.

Усетих как всички вперват очи в гърба ми. Почуках, но отговор не последва. Поех дълбоко въздух, натиснах дръжката и влязох.

И двамата стояха прави, наежени един срещу друг под истеричния акомпанимент на телефона. Савидж, с изопнати жили на дебелия си врат, крещеше колкото му глас държи:

— Да вървиш на майната си, Бартън! Договорът ми е до януари. Ще те скъсам от дела! С години ще се влачиш по съдилища и адвокати.

— Хайде, давай! — нахвърли му се Бартън. Изглеждаше дори по-ядосан, но повече се владееше. — Давай! Само да те няма...

— Жестоко ще съжаляваш. Фирмата се крепи единствено благодарение на мен. Ако си тръгна, клиентите ще ме последват. До седмица ще пуснете кепенците.

— Ти нас не ни мисли — сръза го Бартън.

— Ама много си бил смел. Кой според теб ще търгува? Кой ще решава кога да се продава и кога да се купува? Да не мислиш, че някой от смотаняците вънка знае за какво става дума? Или може би господин учителят сам ще се пробва... Това не ти е компютърна игричка. Тук хвърчат истински пари, а ти имаш смелост колкото едно пиле.

— Аз държа на мнението на моите служители. А ти си уволнен.

— Глупости!

— Уволнен си. Точка. Разполагаш с три минути да опразниш бюрото. След това охраната ще те изхвърли на улицата.

— Мене ли ще изхвърли бе? — ревна Савидж.

Бартън си погледна часовника.

— Две минути и половина.

— Абе, що не си...

Савидж се хвърли отгоре му, а аз импулсивно застанах помежду им.

— Докоснеш ли го — изсъсках, — ще ти уредя такъв светкавичен арест, че ще си поемеш въздух чак в килията.

Савидж само изръмжа нечленоразделно. Целта му обаче бе Бартън, а аз представлявах достатъчна преграда и той се отказа.

— Върви си — заповядах аз. — В петък ела при мен в офиса, за да оформим прекратяването на договора ти. — Извадих от джоба си визитка и му я подадох.

— Кучка.

— Наричай ме както щеш — отвърнах мазно, — но те съветвам да си тръгнеш веднага.

— Ще съжаляваш.

Той се поколеба на вратата една безкрайно дълга минута, след това се обърна и излезе.

— За какво беше всичко това? — попитах Бартън, като се мъчех да успокоя пулса си.

— Преди час Карл каза, че иска да поговорим. Получил бил предложение от конкуренцията и за да го задържа, трябвало да удвоя заплатата му и да му дам десетпроцентов дял от компанията.

— Брей!

— Той прекрасно знае колко сме уязвими в момента и не се посвени да го използва. Баща ми още не е погребан, а Савидж хленчи за пари. Заявих му, че очаквам от служителите вяност, не алчност, а той отговори, че ми е лесно, защото за една нощ съм станал милионер. Дори не пожелах да обсъждам исканията му. Когато се обади ти, нещата тъкмо бяха почнали да загрубяват. Добре че дойде. И то точно навреме. Сега щях да лежа прострян на пода.

— Карл е животно и единственият начин да го респектираш, е да действаш с неговите методи.

— За прилагането на тази теория се иска доста смелост — каза с възхищение Бартън. — Слава богу, че се оказа успешно. Нямаше да има особена полза да разговарям със служителите с насинено око и разкъравен нос.

— Въпреки всичко моментът не е съвсем подходящ за раздяла именно с шефа на търговските операции.

— Знам, Кейт. Отрязах клона, на който седя.

— Кой ще взема решенията относно търговията?

Преди Бартън да успее да ми отговори, на вратата яростно се почука. В стаята влетя млад мъж с измачкано сако и разкривена вратовръзка.

— Нося едни заявки за купуване. По най-бързия начин трябва да ги сваля в залата — заговори запъхтяно. — Има няколко за юлски боб на цена около трийсет, а Дъг каза, че сега котировките са на двайсет и седем, но бързо се качват. Карл за малко да ме събори на входа. Питам го какво да правя, а той рече да се обърна към тебе.

— Дай ми ги. — Бартън метна сакоето си на стола на Савидж и посегна към телефона. — Какъв е номерът на нашия човек долу? — Той доближи слушалката до ухото си, погледна ме и кимна за довиждане.

В офиса Черил ми съобщи, че Хърман Гайс копнеел да ме види. Обадох се да кажа, че тръгвам, скочих в първото такси и съвсем скоро пристъпих прага на Чикагския офис на Комисията за фючърсна търговия.

Хърман ме чакаше в малка заседателна зала без прозорци, с надраскана маса, заобиколена от различни по възраст и модел охлузени столове. Миришеше на други критични ситуации — кисел намек за проблемите на нашето време.

Около масата Хърман бе подредил ударната групичка — Гари Сандърс от офиса във Вашингтон и Дарлийн Макдоналд, най-новата придобивка на Комисията; именно тя в края на годината щеше да поеме поста от Хърман, когато той напусне държавната работа за благополучието на частния бизнес. Още със сядането ми Хърман превъртя ключа. В дъното имаше масичка за стенограф, но столът остана празен. Явно не изпитваха нужда казаното тук да бъде записано.

Косата на Хърман оредяваше, а талията му едрееше. От него се излъчваше усещане за перманентно раздразнение. Зае мястото си отсреща, удари с длани по масата за драматизъм и надвеси месестото си лице над мен като проповедник, надничащ в душата ми.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, Милхоланд? — попита той и от устата му ме лъхна на неотдавнашния му обяд.

— В какъв смисъл, Хърман?

— Не ми се прави на невинна! Остана ли един сенатор, на който да не си се обадила днес?

— Е, все някой съм пропуснала. Ти не ми остави друг избор. Каза, че не възнамеряваш да проявяваш разбиране, независимо от обстоятелствата. Да знаеш, че сам си го изпроси.

— Ти да знаеш, Милхоланд, че това е най-долна задкулисна връзкарска мръсотия. Не предполагах, че можеш да паднеш толкова ниско.

— Почакай, докато дойдеш от нашата страна — върнах му го аз, понеже бях дочула, че той все още се колебае дали да напуска. — Работата ми е да защитавам интересите на клиента. Затова ми плащат. Това е разликата между адвоката и подлеца.

Мернах изражението му и се притесних, че съм отишла твърде далеч. Другите гледаха ококорени и местеха очи от мен към Хърман и обратно.

— Ти може и да се смяташ за адвокат, Кейт, но трябва да знаеш, че всъщност си една курва. Повдига ми се от това как покваряваш правото заради човек като Хекстър.

— Хекстър е мъртъв, Хърман. Запази си омразата за живите.

— Не ми казвай какво да правя! Твоите властимащи приятели разпоредиха срокът да бъде удължен с пет дни. Но да сме наясно. Бръкнаха ми в здравето. След пет дни аз ще бръкна в твоето.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На път за офиса спрях първо за пакет бонбонки „М & М“, после от „Старбъкс“ си взех двойно еспreso. Да кажа, че денят беше от гадните, би било скромна лъжа. Само в разстояние на два часа вече почти бившият главен дилър на „Хекстър Комодитис“ за една бройка да ме трупира, а главното действащо лице в Комисията ми обеща, че след пет дни ще ме възкачи на ешафода, редом с клиента ми.

Черил погледна какво нося и попита:

— Толкова ли е зле?

— Защо не ми напомни да си метна бронираната жилетка? — Влязох в кабинета, събух си обувките и свалих сакото. На стола ми бе просната бледолилава рокля от шифон. — Черил? — извиках ужасена. — Какво пък е това?

— О, извинявай, Кейт. — Тя дотича и я грабна. — Купих я на обяд и я пробвах тук. Ще бъда шаферка. Най-добрата ми приятелка се жени в събота. — Положи я върху себе си, за да я видя по-добре. — Ужасна е, нали?

— Всички рокли за шаферки са ужасни. Знаеш ли кои са трите големи лъжи за всички времена?

— Не! Каж ми.

— „Тъкмо щях да ти се обаждам“, „Изпратих ти чека“ и „Роклята не е само за една вечер“.

— Така си е. Не знам дали ще се претраша да я облека повече. Но чакай, още не си видяла обувките! — Тя се втурна към бюрото си и се върна с лилави сандали с осемсантиметров ток.

— Страхотни! И тях ще ги скъсаш от носене.

— Е, че как! Всяка жена трябва да има в гардероба си поне един чифт лилави обувки убийки.

Все още се смеехме, когато телефонът звънна. Черил вдигна и прошепна с длан върху микрофона:

— Бартън е. Предполагам, ще искаш да говориш с него.

— Ще може ли да се видим по някое време? — попита той, щом чу гласа ми. — Май днес наистина преряха клона.

— Кога ще е удобно?

— Всъщност, защо не дойдеш у нас? Обещах на Джейн, че ще се прибера за вечеря. Сряда е свободният ден на момичето, което ѝ помага вкъщи, и към шест Джейн вече е останала без сили. Искаш ли да споделиш трапезата ни?

— О, не ми се ще да ви притеснявам. Не можеш ли да излезеш, като свършите?

— Не, не. По време на вечерята ще е най-подходящо. Честно да си призная, не съм сигурен как точно ще съобщя на Джейн за случката днес. Ще ми бъде по-лесно, ако и ти си там.

— В случай че реши да се пробва в бокса?

— Нещо такова.

Бартън и Джейн Хекстър живееха в приветлива викторианска къща на тиха уличка, потънала в зеленина. Наоколо лъхаше спокойствие и семеен уют. Пред вратите се търкаляха детски колела, в задните дворове имаше дървени люлки. Тихото благополучие би могло да направи впечатление само на човек, израснал в хладния разкош на Лейк Форест.

Джейн ме посрещна на входа, облегнала върху огромния си корем двегодишен малчуган, който яростно се мятеше в ръцете ѝ. Тъмночервеният цвят на роклята подчертаваше прозрачната ѝ кожа, добила въздушен оттенък от напредналата бременност, изтощението и ужаса от последните няколко дни.

— Заповядайте в маймунарника — поздрави ме тя и с мъка се усмихна. — Това е маймунчето Питър.

— Иий, иий, иий — с радост ми се представи синчето.

— Я тичай горе и намери другия маймун. — Джейн го пусна и го шляпна лекичко отзад. — Влизайте. Бартън е в трапезарията. Каза, че трябвало да провери няколко курсови работи, ама всъщност май се крие от мен. Похвали ли ви се, че днес е уволнил Карл Савидж?

— Присъствах лично. Дано да не получа арсеник в супата по този повод.

— Хм, кой знае... Супа ще има. За арсеника ще си помисля. Да идем да му развалим спокойствието.

Тя ме поведе из къщата, обзаведена в стила на университетските преподаватели по целия свят с удобни, общо-взето модерни мебели в неутрални тонове и натъпкана с книги, където ти видят очите. В хола доминираше огромен концертен роял, еркерният прозорец се красеше от арфа. Пространството между тях бе осеяно с играчки.

Чул гласовете ни, Бартън надникна от трапезарията и набързо започна да пъха ризата си в панталоните.

— Здравсти, Кейт! Боже, кога е станало време за вечеря? Какво ще пиеш? Бира? Вино?

— Вино би било чудесно.

— Готово — обади се Джейн. — Аз ще го донеса. Вие най-добре седнете. Аз и без това трябва да наглеждам вечерята.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не. Всичко е под контрол.

С Бартън се настанихме на масата. На горния етаж припкаха малки крачета и се чуваха писъци, надявам се от радост.

— Доколкото разбирам, с Джейн нещата са наред.

— Да, прие го учудващо добре. Най-тежката дума по мой адрес беше „идиот“.

— Как мина работният ден?

— Окей. Ще трябва да измисля някаква система за обобщаване на резултатите, тъй като Тим не изглежда особено очарован. С баща ми се срещали всеки ден, за да прегледат сделките. Отнемало им двайсетина минути, днес за повече от час успяхме да минем само два вида стоки. Казах му, че ще се наложи да продължим утре в шест сутринта и хич не му стана приятно.

— Той ли ще е следващият уволнен? — обади се Джейн, която се появи с чашата ми. — В университета нали не си избираш дори и секретарката и сега властта вече хубавичко ти размъти мозъка. Каза ли на Кейт за Марго?

Бартън покри лицето си с длани и извика в престорен ужас:

— О, ще остане ли поне една семейна тайна!

— Е, точно тази тъй или иначе най-бързо ще излезе наяве. — Джейн се обърна към мен. — Марго ми се обади следобед. Беше ужасно развълнувана. Смята, че е бременна.

— Значи дотук с лесбийския живот.

— О, не, напротив! Това е част от лесбийския живот. Нейната приятелка, пардон, другарка в живота, я осеменила по изкуствен път. Сигурно някой техен познат хомосексуалист е дал своя принос. Марго с радост сподели подробностите. Използвали били игла за плетене. Смятат да отгледат бебето заедно — мама Марго, мама Брук и татко чичо Джон или както там му е името.

— Казала ли е на майка си?

— Да — продължи Бартън. — Коментарът ѝ бил: „Добре че баща ти не е жив да го чуе“. Заявила също и че особено се радва, че заминава. Мисля, че тръгва в петък сутринта. Не знам... Имам чувството, че семейството се разпадна. Това е залегнало в теорията на хаоса. Комплексните бързо развиващи се системи си създават свое собствено равновесие, но и най-незначителният външен дразнител може да го наруши и всичко отива по дяволите.

— Каква щастлива мисъл! — възкликна подигравателно Джейн. — Ти си загубил усещане за реалността, Бартън. Това, което се случи с баща ти, е наистина трагично. Но що се отнася до Марго, нищичко не се е променило. Шантава си беше, шантава си е и сега.

— А това, че майка ми се премества в Палм Спрингс? Не мислиш ли, че е доста ненадейно? Да не говорим, че и Криси май го е закъсала със съпруга си. Като им бях на гости вчера, определено си личеше.

— Сигурно пак си е наумила, че не ѝ обръща достатъчно внимание. И това е старо.

— Малко бях изненадана да видя Криси снощи на благотворителната вечер на фондацията за борба с артритата — намесих се аз. — Знам, че тя е хвърлила много сили в организацията, но все пак доста се шушукаше.

— Майка ми не беше на себе си — призна Бартън. — На зазоряване имахме цели два разговора по телефона.

— Криси просто държи да си получи полагаемото съчувствие, примесено с обожание — продължи Джейн. — Няма съмнение, че възнамерява да се възползва максимално от смъртта на баща си, докато Фоури си тренира с конете. Не че го обвинявам. Ако аз бях женена за сестра ти, щях да си спя в конюшната.

— Не си съвсем справедлива — възрази Бартън. — От всички ни Криси бе най-близка с баща ми.

— Искаш да кажеш, качила му се беше на главата. Открай време ми е било мъчно за Фоури. Не е лесно да се подражава на баща ти. Говорихме за това, когато се ожениха. За баща ти Криси беше принцеса, Фоури е симпатичен, но принц не е. Може пък цялата история да ѝ послужи като урок. Криси е едва на двайсет и шест и това е първият ѝ истински сблъсък с реалността.

— Криси е имунизирана срещу реалността — промърмори Бартън.

— Ти беше ли поканена на сватбата им? — попита ме неочаквано Джейн.

— Мисля, че не.

— Без да се обиждаш, сигурно си от шепата жители на Чикаго, които са били пропуснати. Наистина е жалко, че не си успяла да видиш това чудо.

— Голямо оливане беше наистина — призна Бартън.

— Но всичко бе дело на баща ми. Майка ми беше категорично против.

— Барт вдигна цялата сватба като изненада за Криси — продължи Джейн. — Той подбра украсите, цветята, храната. Заведе я в „Тифани“ с превръзка на очите, за да си хареса диамантено колие и диадема за церемонията. Купи ѝ две булчински рокли — за в църквата и после за приема. Докара Стюарт Уайт и петдесет и девет членния му оркестър чак от Ню Йорк. Ако Фоури не се беше появил, едва ли щеше да се забележи. Накрая младоженците отлетяха на сватбено пътешествие с хеликоптер.

— С хеликоптер?

— Както казах, не е лесно да се подражава на Барт Хекстър.

Вечерята бе неофициална и апетитна, от онези домашно приготвени ястия, които рядко се озоваваха в чинията ми — салата, печено пиле, задушени картофи и грах. Унищожих три порции. Хлапетата — двегодишният Питър, когото видях на влизане, и малко по-голямото му братче Джеймс проведоха малка, но люта битка. Млякото се лееше по масата, във въздуха летяха цели кокали. Макар и

за кратко, обявиха двубой по оригване. Джейн сновеше между кухнята и трапезарията, Бартън забърсваше поредната локвичка и по едно време, докато се усетя, Питър успя да си напъха цяло грахово зърно в носа. Наложиха се суетията да се премести в банята, за да му го извадят.

— Готова ли си вече да положиш клетва, че няма да си имаш работа с деца? — попита Джейн, когато Бартън се качи да приспива момчетата, а аз ѝ помагах с чиниите.

— Ни най-малко — отвърнах съвсем искрено. — Моят живот изглежда направо скупен.

— Не бих казала, че е толкова вълнуващо. Виж, като излизам на сцената, оркестърът се изправи на крака и всички погледи се вперят в мен — да, това се нарича вълнуващо усещане. Тук си е просто лудница.

— Но бас държа, че не би искала да се разменим.

— Е, може би за уикенда... — Джейн се усмихна. — Но само ако си разменим и телата. Моето вече едва се търпи.

— Знаеш ли какво ще е бебето?

— Не. В това отношение съм много старомодна и не се подлагам на изследвания, ултразвук и така нататък, освен ако не е наистина наложително. Пък и изненадата ще е все приятна.

— Предпочиташ ли да е момиче?

— Май няма да е лошо — призна с въздишка тя. — Представи си иначе какво ще стане... Ще трябва да стоя заключена в кухнята. Но най-важното е да е живо и здраво. Все повече оценявам каква радост са децата.

— Както е тръгнало, радостта ти ще става по-бурна.

Джейн се засмя.

— Така си е, с три деца под три години мъченичеството ми е гарантирано.

— Баща ми май не вярваше, че някога ще умре — каза Бартън, докато Джейн поднасяше кафето. Децата бяха в креватчетата и гледаха дневната си доза телевизия. — Нали знаеш, че преди две години той прекара тежък инфаркт. Когато са го приели в болницата, е бил в клинична смърт. Но дори и след това се съмнявам, че си е мислил за

края. Сигурно си е казвал, че ако си го пожелае много силно, ако впрегне целия си инат, ще живее вечно.

— Малко е да се каже инат — прекъсна го Джейн. — Помниш ли на какво ни подложи с дефибрилатора? След инфаркта Барт получи вентрикуларна тахикардия — обясни тя. — Това е изключително неравномерен сърдечен ритъм, породен от проблеми с камерите. Докторите настояха да му се имплантира дефибрилатор, но Барт не позволи и да се издума.

— Какво е това? — попитах аз. — Нещо като пейсмейкър?

— Не — отговори Бартън. — По-голямо е и работи с батерия, и то доста голяма, която се имплантира в коремната област. Служи като автоматична манивела. Следи пулса и щом се получи вентрикуларна тахикардия, дефибрилаторът изпраща на сърцето електрически импулс и го размърдва да влезе в ритъм.

— Не звучи особено приятно.

— И не е — продължи Джейн. — Но е за предпочитане пред смъртта. Барт заяви, че няма да позволи да го режат и да му пъхат машинарии в корема. Каза, че цял живот е бил играч и ще рискува. Памела щеше да се поболее. Лекарите твърдяха, че още веднъж настъпи ли вентрикуларна тахикардия, край.

— За щастие точно миналата година на пазара се появи медикамент срещу този вид тахикардия — обади се Бартън. — Но докато започне да го приема, се бяхме изтощили от нерви.

— Не и Барт обаче. Той сигурно не е имал и една безсънна нощ. Ти си прав. Баща ти се мислеше за безсмъртен.

— Днес един приятел, който минава за добре информиран, подхвърли, че полицията вече била близо до арест.

— Дай боже! Веднъж да се свърши.

— За нас няма да свърши — заяви мрачно Бартън. — Преди да дойдеш, Кейт, с Джейн решихме, че трябва да си взема неплатен отпуск до септември. Хич не ми се иска и на нея не ѝ се иска, но прегледахме възможностите и няма начин фирмата да оцелее, без да има кой да я ръководи.

— Бартън е убеден, че единствено той би могъл да се справи.

— Дори да решим да я продадем или да ликвидираме активите, ще трябва да докажем, че фирмата може да просъществува без баща

ми — каза Бартън, сякаш сам да си повярва. — Ако не се захвана, целият този дългогодишен труд ще отиде напразно.

— Има и по-тежки загуби — обади се жена му.

— Баща ми е посветил живота си на „Хекстър Комодитис“. Независимо какво ти или аз мислим за него, не бих могъл да позволя трудът му да отиде на вятъра.

Пристигнах си вкъщи грохнала от умора, объркана и почти потисната. Джейн и Бартън ми харесваха все повече. Изпитвах чувство на завист, затова че се имат един друг, заради случайните им прояви на интимност, за оживените спорове, за малките им момченца, дори за крясъците и разлятото мляко. Установих също и че още повече ме е яд на убийството на Хекстър. Нямах представа кой може да го е извършил, но бях уверена, че по някакъв начин той сам е допринесъл за смъртта си. Това не можеше да е дело на някой луд, дебнещ из горите. Барт Хекстър не е бил застрелян случайно. Ала независимо от причината, най-високата цена щяха да заплатят именно Бартън и Джейн.

Погледнах часовника си. Даже няма още десет. Куфарчето ми пратцеше от документи за четене. Индикаторът на телефонния секретар мигаше, за да ми напомни, че са ме търсили и трябва да се обаждам.

Оставих куфарчето върху масичката в хола, отидох в стаята си, съблякох се и се скрих в леглото.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Станах рано и пристигнах в офиса преди осем. До следващия петък ще трябва да съм си изсмукала от пръстите нещо достатъчно убедително, за да сразя Комисията. Назрял бе моментът да престана да си блъскам главата кой е убил Барт Хекстър, а да предотвратя обещаната саморазправа на Хърман Гайс с мен.

Издърпах Шърман Уайтхед изпод планината квитанции в заседателната зала, след като той ме увери, че си е намерил двама стажанти, които ще свършат до уикенда, така че го пратих в библиотеката да търси прецеденти за субекти на правителствено разследване, починали преди да е повдигнато обвинение. Едва ли са кой знае колко, но има шанс да изровим нещо, което да свърши работа. На Черил възложих да открие „Диодар Комодитис“.

След умелото разпределение на задачите поисках да ми качат от хранилището кашоните, завещани от юридическата фирма, от която наследих и клиента „Хекстър Комодитис“. В полицията бях изпратила само най-последните документи и сега за първи път нагазвах в това тресавище. Оказа се интересно четиво.

На първо място причините за кръстоносния поход на шефа на Комисията можеха да ми извадят очите. Името на Хърман Гайс изникваше почти на всяка страница като гъба мухоморка.

Още от време оно знаех, че според него трябва да си много омърсен, за да ти спори търговията с фючърси. И все пак не съм предполагала до какви мащаби е достигала мнителността му. Години наред той е впрягал всичките ресурси на Комисията, за да държи под око дейността на Хекстър. Най-щателно и с педантична точност е разследвал сделките, следял е колко бързо и с каква прецизност се обработват сделките на другите дилъри през клиринговата система на фирмата. Едва ли не, държал е ръцете си в джобовете на Хекстър. И макар всички обвинения да са били оттегляни или най-много да са завършвали с незначителна глоба, представям си как са се отразявали на кибритлийския темперамент на убития.

Не че Барт не си е връщал всеки път, когато му се е отварял случай... Като председател на Чикагската стокова борса се е постарал да завре Гайс и неговата дружина в миша дупка. Натъкнах се на една тлъста папка с кореспонденция отпреди четири години, от която ставаше ясно, че Барт се е амбицирал дори да уволни Гайс. Усетих, че почва да ми призлява. Чак сега проумявах, че съм затънала до ушите в блатото.

Вдигнах глава от прашасалите листове, едва когато на прага цъфна Кен Кърландър с черно палто и стиснал черните си ръкавици. Стана ясно, че днес бил дошъл с влака, защото предположил, че аз ще го закарам на погребението. Понечих да му обясня, че не възнамерявам да присъствам, но неодобрителният му леден взор ме възпря на половин дума. Въздъхнах и отидох за палтото.

Кърландър седеше като истукан на седалката до шофьора във вехтото ми волво комби от страх да не се докосне до мръсната тапицерия. За да поддържа разговора, се впусна в разсъждения относно Памела Хекстър. Както стана ясно, полицията извършила нов, още по-основен оглед на къщата и дори разглобила мелачката за боклук. От детелината та чак до Уилмет Кърландър ми изнесе реч на възмущение срещу безскрупулността на полицията.

Погребалната церемония беше в църквата „Свети Стефан“. Като пристигнахме, ми хрумна, че паркингът олицетворява мечтата на крадеца на коли. Наоколо гъмжеше от ламборгини, теста роса и други любими за дилърите на фючърси тенекии. Те бяха смесени с беемветата и мерцедесите на превзетите приятели на Памела.

Медиите бяха на седмото небе. Един микробус в пълно бойно снаряжение със сателитна чиния на покрива бе паркирал напречно пред отворените дъбови врати на църквата като изхвърлен от вълните мъртъв кит. Репортерите се бяха пръснали из тълпата, сякаш са на професионален боксов мач и размахваха микрофоните като палки.

За зла врага в църквата се оказах заклещена между майка ми и Кърландър. Дватамата се надпреварваха да изтъкват кой кого познава, сочеха новопристигналите и взаимно актуализираха информацията си около разводите, алкохолизма и другите издънки на присъстващите. След службата, както можеше да се очаква, Кърландър прие

предложението на майка ми да го закара до гробището, заменяйки престарялото ми волво за линкълн с шофьор.

Опечалените бавно приближаваха гроба. Измъкнах се на безопасно разстояние от майка ми и Кърландър и огледах тълпата. Памела излъчваше елегантността на вдовицата Кенеди, без следи от сълзи, в костюм от матова черна коприна. Ръката ѝ, в черна ръкавица, беше промушена под лакътя на Бартън, който стискаше пръстите ѝ. Чух щракането на фотоапаратите. Именно тази щеше да е снимката по вестниците утре.

Сестрите стояха от двете им страни. Криси си играеше с бижутата. Хубостта ѝ бе загрозена от аленото червило на нацупените устни. Съпругът ѝ се бе отдръпнал леко назад и навел глава, говореше с Джейн. Олицетворението на скуката — Марго, беше до брат си. Роклята ѝ сякаш бе ушита от боядисана в черно лекедосана покривка. Преметнала бе ръка през раменете на висока слаба жена, облечена не с какво да е, а в жълт дъждобран.

Бартън бе разпуснал служителите на фирмата заради погребението и те седяха в единия край, скупчени около Лорета Реш като уплашени деца. Госпожа Тайгълбаум хлипаше тихо в кърпичката си, а Тим, отчаян и нещастен, местеше тежестта си от крак на крак — малък шишко, който се старае да не шава пред учителя. Носеше безформен черен шлифер с възкъси ръкави, от които месестите му ръце стърчаха дебели и ненужни. Като племенник на покойния мястото му беше при най-близките роднини и се запитах дали сам е предпочел да остане при колегите си или в своето презрение Памела го е лишила дори от правото да се качи на лимузините за семейството.

Множеството най-после се събра. Последните молитви за великия дилър бяха изпети и Черния Барт бе спуснат в черната земя. Невъзмутима като картоиграч, Памела следеше с очи ковчега. Криси изхълца. Марго зяпаше в пространството. Там, където тълпата се разреждаше, зад надгробен камък с ангелче, зърнах, че един мъж заснема с видеокамера последната почит към Барт Хекстър. Изпълнена с отвращение, се досетих, че това трябва да е някой от хората на Русковски.

След като Памела още на другия ден заминаваше за Палм Спрингс, желаещите да поднесат за последно съболезнованията си нямаха друг избор, освен да поемат направо към Лейк Форест. Там гостите бързо се разделиха на две. В хола тузарите и изисканите им съпруги отпиваха от кафето на малки глътки и клатеха глави за съдбата на Барт Хекстър. В залата с трофеите, където бе подреден барът, дилърите с пълни чаши в ръце се отдаваха на шумни спомени за славните дни на своя себеподобен.

— Кейт! — Бартън ме хвана за ръката, докато чаках да сипят още кафе. — Добре че те открих. Майка ми е опаковала всички документи на баща ми, само че не е уредила транспорт. Ти ще можеш ли да се справиш?

— Естествено. Колко кашона са?

— Не знам. Ако искаш, надникни в кабинета.

— Окей. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Остава още само един час. В седем майка ми ще изгони всички, ако можеш да го повярваш. Самолетът ѝ тръгва утре рано. Не очаквах, че ще стигна дотам, но вече почвам да мисля, че идеята да замине съвсем не е лоша. Иначе ще се влачим така до безкрай.

Зад гърба му възрастна двойка зачака реда си.

— Ще ида да хвърля едно око на кашоните — казах аз. — По някое време ще ми отделиш ли минутка? Нали помниш, че казах на Карл Савидж утре сутринта да се отбие в офиса ми? Ще трябва първо с теб да обсъдим формалностите.

Бартън изпъшка.

— Спокойно, има време. Засега само ме насочи към кабинета.

— По коридора направо, после вдясно, трябва да е третата или четвъртата врата отляво.

Тръгнах бодро нататък, ала посочената врата се оказа на билиардната зала. За съжаление, вниманието ми бе привлечено не от мамещо зелено сукно на масата, а от двете вкопчени тела върху нея. Жената, кацнала в единия край, бе обвила крака около кръста на тъмнокос самец, погълнат от предизвикателството да разкопчае блузата ѝ със зъби.

При шума от влизането ми жената се обърна и аз се озовах очи в очи с Криси Хекстър Чилкот.

— Пардон — смотолевих и бързо излязох. Щом затворих вратата, без да искам подсвирнах. Само преди минута видях Фоури Чилкот да разговаря с Кен Кърландър в хола, да не говорим пък че той е рус.

Явно днес ми бе ден да изненадвам усамотените. Когато най-после налучках кабинета на Барт, заварих вътре Джейн да плаче в полумрака.

— О, извинявай. Ще дойда след мъничко — обадох се аз.

— Няма нищо, аз и без това трябва да се връщам. — Тя пое дълбоко въздух и избърса очи. — Погребенията имат едно предимство — не се притесняваш, че другите виждат мъката ти.

— Да, позволено ти е.

— Бременността само влошава нещата. Цял ден не съм спряла да рева.

— Имаш си основания.

— Точно това е най-ужасното. — Изведнъж гласът ѝ отново затрепери. — Толкова се срамувам от себе си... Аз плача по... съвсем друга причина. Знаеш ли какво изпитах, като научих, че свекър ми е мъртъв? Облекчение. Не че го мразех. Уважавам много неговите качества. И все пак сега се чувствам свободна. Трудно е да се обясни... Барт беше изключително властна личност и сякаш държеше децата си на конци.

— Но вие си имате свой живот. Не сте се подчинявали на Барт, дори напротив!

— Да, или поне се преструвахме. Но на всяка стъпка сме си мислели за неговото мнение. Като вътрешна спирачка. Затова в неделя първата ми мисъл беше, че се свърши, свободни сме. И ето, сега той е мъртъв, но постигна онова, което искаше. Щем не щем, ще живеем живота, който той ни е отредил. — Джейн вдигна ръце във въздуха и ги пусна отчаяно. — Тикна ни в ръцете тая непоносима къща, Бартън всеки ден ще продава и купува фючърси, репортерите ще дебнат децата край училище. А когато и да се обърна, Кърландър ще шушне на мъжа ми какви отговорности са това. По дяволите! Ние сме отделно семейство. Нямаме нужда от живота на Барт Хекстър.

— Джейн, нещата сега изглеждат прекалено крайни. С времето ще си дойдат на мястото. Ако не друго, бебето ще ви радва.

— Чувствам се така изцедена... — Тя потръпна. — Ужасно ми е тежко. Трябва да проявявам твърдост заради толкова много хора. Бартън има нужда от мен. Все пак, загуби баща си при такива страшни обстоятелства. С децата трябва да се държа все едно че нищо не се е случило. Онзи ден някакво хлапе изтърсило на Джеймс в детската градина, че лошите застреляли дядо му в главата, ей така — бум, бум, и естествено той вече не иска да спи сам. Знам, че звучи гадно, но ме е яд на Барт задето умря, и най-вече затуй, че позволи да го убият. Защото аз съм сигурна, че си го е изпросил. Направил е някоя мръсотия, а сега ние ще теглим... Божичко, какви ги говоря! Не мога да повярвам на собствените си уши...

— Чувстваш се ошетена, защото наистина е несправедливо.

— Но съм и гузна. Как да очаквам, че ще ме разбират? Наследихме милиони, а аз лея сълзи, защото не било честно. Изобщо не искам тези пари. Мразя ги! Да беше си ги отнесъл в гроба!

Застанал на входната врата, Бартън Джуниър се сбогуваше с последните гости. Памела си почиваше в кожен стол с висока облегалка в компанията на една приятелка. Марго се суетеше край нея, следвана по петите от Брук, и се чудеше как да привлече вниманието на майка си. Криси, възвърнала самообладание, но леко смутена от присъствието ми, надзираваше разчистването в трапезарията.

Бартън най-после затвори вратата и се облегна на нея. Раменете му бяха увиснали, лицето — изпито и хлътнало. В черната рамка на касата наподобяваше портрет на изтощението. Бавно разхлаби вратовръзката и прекара пръсти през косата си.

— Кейт, няма да имам сили да говорим за Савидж тази вечер. Като пребит съм. Ще ида да намеря Джейн и се прибирам. Утре ще ти се обадя.

— Няма проблем. Можем да го обсъдим и по телефона. А Джейн вече тръгна. Чувстваше се съвсем скапана. Казах ѝ, че ще те закарам до вкъщи.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Само ще си взема палтото.

Марго, както забелязах, получи благоволенieto на Памела. Брук нелепо вдигна ръка за сбогом, а Марго се наведе да целуне майка си, но тя в последния миг извъртя глава. Марго грабна палтото си, издърпа Брук и без да обели дума, мина покрай мен. Отвори вратата, направи път на приятелката си, внезапно се обърна, показа на майка си среден пръст и безшумно се гмурна в нощта.

Все по-настойчиво Черил и Стивън ме увещаваха да си купя нова кола, дори подозирам, че са се наговорили. Наистина волвото ми е виждало и много по-добри дни, но с Ръсел си го взехме малко преди да завършим и крояхме планове как ще го напълним с деца. А когато вече можех да преглътна раздялата си с него, установих, че изборът на кола е далеч по-труден, отколкото съм предполагала.

Обичах да карам беемвето на Стивън, но би било пълна глупост да държа такава скъпа кола в царството на крадците. Неговият блок е с портиер и охраняем подземен гараж, но паркирана в уличката зад нашата кооперация, тя би просъществувала не повече от седмица.

Известно време ме блазнеше идеята на Черил по случай причисляването ми към съдружниците на „Калахан Рос“ да си самоподаря елегантна открита спортна миата. Но като седнах да покарам за проба, многозначителните предложения на пешеходците от мъжки пол направо ме втрещиха. На кръстовището на „Гранд“ и „Охайо“ един жребец с шарен потник и впити дънки дори ми заяви, че ако го повоза на моята миата, той ще ме повози на мустаците си. Чак на Мичиган авеню, седем пресечки по-нататък, проумях намека.

Волвото ми пасваше най-добре, до каквото и заключение да води този факт. Днес, докато возех Бартън към дома му, отново оцених приятния уют на колата ми.

Бартън бе потънал в седалката до мен, свит в тъмното си палто като много стар или много болен човек. Нощта бе ясна и студена и черните облаци препускаха по мастиленото небе.

Джейн ни чакаше пред къщата, застанала пред обляния в светлина отворен гараж, както си бе по нощница, метнала само някакъв вълнен шал върху раменете си. Лицето ѝ бе пребледняло, очите — разширени от ужас.

Бартън скочи от колата. Аз изхвърчах след него.

— Джейн! Какво става? Добре ли си? Бебето ли?

— Не, не. Не е това. Майка ти... — Явно не успяваше да намери думите. — Криси се обади току-що. Преди няколко минути дошла полицията. Арестували са майка ти. За убийството.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Известно време тримата стояхме като ударени от гръм, неспособни да погълнем новината. Лицето на Бартън доби пепеляв оттенък. Той направи неуверена крачка към Джейн и хвана ръцете ѝ.

— В колко часа се обади Криси? — попитах рязко аз. Чувствах се като единствен доктор при катастрофа.

— Няма и десет минути. — Гласът на Джейн бе придобил напрегнатите нотки на кризисните ситуации.

— Полицията била ли е още там?

— Не. Вече си бяха тръгнали. Криси каза, че всичко продължило около минута. Пристигнал оня детектив, рижия, дето никой не може да го понася, забравих му името, влязъл и съобщил на Памела, че е арестувана. Сложили ѝ белезници.

— Криси как е?

— Ужасно е разстроена. Така хълцаше, че едва я разбирах какво говори.

— Не е възможно! Трябва да е някаква грешка — шепнеше Бартън. — Къде са я откарали? В затвора ли е?

— Криси каза, че я завели в полицейското управление на Лейк Форест.

— Джейн, иди вътре и се обади на Криси — изкомандвах аз. — Кажи ѝ да не мърда от къщи и да не говори с никого, особено с репортери. Същото предай и на Марго. Обясни на Криси, че ще ѝ изпратя охраната, която беше там в неделя. Ще се погрижа и тук да дойде някой.

— Мислиш ли, че наистина е необходимо? — попита Джейн.

— Ако тази нощ не настъпи някой катаклизъм, утре това ще е най-голямата новина на Америка. Репортерите ще ви чоплят даже и боклука. Не те съветвам да излизате с децата.

— Имам репетиция с оркестъра!

— Тогава някой от охраната ще те закара. Не се тревожи, всяко чудо за три дни, но хич няма да е лесно.

Джейн кимна мрачно. Погледнах Бартън. Струваше ми се, че всеки миг ще припадне.

— Трябва да ида да я видя — каза той.

— Аз ще те закарам.

— Няма проблем. Ще се оправя.

— Не можеш да караш в това състояние — намеси се жена му. — Иди с Кейт.

— Хайде, Бартън, тъкмо по пътя ще се обадим на няколко места. Ще ми се да изпреварим репортерите. Първото, което трябва да направим обаче, е да намерим добър адвокат. Знаеш ли дали тя би имала някого предвид?

— Кен Кърландър се занимава с всички юридически въпроси.

— Той не става за това. Ще проверя дали Елкин Кофийлд е готов да я представлява. Ако майка ти не го хареса, може да го смени. За момента обаче ѝ трябва някой да присъства на разпитите и да уреди пускането под гаранция.

Миналата нощ в кратък пристъп на ужас си помислих, че ако ме арестуват, ще наема именно Кофийлд.

Бартън стисна в шепи ръцете на жена си и я целуна бързо по бузата.

— Ще се справиш ли сама? — попита загрижен.

— Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред. Само бързай да се погрижиш за майка си.

Бартън седна в колата и щракна вратата. Джейн ни изпроводи с поглед.

Сгърчен до мен, той отчаяно кършеше ръце. Докато карах, оставих съобщение на телефонния секретар на Кофийлд, а не след дълго успях да се свържа и със самия него. Обеща след двайсет минути да ни чака в полицейското управление. След това набрах офиса на Елиът Ейбълман. Очаквах и там да се натъкна на секретар, но на седмия сигнал, малко преди да затворя, чух гласа на Елиът.

— Здравсти, Кейт е. Много работиш... То и аз за работа те търся.

— Какво има?

— Току-що са арестували Памела Хекстър. Ще трябва пак да изпратиш хора в Лейк Форест, в апартамента на Марго Хекстър в Хайд

Парк и в къщата на Бартън Джуниър в Иванстън.

— Значи в крайна сметка са си заплюли съпругата — изкоментира Елиът. — По-добре отколкото да е нашата Кейт. Мислиш ли, че може да е била тя?

— Понятие нямам. Сега съм на път за полицията заедно със сина й. Погребението беше днес следобед.

— Доста се е насъбрало на семейството.

— Малко е да се каже.

Скромният паркинг в близост до сградата на кметството в Лейк Форест вече бе задръстен от микробусите на трите телевизии. Постълбите се опъваха кабели. Светкавиците проблясваха в нощта като мини бомбени експлозии. Толкова за желанието ми да пристигна преди пресата... Без съмнение Русковски им бе подшушнал нещичко.

Изрових от чантата си визитката, която ми беше дал още първия ден, и се обадох на номера. Вдигна някакъв сержант. Обясних, че водя сина на госпожа Хекстър и много държа да се доберем до вътрешността на сградата цели-целенички. Поинтересувах се дали ще е възможно някой да ни въведе през другия вход. Абсурд, отсече безапелационно той, но накрая все пак обеща, че на вратата ще ни чака униформен полицаи, за да препречи пътя на журналистите. Затворих му телефона.

Спрях колата в най-отдалечения ъгъл на паркинга и се обърнах към Бартън.

— Слушай. Пеш ще сме по-незабележими. Няма да проумеят веднага, че не сме от тях. Щом се сетят, да знаеш, загубени сме. Избягвай погледите, но не си крий лицето, защото иначе ще се появиш по вестниците като мафиот. Каквото и да ти казват, прави се, че не чуваш. Докато се появи Елкин, ще се държиш все едно че е станала нелепа грешка.

— Но то си е точно така! — протестира Бартън.

Излязохме навън и го стиснах под ръка.

— Помни — повторих още веднъж, — с никого не говориш и за нищо не се спираш.

Чет Елуей от „Канал осем“ ни забеляза и би тревогата. От всички страни се спуснаха рояци репортери, хукнали с микрофоните напред на изкуствената светлина на прожекторите; операторите, превили рамене под камерите, тичаха след тях. Усетих как Бартън се поколеба и го дръпнах, за да не забавя ход. Бомбардирах ни с въпроси, хващаха ни за ръкавите, бутаха се едни други, докато заемат позиция и междувременно бутаха нас. След първоначалното стъписване Бартън се окопоти и двамата с общи усилия разблъскахме тълпата.

На прага наистина ни чакаха униформени полицаи с готови палки. След суматоката вън, полицейското управление изглеждаше абсурдно пусто и тихо — едва ли не потънало в дълбок сън. От информацията ни уведомиха, че госпожа Хекстър е в залата за разпит и трябва да изчакаме на пейката. Красноречивото свиване на раменете можеше да означава единствено, че нощта ще бъде дълга.

— И сега какво? — попита Бартън и неспокойно заснова напред-назад.

— Седим, докато се появи Елкин Кофийлд. После той ще влезе да поговори с майка ти.

— Ще я пуснат, нали? Не могат да я оставят да спи в килията!...

— Елкин ще се справи — уверих го аз.

Уви, двата семестъра наказателно право не ме бяха подготвили за реалностите на системата. Нямах представа колко дълго могат да я държат тук, преди да се уреди изслушване за пускане под гаранция. Погледнах си часовника и с нетърпение зачаках Кофийлд.

— Бартън, вероятно ще се наложи да се свържеш и с Кърландър — подхвърлих по едно време. — Ако съдията се съгласи на гаранция, сумата никак няма да е малка. Защо все пак не седнеш? В дъното има кафемашина. Ще донеса по едно кафе. Трябва да се заредим с търпение.

Докато чаках чашките да се напълнят, хвърлих поглед към твърдата дървена пейка. За няколко часа Бартън се беше смалил. Сакото му висеше като на дете, навлякло костюма на баща си. Сърцето ми се обърна при вида на преbledнелите му страни и тъмните кръгове под очите. Сетих се за Джейн, изнемощяла от събитията, на всичкото отгоре бременна. Арестът на Памела окончателно ще ги съсипе. Независимо дали е виновна или не, за децата ѝ алтернативите са еднакво болезнени. Или майка им е обвинена несправедливо в

убийството на баща им, или наистина го е извършила. И в двата случая те ще страдат най-много.

Човек не трябваше да прибързва с изводите за Елкин Кофийлд. Маниерът му смущаваше — фамилиарен и изпълнен с оптимизъм, сякаш всички неприятности трябва да отстъпят пред неговата нестихваща енергичност и добронамереност. Но глупак би бил онзи, който се остави на първоначалната заблуда. Виждала съм как, докато се обърнеш, веселият му нрав се превръща в гръмогласна ярост или сарказъм, който те накълзва като кисела краставица. С телосложението си на маратонец той не правеше особено впечатление сред интериора на полицейското управление. Черната му коса бе подстригана ниско, като на военен, лицето му бе набраздено от акне. Тъмните очи пронизваха през невероятно дълги мигли. Не един съдебен заседател се е опитвал да проумее противоречивото излъчване на това лице и твърде скоро се е оказвал хипнотизиран от силата на интелекта, скрит под него.

Той ми махна разсеяно и се отправи към гишето за информация, където се представи като адвоката на госпожа Хекстър и размени няколко думи със сержанта. После дойде при нас, преливащ от очарование и топлота, здрависа се сърдечно с мен и се запозна с Бартън.

— Проблеми с медиите? — подметнах, докато събличаше шлифера си и остана по свръхскъпия си костюм.

— Ни най-малко. Всичките са ми приятелчета. Наложил се все пак да сритам Дик Престън. Веднъж завинаги трябва да се научи, че като казвам „без коментар“, подмятанията по адрес на жена ми няма да ми развържат езика. Ама че глупак! Бартън, млади човече, казаха ми, че все още не са приключили с майка ви, така че ще трябва да почакаме малко. Само ще ви помоля да се поразтъпчем заедно, за да си поизясним туй-онуй.

Двамата се отправиха надолу по коридора, Елкин праметнал ръка през значително по-високото рамо на Бартън, и шепнешком заобсъждаха подробностите около защитата, хонорарите и перспективите за следващите часове. За Бартън днешните събития бяха като стъпка в пропастта, но за адвокат по наказателно право от

ранга на Кофийлд, това бе ежедневие. Стотици пъти е вървял по този коридор с близките на обвинените. Като се върнаха на пейката, Бартън изглеждаше видимо поуспокоен.

— Окей, Кейт, мила — обади се Елкин. — Твой ред е да заповядаш в офиса ми.

Изправих се с усмивка и тръгнах редом с него. Той ме прегърна безгрижно. Говореше се, че имал навика да пуска ръце, но според Елкин той просто е от хората, които постоянно докосват събеседниците си, независимо от пола им.

— Първо, Кейт, благодаря ти, че се обади — започна той. — По всичко личи, случаят ще е от интересните. Кажу как се докопа до него? Или може би е заради младия Бартън?... Наистина симпатичен младеж.

— О, не! Той е женен за пианистката Джейн Барбър. До случая се докопах, както съвсем правилно се изрази, благодарение на факта, че Барт Хекстър е бил застрелян час преди срещата си с мен.

— Значи работиш за бащата?

— Не, за компанията му „Хекстър Комодитис“. Тази вечер закарах Бартън до тях, а жена му ни съобщи за ареста.

— Какво представлява госпожа Хекстър?

— Не знам. Прилича на приятелките на майка ми. Добри обноски, красиви дрехи, нали знаеш... Били са женени трийсет и шест години. Безспорно успешен брак. Имат три големи деца. Ангажирани са с безброй благотворителни каузи. Всъщност, като се замисля, изобщо не я познавам.

— И на мен са ми известни единствено като обществени фигури. Вестниците ще дадат глас на всеки, готов да чопли въпроса, още преди да сме припарили до съдебната зала. Имиджът е от ключова важност. Госпожа Хекстър да е била алкохоличка или да е имала психични отклонения?

— Не съм чувала.

— Добре. А какво е отношението на семейството? Ще застанат ли на страната на майка си?

— Говорила съм само с Бартън. Той е убеден, че това е грешка. Не може да повярва, че майка му е обвинена в такова нещо.

— Разбира се — съгласи се Елкин, за когото въпросът за вината от само себе си се изтикваше на заден план от по-важния проблем за

успеха на делото. — Е, мисля, че вече е време да се срещна с клиента си.

На другата сутрин по стелажите с вестници във фоайето на офиса моята собствена физиономия ми се блещеше от първата страница на „Трибюн“.

— Значи старата го е ликвидирала — отбеляза продавачът, като му подавах парите. — Жалко, че не са хванали по-добрия ви профил.

Разгърнах вестника. С Бартън заемахме четвърт страница, омаломощени и изтормозени. Кадърът бе от стълкновенията пред входа на полицейското управление. Майка ми, рекох си наум, ще се влюби в тази снимка.

Истинският кошмар естествено настана, щом прекрачих прага на „Калахан Рос“.

— Виждам, вече превзехме пресата — заяде се още Лилиан в приемната.

Спрях да си наляя кафе от машината и видях, че някой шегаджия бе изрязал lika ми и го беше лепнал на стената, редом до Синди Крофорд, като бе добавил с разкривени букви: „Превъплъщение“. Под снимката на Синди пишеше „преди“, а под моята — „сега“.

— Здравсти, Кейт — подвижна Хауард Акерман, моят съсед по кабинет. — Сега, като стана съдружник, можеш ли да изкупиш целия тираж и да го изгориш в камината?

— Тъкмо отивам да броя кайметата.

Отворих вратата. Черил ме чакаше с траурен вид.

— Скип Тилман два пъти дойде да те търси. Не изглеждаше весел. Каза веднага да идеш при него.

— Как прекрасно започва днешният ден!

— Ще стерилизирам хирургическите инструменти за закърпване — успокои ме вярната ми Черил.

Секретарката на Скип Тилман ме въведе в покоите на вожда като медицинска сестра, съпровождаща неизлечимо болен. Скип вдигна глава от папката и се втренчи в мен над очилата си. Бялата му коса оредяваше на темето, а с годините лицето му постепенно възвръщаше

бебешката си руменина. Той беше отколешен приятел на моето семейство. Жена му и майка ми са партньорки на бридж. Откак постъпих на работа тук, Скип се отнасяше с мен или като с любима племенница, или като с блудна щерка. Не можех да не изпитвам добри чувства към него, но това не променяше факта, че бе такъв аристократичен пуритан, че сигурно имаше цирей на задника.

— Искал си да говориш с мен — започнах аз, опитвайки се да не приличам на ученичка, извикана при директора.

— Предполагам си имала възможност да хвърлиш поглед на сутрешния вестник.

— Нямаше как да го пропусна.

— А по новините видя ли се?

— Не гледам телевизия.

— Достоверен източник ме информира, че са те показали и по трите канала, както снощи в единайсет, така и в сутрешните емисии.

— Нали знаеш, всеки си има своите петнайсет минути слава.

— А ти много добре знаеш политиката на фирмата. За съдружниците е аксиома да не се замесват в криминални афери. В цялата история на „Калахан Рос“ не е имало подобен случай. Надявам се, няма нужда да ти напомням, че като най-новия съдружник, носиш особена отговорност.

— А аз няма нужда да ти напомням, че в деня, когато приех да стана съдружник, ти ме извика в тази стая, за да ми изнесеш лекция за лоялността към клиента и за задълженията да се търсят и да се създават нови клиенти. Ето, аз доведох „Хекстър Комодитис“ и съм твърдо решена да помогна на компанията и на семейството в този труден момент. Ако си прочел статията, трябва си разбрал, че Елкин Кофийлд представлява Памела Хекстър. Участието ми в цялата история се свежда единствено до това, че закарах сина ѝ до полицейското управление.

— Кейт, ти си в особено положение — продължи с предупредителен глас Скип. — Като една от малкото съдружници жени, си длъжна всячески да се стараеш да избягваш грешките подобно на съпругата на Цезар, трябва да избягваш дори и опасността от грешка. Уви, днес сме свидетели на неприятен прецедент.

— Уверена съм, че никой от съдружниците мъже няма да се посвени да си свърши работата, само защото някой може да съзре

някаква опасност от грешка.

— Това беше предупреждение на приятел, Кейт. Не всички съдружници ще се отнесат така спокойно.

— Не ми казваш нищо ново — заявих и се изправих. — Първото, което научавах, като постъпиш тук, е на какви чудесии са способни съдружниците.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Памук, марля, бинт? — предложи услужливата ми секретарка, когато нахълтах в кабинета след аудиенцията при Скип Тилман.

— Благодаря, раната е само повърхностна. Кафе обаче няма да откажа.

След малко Черил го донесе и седна срещу мен с тефтера в ръка.

— Докато началството те вразумяваше, се обадиха от офиса на Елкин Кофийлд. Изслушването за гаранцията на госпожа Хекстър е насрочено за единайсет часа. Обещаха да те държат в течение, каквото и да означава това. Мислиш ли, че тя го е пушнала?

— Не знам какво да мисля — отговорих напълно откровено. — Заради децата ѝ се надявам да не е била тя. Представяш ли си, да арестуват майка ти за убийството на баща ти! Да не говорим, че ще бъде скандалът на годината. Въпрос на време е кога Опра Уинфри ще покани икономата на Хекстъррови редом с някой психолог, който за три седмици е написал книга за убийствата сред висшите класи.

— Кейт, ти все пак не ми отговори. Нали си я виждала?... Как ти се струва? Възможно ли е тя да го е убила?

— Невероятни са човешките възможности... Никой не може да каже какво се случва между съпрузите. Памела не прилича на човек, способен на такова нещо. Тя е една по-хрисима и безобидна версия на майка ми — петдесет и няколко годишна жена с костюми „Шанел“, която уплътнява деня си с игра на бридж, приеми и кръстосване по магазините. Непосредствено след убийството старателно правеше списък на хората, които ще покани в къщата след погребението.

— Но това е ужасно!

— Знам, но ако го беше застреляла тя, щеше да си посипе главата с пепел или поне да си направи труда да изглежда като сломена от скръб съпруга, нали?

Карл Савидж влезе в кабинета ми като на разходка, без да крие, че намира проблемите на семейство Хекстър за твърде забавни. Обясних му, че при така стеклите се обстоятелства не съм успяла да обсъдя с Бартън условията на обезщетението, затова предложих сам да напише нещо, което да предам на бившия му работодател.

— Кажи му да го духа! — отсече Карл и се облегна невъзмутим във фотьойла срещу бюрото ми. — В понеделник подписвам договор с Макензи. Дотогава ще си намеря адвокат и почваме да се съдим.

— Има и други начини, Карл. Така ще платиш повече, отколкото ще получиш.

— Не ми е за парите. Аз пари си имам. Тук става дума за принципи. Искам Бартън да усети какво значи да му бъркат в джоба.

— Ти от колко години си във фирмата? Девет?

— Догодина стават десет.

— Човек би помислил, че все пак ще проявиш някаква лоялност към семейството, особено сега, когато арестуваха Памела.

— А, бързичко ще я пуснат.

— Откъде си толкова сигурен?

— Не може да го е убила тя. Най-малко пък с пистолет. Не е елегантно. Толкова кръв... Тя е вманиачена чистофайница. У тях камериерките чистят трохите под тебе, още докато ядеш. Освен това, защо ще ѝ е да го убива? Тя е фрашкана с мангизи. Ако ѝ е писнало от Барт, трябва само да си дигне багажа и това е. Аз ѝ се чудя как отдавна не го е направила. Пуста любов...

— Като каза любов, да те питам — познаваш ли Виктория Лойд?

— Разбира се, че я познавам — предпазливо отговори Савидж. — Тори е бегач. Хекстър я назначи преди две години.

— Имаш ли представа дали му е била любовница?

— Да... Играеха двамата хоризонталния рок. Такива неща се случват постоянно. Някой чичко като Хекстър установи, че още става и не щеш ли си въобрази, че мадамата си е паднала по душата му, а не по банковата му сметка. Изкукуригали глупаци!

— Значи не мислиш, че може да е била Памела?

— Знам ли? По-скоро е била шантавата Марго. Или пък някой освирепял бачкатор, който е проиграл спестяванията си на борсата.

— А защо не някой от „Диодар Комодитис“?

— „Диодар Комодитис“?! — почти извика Карл Савидж. — Но „Диодар Комодитис“ е прикритието на Хекстър. Кейт, при твоята адвокатска тарифа, още да не си се сетила!... За какво ти плащат бе?

— Чакай да повторим отначало — помолих го, след като вече ми обясни веднъж. — „Диодар Комодитис“ е личната фирма на Хекстър, която му служи за фасада на пазара. А защо систематично е надхвърлял ограниченията за позициите?

— Не схващаш, а? Затова ти казвам, че историята с Комисията е пълен абсурд. Хекстър за нищо на света не би привлякъл вниманието към „Диодар“.

— И тогава какъв е смисълът? Какво е искал да скрие от Комисията?

— От нея нищо! Цялата парлама беше за пред Памела.

— Защо пък за пред нея? От къде на къде?

— Защото Памела е луда. Къта си всяко доларче. Само най-бедните и отвратително богатите са такива скъперници. Барт в чудо се беше видял. Един ден ни разправи, че решила да купува от най-евтината тоалетна хартия. Тогава как беше издивял... — Савидж се усмихна. — Той пък беше другата крайност. Бакшишите му бяха по стотачка. Обожаваше да харчи. Искаше целият шибан свят да научи, че сам си е направил парите и си ги пръска с кеф. „Диодар Комодитис“ бе начинът Памела и Барт да поддържат семейното огнище. Та тя му правеше ревизии, по дяволите! Чрез „Диодар“ Барт си набавяше джобните. Защо ще ѝ е на Памела да го убива? Така му беше стъпила на врата. Дори ако питах мен, трябваше да стане точно обратното. Памела да гушне букета.

— Обади се майка ти — докладва Черил, когато Савидж излезе. — И понеже теб те нямаше, скандала ми го вдигна на мен. Много е разстроена от ареста на Памела Хекстър и държи да узнае действаш ли по въпроса. Каза да ѝ звънеш незабавно.

— Благодаря за информацията. Ако ме заместваш на телефона пред майка ми, ще ти удвоя заплатата.

— Не, мерси.

— Друг някой рева ли за мен?

— Другите бяха значително по-кротки. Е, не и репортерите де. Радваш се на небивала популярност. Онзи от „Стар“ пак се обади. Вече дава пет бона, ако му изровя някоя помия за Хекстър. Обещах за компенсация да те навия да му позираш гола. Не прояви интерес. А щеше да му излезе много по-евтино.

— Послушай майка ми, Черил. Не съм фотогенична.

— А, поговорих си и със Стивън. Питаше нещо за „Чикаго Магазин“.

— Обади се и кажи, че съм съгласна. Но го помоли да изчака до следващия петък. Няма да се захващам с нищо, преди да приключа с Комисията. И още една молба имам. Звънни в „Хекстър Комодитис“ и потърси Виктория Лойд. Тя е бегач, така че опитай по-късничко, след затварянето на борсата. Предай й, че бих желала да се срещнем през уикенда. Аз ще ида при нея. Тя знае за какво става дума.

— Готово.

— Последно! Помниш ли дали със Стивън имаме нещо за събота или неделя?

Черил грабна календара от бюрото и го тикна пред очите ми.

— Събота, осем часа — вечеря в „Чарли Кантър“ с някакъв химик от Швеция и жена му. Кейт, за тебе ги пиша тия работи. Пък чети ги от време на време...

Кен Кърландър се появи в кабинета ми със смутен вид.

— С какво мога да ти помогна? — попитах и му посочих стол. — Чух, че са освободили Памела под гаранция. Прибрала ли се е вече у дома?

— Просто нечувано! — възкликна той и заклати глава. — Почти два милиона долара. Скандална несправедливост. — Не ми стана съвсем ясно дали има предвид сумата или ареста по принцип. — Сутринта с Бартън ходихме в банката и използвах възможността да отворим депозитния сейф на Барт. Натъкнахме се на нещо, с което надявам се ти си по-добре запозната.

— Учудвам се, че сте се добрали до сейфа преди легализирането на завещанието.

— По мое предложение Барт не го държеше на свое име. Твърде често се случва като дойде моментът за отваряне на сейфа, да се окаже, че някой алчен роднина е изровил отнякъде ключа и вече се е обслужил. Неговият беше на името на фирмата, като Бартън и аз също сме оставили спесимени от подписите си.

— Наистина добре си се сетил — отбелязах аз и си помислих с какви ли долни страни от човешката природа се е сблъсквал Кърландър през дългогодишната си практика. — Искаше да обсъдиш нещо с мен.

— Погледни това, ако обичаш.

Кен ми подаде документ за покупка на апартамент в новия район „Ривър Норт“, близо до Саут Уотър стрийт, който се застрояваше с небивали темпове. Местенцето явно си го биваше, защото цената надхвърляше милион. Според разписките, преди шест седмици са били капарирани сто хиляди. Втората вноска, на стойност петстотин хиляди, трябваше да се изплати на петнайсети април, т.е. след три дни, а последните петстотин хиляди — на петнайсети юли.

— За първи път чувам за това — признах си аз. — След като се обръщаш към мен, предполагам, че Памела нищо не знае.

— Говорих само с Бартън и Криси. Майка им не е споменавала за такъв имот. Свързах се с предприемача и той каза, че доколкото подразбрал, Барт купувал апартамента за някаква млада дама.

— Има ли вероятност да е все пак за Марго?

— Аз му подхвърлих, че може би е за дъщерята, но той се изсмя твърде неприятно. Опасявам се, че се касае за по-други взаимоотношения. За съжаление, ако не се платят тези петстотин хиляди, капарото ще пропадне. Колебая се дали да тревожа Бартън, но сумата никак не е малка. Уви, предприемачът не е готов да прояви разбиране. Имал много кандидати.

— Да не би да му е зле да си прибере стоте бона, а после да продаде апартамента на друг!

— Сега ме разбираш, Кейт. След като вие с Бартън се посприятелихте, реших, че няма да възразиш да поговориш с него.

— Естествено, ще му кажа.

Веднага щом Кен си тръгна, звъннах на Черил да я попитам уредила ли ми е срещата с Тори Лойд.

Имах уговорка да вечерям с Елиът Ейбълман в „Скузи“ — шумният италиански ресторант, който се помещаваше в преустроен склад, но приличаше по-скоро на мизансцен от филм на Фелини, отколкото на заведение, където сиренето „моцарела“ е собствено производство и всичко се пече на дървени въглища. От опит знаех обаче да не изпитвам съмнения към избора на Елиът, най-малко по отношение на храната.

Открих го прав на многолюдния бар с две чаши вино в ръце.

— Наздраве! — каза той, като ми поднесе едната. — Благодаря ти, че прие да се срещнем тук. От десет сутринта заседаваме с Елкин Кофийлд, дори нямаше време за обяд, и съм умрял от глад.

— Случая Хекстър ли обсъждахте?

Елиът ме хвана за лакътя и ме поведе към току-що освободилите се места в далечния ъгъл на бара.

— Да си призная, след като ти ми се обади снощи, реших сам да предложа услугите си на Кофийлд. Аз и преди съм вършил туй-онуй за него, но сега, като работя за себе си, съвсем не мога да си позволя да изпусна такива възможности.

— И какви са новините от кухнята на защитата?

— Искаш най-сбит преразказ? Ченгетата мислят, че Памела е действала в пристъп на ревност. Тя твърди, че е невинна.

— С какви улики разполагат?

— Косвени, но непоклатими. Оказва се, че цялата прислуга е от гватемалци, които в неделя задължително ходят на сутрешна литургия в града. Тръгват винаги по едно и също време — в шест и трийсет. Памела и Барт са били съвсем сами. Никой от слугите не ги е виждал. Готвачката обаче твърди, че към пет и половина, като влязла в кухнята да включи кафето, ги чула да се карат.

— А чула ли е за какво?

— Не. Само ядосани гласове. Вестникът пристига около седем без петнайсет и в неделя Хекстър си го взимал сам. Точно тази неделя жена му не помни в колко часа излязъл, но все едно, той се качил в ролса, за да иде за вестника и повече не се върнал. Полицията открила двама свидетели, които са чули изстрелите — една жена си разхождала кучето, а съседът от близкото имение правел сутрешния си крос. Според тях стрелбата станала малко преди седем. Бегащът казал, че

мернал някакъв велосипедист по Паркланд Роуд, който сигурно също я е чул, но полицията едва ли ще се захваща изобщо с него, след като показанията за времето съвпадат. Значи Памела твърди, че слязла в кухнята, сипала си кафе и зачала съпруга ѝ да се прибере с вестника, защото имали навика да го четат заедно. След петнайсет-двайсет минути започнала да се притеснява. Върнала се отново горе и облякла спортния си екип. Повъртяла се още малко, после се качила на количката за голф и тръгнала да го търси. Кейт, всички богаташи ли си наглеждат ливадите с количка за голф? — попита внезапно Елиът.

— Най-разпространеното превозно средство! Учудвам се, че Хекстър не се е възползвал от него.

— Жена му казала, че го ненавиждал. Карало го да се чувства като глупак. Това е първото положително нещо, което научавам за твоя Барт. А и ако вземе колата, няма нужда да се облича. Както и да е, Памела се притеснила заради сърцето му. Доколкото разбрах, преди две години претърпял инфаркт и сърдечният му ритъм бил нещо прецакан. Понякога имал кризи с припадъци. Затова тръгнала да го търси. Като видяла ролса в дерето, веднага помислила, че е получил инфаркт. Отворила вратата и го разтърсила. Едва тогава проумяла какво се е случило. После изпаднала в шок. Седнала в количката и известно време гледала в една точка. Когато най-после се върнала вкъщи, видяла, че по дрехите ѝ има кръв, съблякла ги и влязла в банята да се изкъпе. Движела се като насън. Щом се преоблякла, се обадила на стария си приятел Кен Кърландър, твоя съдружник. Именно той я посъветвал да извика полиция. Обаждането е регистрирано в седем и четирийсет и пет. Кой знае какви веществени доказателства няма. Единствените отпечатащи от пръсти в колата са на Барт и Памела. Следите от обувки наоколо са идентифицирани като твои и на Памела. Имало и още някакви на самия вход на имението, но се оказало, че били на бегача и от гумите на велосипедиста. Няма съмнение, че Хекстър е застрелян със собствения си пистолет, но той е съвсем чистичък.

— И кое кара ченгетата да смятат, че го е убила Памела?

— Ако се съди по въпросите, които са задавали, изводът им е, че през целия уикенд се е вихрил скандал. Започнал е още в петък, на вечерята с децата и внуците. В събота са играли голф, но след това на събирането в клуба няколко души твърдят, че отношенията им са били

силно обтегнати. Дори Хекстър си тръгнал сам, а жена му се качила в колата на нейни приятели. Преди всичко ченгетата мислят, че има нещо гнило в това, че се е забавила почти цял час с позвъняването в полицията. Не им харесва и факта, че първо се е обадила на адвоката си. На всичкото отгоре, посрещнала ги с костюм и с безупречна прическа, все едно че ги е поканила на чай. Освен това са открили окървавени дрехи на дъното на кофата за боклук.

— Аз я видях непосредствено след това. Толкова беше невъзмутима, че кожата да ти настръхне.

— Да не говорим пък за пистолета... Явно веднага след убийството им е казала, че мъжът ѝ не притежава оръжие. Само че не било вярно. Държал си е го в чекмеджето на бюрото. Купил е го преди седем години, регистрирано е на негово име и тъй нататък. Тя се кълне, че не е знаела и че не стъпвала в кабинета му. Версията на Русковски е повече от прозрачна. Барт и Памела се карат. В неделя сутринта Барт изхвърча от къщи за вестника, жена му грабва патлака, скача в количката за голф и подкарва след него. Настига го, той спира и смъква стъклото, за да чуе какво му казва и тя натиска спусъка. Колата занася в канавката и Памела му пуска още един куршум за всеки случай. Лъсва пистолета и го хвърля в колата. Не щеш ли, оплесква се с кръв. Връща се в къщата, скрива дрехите, изкъпва се и се обажда на адвоката. Загубена работа!

— А какво ти е възложил Елкин?

— Опитваме се да открием слабите страни. Първата ми идея беше да се заловим с оръжието. Една от камериерките го е видяла в чекмеджето в петък. Според полицаите само семейството и прислугата имат достъп до кабинета, а всички от прислугата са с алиби.

По високоговорителя обявиха, че масата ни се е освободила и с Елиът си запробивахме път към вътрешността на ресторанта.

— Ще бъде доста интересно — продължи той, докато прелиствахме менюто. — Днес следобед се запознах с Памела. Опре ли до показания в съда, просто я отпиши. Хладна, надменна. Неблагодарен клиент. Само повтаря, че не го е направила тя и не могат да я осъдят, но го казва все едно я обвиняват не че е убила мъжа си, а че е пръднала на публично място.

— Започвам да мисля, че прикрива някого. Нали само семейството е имало достъп до пистолета... Памела хич не е глупава.

Явно се е сетила, че щом не е тя, значи трябва да е някое от децата. Те как са с алибито?

— Нямам представа, но скоро ще ги разнищя. Според теб, стават ли за отцеубийци?

— Маргото например е пълна откачалка. Освен това е всеизвестно, че не си е падала по татенцето.

Сервитьорката дойде и взе поръчките ни — телешко „скалапини“ с вино и горски гъби за Елиът и „чопино“ от морски деликатеси за мен.

— Трябва да признаеш, че случаят си го бива — заяви Елиът и разчупи припряно топлия самун, който цъфна помежду ни.

— Аз не мога да погледна по този начин. Прекалено навътре в нещата съм. Тази седмица прекарах доста време със сина на Хекстър. За него всичко е изключително болезнено. Да не говорим, че на няколко пъти през последните дни си мислех, че белезниците дрънчат в моя посока.

— Ама наистина ли си се притеснявала?

— Русковски ме обяви за любовница на Хекстър. Искаше да ми конфискува папките. Прегледа под лупа банковите ми сметки. Претърсиха апартамента ми. Не може да ти ровят из бельото и да не ти хрумне, че собственият живот вече не ти принадлежи.

— Съдружниците ти щяха да се пръснат от гордост.

— Днес изпаднаха в несвѣст заради снимката ми във вестниците. Ако ме бяха арестували, щяха групово да получат удар. Не, не, това си го взимам обратно. Със или без удар, докато излезех под гаранция, целият ми кабинет щеше да бъде опакован в кашони, с изключение единствено на заповедта за безсрочния ми неплатен отпуск.

— Винаги съм си мислел, че съдружниците държат едни на други. Нали гарван гарвану око не вади?

— Така е, но аз съм съдружник едва от някакви си четири месеца и все още не всички са преглътнали факта, че съм хем толкова млада, хем жена.

— О, стига! Човек като те слуша, ще си каже, че в „Калахан“ работят само старчоци. Не може да няма и млади хора.

— Да си старчок е състояние на духа.

— Нищо чудно, че не си любимка на колегите.

— Е, никой не ме мрази! Искам да кажа, не ме замерят с яйца като влизам в офиса сутрин. Понякога ме канят на обяд. Но честно казано, голямата адвокатска фирма прилича малко на училище, а там много не си падаха по мен. Едно държа да узная обаче, Елиът: как става тъй, че ти винаги успяваш да ми развържеш езика?

— Това е защото си ми изключително интересна — отвърна той с обезкуражаваща откровеност. — Може би в света, откъдето идваш, всички сте такива, но аз още не мога да проумея що за човек си.

— Не съм предполагала, че съм чак толкова сложна.

— Всеобщ недостатък — заключи той и в този момент вечерята ни пристигна.

Нощта бе приятна и се отказахме да взимаме такси. Докато вървахме към офиса, Елиът ми разказа за Тори Лойд.

— Виктория Лойд, родена в Пинкертън, Илинойс. Най-малката от четири деца. Баща фермер, майката починала отдавна.

— Къде, моля, се намира Пинкертън?

— В най-южния край на щата. Население — двайсет и пет хиляди. Моят човек каза, че все още имало от ония ресторанти, в които ти закрепват таблата на прозореца на колата като на „Семейство Флинтстоун“.

— Очарователно.

— Пинкертън е малко градче. Цари религиозен дух. Повече от ясно било, че Тори не е за там. В деня, в който завършила гимназия се качила на автобуса и потеглила за Чикаго. Поработила първо малко като манекенка, после като келнерка, продължила образованието си вечерно. Поживяла шест месеца с някакъв мъж, но нищо не излязло. Пробвала да стане стюардеса, но нямало свободни места. Навръх двайсет и първия си рожден ден срещнала в един бар на Ръш стрийт Карл Савидж.

— Карл Савидж от „Хекстър Комодитис“?

— Същия. Той я приютил при себе си за около година. После я уредил за бегач при Хекстър.

— А тя кога го заменила за Черния Барт?

— Не знам със сигурност, но прегледах банковите й сметки. Три месеца след назначението всичките й дългове са били изплатени,

возела се е в нова кола, лексус, при това е разполагала и с кредитна карта за „Нойман Маркус“, „Сакс“ и „Блумис“. На месец им е правела оборот за по десет бона, но нито веднъж не е закъсняла с парите. Познай на какъв адрес са изпращали сметките?

— На „Хекстър Комодитис“?

— Не, Лейк Вю Тауърс. Барт е плащал наема.

— Елиът, за мен това е почти комплимент! Да ти се похваля, Русковски каза, че пазачът ме разпознал по снимките като момичето на Хекстър.

— Вчера говорих с тоя пазач. Има глаукома.

— Хм. Успокой ме.

Разхождахме се покрай реката, която лъкатушеше успоредно на търговския център „Мърчандайс Март“, спотаил се в мрака отгата водата. Нощта бе изненадващо топла, а във въздуха се носеше блаженото ухание на люляк — прошепнато обещание за настъпващото лято.

— Елкин не ме е наел за преследвач, но признавам сутринта се завъртях около Лейк Вю Тауърс и успях да зърна Тори. Супер! Нищо чудно, че Хекстър е налупал въдицата.

— Ти обаче разбираш, че участието на Тори Лойд в играта само затвърждава обвинението срещу Памела. Както каза снощи Елкин, случаят ще се разнища от медиите далеч преди да стигне до съдебната зала. — Обясних на Елиът и за договора, който изникна от сейфа на Барт. — Представи си какво ще стане, когато Русковски се докопа до него. Перспективите на Памела стават все по-мрачни.

— Тя и без това си е достатъчно мрачна. В самообладанието ѝ има нещо неестествено. Съвсем закономерно ченгетата набедиха именно нея.

Пресякохме булеварда и известно време повървахме в мълчание. Накрая се осмелих да го наруша.

— Знаеш ли, Елиът, когато бях на десет години, брат ми се самоуби. Обеси се в гаража, така че родителите ми да го открият първи, щом се приберат от поредното парти. Събудих се от писъците на майка ми и хукнах надолу. Тя стоеше пред мивката в кухнята и се опитваше да си налее вода, но ръката ѝ така трепереше, че не успяваше да улупи струята. Петнайсет минути по-късно, когато дойде полицията, тя беше невъзмутима. Спомням си как всички се

възхищавах на несломимия ѝ стоицизъм. Аз отказвах да го проумея. Мислех си, че ако съм се самоубила аз, щеше да ми се иска поне малко да поплачат за мен.

— Ами ти, Кейт, плачеш ли пред други или стоиш като глътнала бастун. Все говориш за средата, от която произхождаш, сякаш нямаш нищо общо с нея.

— Когато мъжът ми умря, плаках — промълвих съвсем тихо. — Беше късно през нощта. Седях до леглото му в болницата. От три дни беше в кома и знаехме, че краят приближава. Държах ръката му в момента, в който издъхна. Извиках сестрата и ѝ казах. Тя му свали халката, даде ми я и изключи системите. Не помня кога точно бликнаха сълзите ми, но онази нощ изплаках цялата си душа. Едва ли оттогава някой ме е виждал да рева. Нито на погребението, нито после, нито никога. Болката ми беше нещо твърде лично, за да го споделям с другите. Така че май не се различавам много от онази среда.

— Извинявай, не съм искал да извиквам мъчителните спомени.

— Минаха три години. Дълго време не понасях дори да се споменава за това. Нямах сили да произнеса името му. Оказва се вярно, че времето лекува.

Продължихме мълчаливо по тротоара. Улицата пустееше, огряна в топлата светлина, която бликаше от офисите над главите ни. Чувствах се размекната от нощта, разходката, виното и спомена за Ръсел.

— Аз съм дотук — обадих се, като стигнахме сградата на „Калахан Рос“.

— Кога ще се срещаш с Тори Лойд?

— В неделя след обяд.

— Искаш ли да те придружа?

— Не. Ще бъде по-спокойна, ако съм сама.

Елиът стоеше много близо. Долавях тихото му дишане и осъзнах, прекалено късно, че линията е прекрачена и връщане назад няма.

— Човек не може да е спокоен с теб — каза той. Почувствах как ме привлича все по-близо до себе си, без изобщо да ме докосва.

Дланите ми опряха в мъхестото му сако. Целуна ме съвсем бавно. Усетих меката кожа на лицето му и желанието ми се разгоря мигновено. Не ме държеше, а едва намерих сили да се отдръпна.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Щом прекрачих прага и вратата се затвори след мен, се облегнах на стената и си поех дълбоко въздух. В продължение на години живеех с убеждението, че съм развила имунитет срещу най-естественото проявление на женската слабост. Вкопчила се бях в добре разграфения си напрегнат живот и ми се струваше абсурдно, че пролетната вечер и обаянието на един привлекателен мъж могат да ми повлияят по този начин.

Офисът ми се стори осветен болезнено ярко и някак съвсем чужд. По бюрото ми бяха струпани крепости и кули от папки; прашни и неотваряни, те безмълвно ме укоряваха за несериозността ми. Сложих ръка върху най-високата купчина, разходих поглед из кабинета, докоснах „надгробните камъни“ в специалните им поставки — спомен от десетината сделки, сключени от началото на адвокатската ми кариера до днес.

Телефонът звънна и аз подскочих. Гласът на Стивън ме изпълни едновременно с облекчение и угризения. Приключил бил за деня и си мислел дали не искам да ме закара до нас.

Защо ще го искам? Колата ме чака в гаража под мен. Стивън много добре го знае. Защо с него никога не казваме какво точно имаме предвид? За кого са тези заобикалки? Какво е това чувство за неудобство? Нима е толкова трудно да изречеш: „Искам да ти дойда на гости“?...

Ето тези думи бяха нашата забранена територия.

— Утре сутринта ще имаш ли път към центъра? — попитах го аз.

— В десет ще се срещам с Ларс Бергрин. Вечерта сме канени на ресторант заедно с жена му. Ще те закарам където трябва. — Стивън се обаждаше от колата. Долавяше се шума от уличното движение.

— Добре, чакам те долу.

Прекарахме нощта у тях, но аз се чувствах тъй объркана, че на мястото на Стивън можеше да бъде всеки друг.

В осем будилникът звънна. Отворих очи и долових пищенето на кафемелачката в кухнята. Изпъсках и си покрих главата с възглавницата. Няколко минути по-късно Стивън влезе и ми поднесе чаша кафе и новия брой на „Трибюн“.

— Виж първата страница в местните новини — Елкин Кофийлд изразява възмущение от ареста на клиентката си — обяви той. — Иначе нищо ново.

Всяка сутрин Стивън ставаше от леглото, двайсет минути правеше гимнастика и още два пъти по толкова прекарваше върху уредите за фитнес — степер и лодка. Оборудвал си беше отделна стая и едночасовият престой вътре бе също тъй задължителен и естествен като измиването на зъбите.

Стивън се изправи до леглото само по маратонки и черни шорти, а голите му гърди лъщяха. Хрумна ми, че няма да е зле да се снима за някой календар с благотворителна цел с надслов „Сексзвезди от петстотинте компании на списание «Форчън».“

— Пак ли много работа? — попита, докато погледът ми пробягваше по водещата статия за случая „Хекстър“.

— Да, трябва да реша как да действам с Комисията. Според един от бившите служители, цялата игра е била замислена, за да може Хекстър да крие пари от жена си.

— Значи не се е опитвал да надхвърли ограниченията в позициите?

— Надхвърлил ги е, но според Савидж, станало е едва ли не без да иска. Има нещо гнило тук.

Стивън докосна с два пръста врата си, за да си измери пулса след тренировката.

— Какво знаеш за вентрикуларната тахикардия? — попитах го аз.

— Това е ускорен сърдечен ритъм, причинен от ненормална функция на една от камерите. Защо се интересуваш?

— Барт Хекстър е претърпял масиран инфаркт. Патологът твърди, че нямало да живее дълго. Жена му казва, че често имал кризи с припадъци.

— Случаите на синкопи, т.е. припадъци, са характерни за пациенти, получили тежки инфаркти. До миналата година единственият начин за поддържане на живота бе имплантиране на дефибрилатор.

— Бартън Джуниър ми обясни, че баща му вземал някакво ново лекарство.

— То е наше. Разработихме ново поколение амиадарон, нарича се „Вентрином“ и е изключително ефикасно.

— Далеч за предпочитане е пред това да ти пъхнат някаква машинка с батерии.

— Хекстър и жена му нали са живеели заедно?

— Естествено. Защо?

— Един от недостатъците на вентринома е, че организмът става изцяло зависим от него. Ако пациентът дори веднъж си пропусне дозата, съществува огромна опасност да изпадне в състояние на вентрикуларна тахикардия. А както ми описваш положението на Хекстър, за него това би било фатално. Лекуващият лекар положително му го е обяснил, както и на жена му.

— Не разбирам накъде биеш.

— „Азор“ притежава патент за вентринома, конкурентни продукти все още не са разработени и затова не харчим никакви излишни пари. Представлява едно кръгло бяло хапче като аспирин или като купищата витамини, дето се продават без рецепта.

— Е, и?

— Ами защо ще ѝ на Памела да застрелва мъжа си, след като би могла само да подмени вентринома с нещо друго и да изчака мъжа ѝ да си получи инфаркта?

„Калахан Рос“ ме привлича най-силно в събота и неделя. Тогава в офиса цари младежки дух. Мухлясалите съдружници са по игрищата за голф, в клубовете си или където се оттеглят в края на седмицата. Телефоните мълчат. Именно през уикенда, когато няма нужда от преструвки и официалности, настъпва времето за истинската и най-спорната работа.

Още с влизането се обадох на Русковски и му оставих съобщение. После се залових с наследството, завещано ми лично от

Хекстър, а именно планината от кашони с документи, натрупана в кабинета ми през седмицата. Освен квитанциите за сделките, които ме очакваха сортирани и подредени в заседателната зала, трябваше да съдвча още километри хартия. Пристигнала беше и личната документация на Хекстър от кабинета му в Лейк Форест.

Реших да започна със сделките. Всяка от купчинките по масата представляваше търговията в един ден. Шърман беше направил списък с името на клиента и номера на съответната сметка. С разпечатката от клиринга пред себе си, взех първото тесте квитанции и започнах да ги прелиствам. Сърцето ми замря в очакване. Какво ли щяха да ми разкрият тези хартийки?

За по-голяма бързина комуникационната верига в търговията с фючърси е максимално опростена. В „Хекстър Комодитис“, както и при другите фирми, търгуващи на дребно, брокерите правят поръчка от името на клиента, като я записват на съответния формуляр за заявка, който през служителя на телефона достига до залата долу. Оттам друг служител, пак по телефона, попълва нов формуляр и го предава на бегача, чието задължение е по най-бързия начин да го връчи на брокера, осъществяващ самата търговия на борсата.

Твърдението на Савидж, че „Диодар“ е всъщност Хекстър, нещо все ме глождеше. Разбихах, че Барт се е стремил да заблуди жена си, но не можех да си представя как ще рискува с Комисията, особено след като е наясно, че Хърман Гайс души около всяка сделка. Освен това, ако наистина Хекстър стои и зад двете фирми, кой тогава е измъкнал документацията и е унищожил файловете? И което е още по-важно, защо го е направил?

Въпреки всичко, докато се нижеха утринните часове, документите потвърждаваха думите на Савидж. Комисията забранява да се правят поръчки без наличие на сметка. Целта е да се възпрепятства незаконното разпределение на сделките — печелившите в една сметка, губещите — в друга. Прегледът на квитанциите обаче показва, че сметките за сделките на Хекстър и на „Диодар“ са добавяни впоследствие. Тук-таме номерът на сметката беше написан с молив, а понякога и със съвсем друг почерк.

И все пак, колкото и да се ровех, за да го хвана в издънка, не забелязах тенденция за разпределение на печалбите и загубите — имаше и от двете. Оставаше наистина само обяснението на Савидж.

Несъмнено Хекстър е превишавал ограниченията. Извършването на търговия без номер на сметката също представлява закононарушение, но тъй като това не е причинило облагодетелстване или щети, не виждах начин Комисията да стигне далеч с подобно обвинение. Очевидно бе и друго, търгуването едновременно от името на Хекстър и на „Диодар“ е можело да се осъществи единствено със знанието на Савидж, служителите на телефоните и дилърите в залата. Възможно ли бе някой от тях да е унищожил съхраняваната информация по тези сделки? Безспорно всички те са имали удобен случай, но какъв би могъл да бъде евентуалният им мотив?

Когато си погледнах часовника, той показваше вече четири часа. Не ще и дума, чувствах се по-объркана, отколкото преди да започна.

Остатъка от деня прекарах при Джийнет, почти гола-голеничка. Джийнет е моята втора майчица — модерна жена към петдесетте, здраво стъпила на земята. Когато най-малката ѝ дъщеря заминала да следва, тя решила да отвори агенция за пазаруване. Една моя особено преуспяваща колежка от университета ми даде телефона ѝ по време на някакъв обяд на адвокатската асоциация. С годините разбрах, че Джийнет е малката тайна на жените от деловите среди.

Пристигнах в приемната ѝ — добре осветено ателие на Оук стрийт, отдалечено от Мичиган авеню само дотолкова, че наемът да е разумен — и както винаги ме обзе усещането, че съм попаднала в друга държава. На ниската масичка за кафе бе поставена фруктиера с плодове. Знаех, че някъде има и още мебели, но са затрупани под денкове сака и блузи и кашони с чорапогащници. Подът също не се виждаше от пакетите със сутиени и бикини, нощници, халати за баня и стотиците кутийки за бижута. Дългите рафтове от двете страни на трикрилото огледало бяха претъпкани. Там висеше списъкът с нещата, които бях поръчала на Джийнет за лятото. До него имаше значително по-дълъг поменик, разпечатан от компютъра ѝ, с тоалетите, които вече притежавах.

Искрено харесвах Джийнет, макар че при всяка среща трябваше да отбивам опитите ѝ да ме привлече в лоното на модата. Жените гледат на дрехите по различен начин. В обкръжението на майка ми те са най-важното средство в маниакалното преследване на

съвършенството. Тя и приятелките ѝ — тънки, поддържани, прищипнати или опънати, където трябва, взаимно си изследваха дрехите, като фехтовачи, търсещи слабото място на противника. За други жени облеклото е удоволствие или творение на мечтите, или път към заветната цел — привличане на вниманието, прелъстяване на обекта, присъединяване към съответната социална прослойка.

А за мен? За мен то е част от задължението да бъда Кейт Милхоланд. Работата ми изисква и подобаващо облекло. Името ми предполага да се справям по-добре от останалите. Лично аз харесвам строгите тоалети, които не се набиват в очи. Майка ми вече е отнесла грамотата от името на семейството. Но ако не съм издокарана, хората се възмущават и мислите им се разсейват в неблагоприятна посока.

Започнахме с вечерните рокли. Джийнет от опит знаеше, че трябва да приключим с тях колкото се може по-бързо, както човек гледа да се отърве от горчив сироп за кашлица. Оттам продължихме с костюмите, ежедневните дрехи, обувките. Джийнет ми препоръча нов шлифер и рокля за коктейл от черна коприна, която настоя да облека още довечера.

Към шест часа вече се бях разделила с маса пари, а първите симптоми на главоболието започваха да напомнят за себе си. Полегнах на дивана, докато Джийнет свърши с формалностите по деловата част. Очите ми се плъзнаха по рафтовете, където шивачката трупаше тоалетите, нуждаещи се от поправка. За успокоение си казах, че поне съм се екипирала до есента.

Клодия се беше прибрала вкъщи преди мен, но усещах нещо странно. Още като щракнах входната врата, я чух да снове напред-назад и да ругае.

— Клодия, какво има? — извиках от антрето.

Не разбрах какво отговори, но със сигурност беше нецензурно.

Надникнах в стаята ѝ. Възкачена на един стол, ровеше в гардероба и пухтеше ядосано. Беше облякла лятна рокличка без гръб и каубойски ботуши, а като изключим редките посещения на родителите ѝ, не съм виждала съквартирантката си с нещо друго, освен със зелена хирургическа туника с надпис на гърдите „Собственост на Чикагската

университетска болница“. С времето бях започнала да възприемам тези думи като резюме за настоящия етап от живота ѝ.

— О, ти ли си? — изсумтя Клодия и измъкна глава от гардероба.

— Какво става с теб? — попитах, докато втрещено оглеждах купищата дрехи по пода.

Тя се тръшна на леглото и изпъшка.

— Ужасно съм изпаднала.

— Какво говориш! — възкликнах разтревожено. Онази Клодия, която познавам, е непоклатима като скала, обладана единствено от мисълта за хирургията. Животът ѝ протича в болницата или в леглото, най-много в някоя безжизнена поза в хола, вцепенена от умора, като прелюдия съответно към ново дежурство или безпаметен сън. Клодия с рокля е нещо нечувано.

— Клодия, какво правиш!

— Няма да повярваш. Имам среща.

— Среща? — повторих като ехо. По правило тя не поддържаше контакти със здрави хора и едва успяваше да се нахрани и наспи. — Но това е чудесно!

— Не си чула най-лошото. Той е дерматолог.

— Наистина ли? Как се казва? Какво представлява?

— Какво да представлява?... Дерматолог! Най-нисщата класа. Цялото му медицинско образование се заключава в аксиомата: „Ако е мокро — да се изсуши. Ако е сухо — да се намокри“. Не съм си представяла, че мога да падна толкова ниско, заради единия секс.

— Но какво ти става? — Не знаех какво друго да кажа.

— Днес обядвам в кафенето. Беше десет сутринта, но за мен беше обяд, защото ядох хамбургер с пюре. Все едно, седим си цяла групичка и сме толкова скапани, че нямаме сили да проговорим. Аз разучавах табелките на джобчетата. Всички имат такива. Задължително е. Снимат те още първия ден. Та вирам се в снимките, там някои са със слънчев загар, сресани, че и усмихнати, да му се не види. После поглеждам какви сме наяве. Трябва да ти кажа, Кейт, поне деветдесет процента от пациентите имат по-свеж вид. Ей сега ще ти покажа. — Тя разрови топката мръсни дрехи върху леглото и ми подаде пропуска си.

Лицето на снимката наистина донякъде приличаше на съквартирантката ми, само че беше с розови страни, грим и дори

палаво изражение. Косата, черна и лъскава, падаше свободно по раменете. Жената, с която живея, е с пепеляв цвят на кожата, тъмни кръгове под очите и излъчва някаква уморена борбеност. Никога не я бях виждала с пусната коса, носеше я задължително на дълга плитка, да пречи колкото може по-малко.

— Е? — попитах, като ѝ върнах картончето.

— Е, като се замислих що за живот е това, адски се разкиснах. Ама толкова чак се разкиснах, че когато тоя дерматолог, дето съм го виждала само веднъж, ме покани на вечеря, аз взех, че се съгласих.

— Клодия, така се радвам, че ще излизаш! Малко развлечение ще ти е от полза.

— Кейт, ти не разбираш! Аз не желая да излизам. Не искам да си нахлузвам тази примка.

— Но какви ги говориш! Какво толкова има да излезеш с мъж?

— Нищо не ти е ясно. Аз съм хирург. В хирургията не можеш да правиш експерименти и да си казваш: „да пробваме за няколко дни, пък да видим какво ще излезе“. Там съществуват само крайни положения. Или се справяш, или не. В операционната никой не се интересува дали си симпатичен, състрадателен или грижовен. Свършваш работата или се проваляш и трудът ти се оценява безпоощадно от целия екип. Няма как да изкръшкаш. Струваш толкова, колкото действията ти и точка. Аз съм добър хирург и ужасно се старая колегите да ме възприемат именно като хирург, а не като жена. Ако се разчуе, че съм излязла с дерматолог, ще ме подиграват до края на дните ми. Ще ми тикат презервативи и противозачатъчни в шкафчето и по джобовете...

— Клодия, не е справедливо към самата теб да зачеркваш цялата си личност в името на работата.

— Ти ли ще ми даваш такива съвети!

— Какво искаш да кажеш? Аз ходя по срещи.

— Аха, ходиш... Неговата секретарка звъни на твоята. Вие със Стивън се виждате, просто защото нямате време да си намерите друг. Ако него го нямаше, какво щеше да правиш, обява във вестника ли щеше да пуснеш?

— Е, стига де, вече почна да боли. Но поне ще знам, че трябва да натирвам дерматолозите.

Извърнах глава, точно когато каубойският ботуш на Клодия профуча край ухото ми.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Отново неделя сутринта — втората, която Барт Хекстър ми дължеше. Не бе за вярване, че е мъртъв само от седмица. „Ню Йорк Таймс“ лежеше недокоснат върху масичката, все още в найлоновата си опаковка.

Слънцето грееше приятно, така че удължих обичайния крос и стигнах до Аквариума. Все още не се бях съвзела след вечерята снощи.

Събитието щеше да се запомни. Шведският химик беше изискан и чаровен. Съпругата му, безспорно мило създание, не говореше и дума английски. Още със сядането, мъжете се впуснаха в разгорещено обсъждане на новото поколение бета блокери и тяхното приложение при неврологичните отклонения. В продължение на три часа ние с шведката си разменяхме глуповати усмивки.

На всичкото отгоре, неслучайно винаги съм смятала „Чарли Кантър“ за безнадеждно претенциозно заведение, където е много по-забавно да четеш описанията на ястията, отколкото да се храниш. Поръчах си свинско филе, увито във фиде с шафранов аромат, с плънка от артишок и печени чушки, залято с билков сос и гарнирано с гъби, пълнени със стриди. Звучеше омайващо — истинско приключение за вкусовите възприятия и слюнните жлези. Само че трябваше да си взема две порции. Може би наистина съм прасе или по-скоро превземка, но не мога да приема, че е нормално да хвърлиш близо стотачка за едно ядене, без виното, и да си тръгнеш гладен.

Тичах и си мислех как ли е минала вечерята на Клодия с дерматолога. Установих, че коментарът ѝ за отношенията ми със Стивън е попаднал точно в раната. Ние с него сме двойка, която ще направи добро впечатление по кориците на списанията. В леглото сме неукротими. За много хора това би било предостатъчно. Но аз бях имала повече и знаех какво означава разликата.

Когато Ръсел умря, разбрах, че любовта си отиде от мен, така както човек се разделя с ампутиран крайник. Заедно със смъртта на

Ръсел се сбогувах и с тази част от себе си. После се постарях да запълня живота си с нещата, които все още съществуваха.

Целувката на Елиът онази нощ ме накара да си задам въпроса дали онова, което мислех за погребано навеки, не е всъщност само скрито в дълбините на душата ми. Парването от онова забравено въгленче ми намекна, че ако не любов, то бих могла отново да изпитам поне влечение. Докато краката ми се движеха ритмично в спринт край езерото, се запитах дали това наистина е за предпочитане и ще е за добро.

Щом пристигнах в офиса, моментално разкъсах първия кашон от кабинета в Лейк Форест. Черил ми бе организирала среща с Тори Лойд в два и исках дотогава да отхвърля колкото се може повече неща. Твърде скоро стана ясно, че няма да е лесно.

Хекстър може да е притежавал феноменални умения да борави с числа, но не е имал никакъв афинитет към воденето на сметки. Никак не бе чудно, че подреден човек като Памела е изпитвал необходимост да го наглежда. Из кашоните се търкаляха писма от шест различни брокерски къщи — до едно неразпечатани. Много от тях потвърждаваха закупуването или продажбата на акции, други съдържаха банкови извлечения. Двата часа, прекарани в разкъсване на пликове, разкриха наличието и на три неосребрени чека с дивиденди.

В една кутия открих документите от общата сметка на Барт и Памела. Те бяха подредени в хронологичен ред, номерирани и стегнати с ластик, явно от госпожата. Прегледах ги с огромен интерес. Историята на живота ни, поне до голяма степен, се съдържа в изхарчените суми. Почти всички чекове бяха написани от Памела и разказваха историята на едно несъмнено луксозно съществуване.

Фактите, които научих, бяха изключително интересни. Отоплението на къщата в Лейк Форест за един месец струваше повече отколкото заплатата на Черил. Семейство Хекстър плащаше членски такси за не по-малко от седем клуба, включително в Палм Спрингс и Тусон. Месечната издръжка на Марго възлизаше на десет хиляди, без да се броят хиляда и двестате долара, плащани директно на психоаналитика й. И най-впечатляващото: въпреки че в чекмеджето на

Хекстър имаше четирийсет и седем хиляди, най-голямата сума, изтегляна някога от сметките му, беше деветстотин долара.

Докато пътувах към Лейк Вю Тауърс, се убедих, че съм единственият човек в Чикаго, който работи в днешния следобед. Парковете около езерото гъмжаха от народ, излязъл да се забавлява. Родителите бутаха колички към Аквариума, по алеите се надпреварваха колоездачи. Масово се играеше на фризби, като дори кучетата вземаха дейно участие.

Апартаментът, нает от Хекстър за любовницата му, се намираше на трийсет и осмия етаж на един от крайбрежните небостъргачи. Тори ми отвори вратата и с едва забележимо кимване ме покани вътре. Не знам какво очаквах да видя — сигурно аленочервена дамска и рисунки върху черно кадифе, но обстановката ме изненада. Наоколо бе просторно и модерно, с много светлина и величествен изглед към езерото. Паркетът беше от избелен дъб, мебелите и стените — изцяло в бяло, явно за да послужат като фон за предизвикателните произведения на модернизма, които доминираха интериора и смекчаваха панорамата отвъд прозорците.

Разгънатият план позволяваше да видя чак трапезарията, представляваща дълга стъклена маса, заобиколена от столове с високи облегалки, напomniaщи стила на Франк Лойд Райт. Зад нея блестеше италианска кухня с плотове от розов гранит. Според досието в „Хекстър Комодитис“, Тори печелеше дващсет и една хиляди годишно, но явно за обзавеждането на това гнезденце не бе разчитала на заплатата.

Тя посочи към големия фотьойл от кремава кожа и се сви в ъгъла на дивана от същата гарнитура. До този момент не я бях виждала толкова отблизо и сега проумях защо Елиът се е навъртал пред входа, за да я зърне. Лицето ѝ бе магнит за очите. Трудно би могъл да извърнеш глава. И все пак, не съвършенството на чертите ѝ привличаше така. Наистина кожата ѝ бе идеална, устните — сочни, зъбите — чак неестествено бели. Очите ѝ бяха огромни, в мъглив виолетов цвят, който пред теб преливаше между синьо и сиво. Но гърбицата на носа и ъгловатата челюст я отличаваха от стандартната хубост на Барби.

Облечена бе в сив кашмирен клин и торбест пуловер. На врата ѝ висеше дълга златна верига с причудлив дизайн. Семплите диамантени обеци, стига да са истински, представляваха нечия сериозна инвестиция в скъпоценни камъни. В средата на гривната ѝ в модерна изчистена линия святакаше едър единичен диамант.

— Изпращат ви роднините, за да ме накарате да се махна — заяви тя, без да смекчава стоманените си нотки.

— Не мога да ви принудя да се махнете — отговорих откровено. — Не бих се и опитвала. Дойдох да ви изслушам. Нищо повече. Синът на Барт щеше да бъде на мое място, ако не му се бяха струпали толкова други проблеми. Ще ми разкажете ли кога започна връзката ви с Хекстър?

— Непосредствено след като постъпих на работа при него. Май около три седмици се правих на недостъпна. Все още живеях с Карл и се чувствах неловко. Той обаче е свиня и много добре знаех, че и без друго няма да изкараме дълго. Освен това, Барт пожелаеше ли нещо, обикновено го получаваше. Естествено, всички мислят, че се стремя към парите му, но истината е, че винаги са ме привличали преуспяващите по-възрастни мъже. Барт много бързо ми завъртя главата. Още от самото начало обаче му дадох да разбере, че не възнамерявам да прекарам живота си като любовница на богаташ. Очаквам много повече от това да се измъква при мен, докато жена му си мисли, че е с клиентите си. Затова не напуснах фирмата. Искях да дойде мига, в който да започна да работя за себе си. Барт беше обещал да ми наеме място на борсата.

— А веднага ли започна да ви дава пари?

— О, не ставаше така. Когато се разделих с Карл, нямаше къде да живея и Барт ми нае този апартамент. Казах му, че е прекалено хубав, но той заяви, че не желае да прекарваме времето си в някоя дупка. Много щедър човек беше. Обожаваше да раздава подаръци. Обичаше да ме обгражда с красиви вещи. Не съм го молила за нито една от тях. Щях да го обичам дори да беше зидар.

— А избухливостта му?

— Баща ми е същият. Не съм се притеснявала от това.

— Все пак защо сте се обадили на Бартън? Какво искате от него?

— Само онова, което Барт ми беше обещал. Купи ми апартамент в новия комплекс край реката. Плати капарото и в понеделник трябва

да се направи първата вноска. Искам пари, с които да си плащам наема, докато той стане готов. Искам пари за обзавеждане и за място на борсата.

— Става дума за сериозни суми.

— Ако тази мръсница не го беше убила, щях да получа значително повече.

— Госпожице Лойд, вие сте смятали връзката си с Барт за постоянна, но кой би могъл да каже колко дълго е щяла да просъществува?

— Щеше да просъществува — отсече Тори и ме впримчи във виолетовите лъчи на погледа си. — За последен път видях Барт в петък след работа, когато той дойде тук и ми направи предложение. Каза, че е решил да напусне Памела. Тогава ми подари това.

И както се полага на бъдещите булки по целия свят, Тори протегна ръка към мен, за да се полюбувам на пръстена ѝ.

Върнах се в офиса и заварих Русковски.

— Вие май не зачитате телефоните — казах, докато отключвах кабинета.

— Държа да гледам с кого говоря.

— А не губите ли време в път?

— В Лейк Форест убийствата са рядкост. Убиецът на Хекстър е разкрит и вече разполагам с предостатъчно време.

— Значи сте уверен, че Памела Хекстър е убила съпруга си.

— А вие как мислите? Иначе щях ли да я арестувам, особено като се има предвид, че цялата скапана страна наднича зад рамото ми? Не изпитвам и най-малко съмнение.

— Отворих дума по този въпрос, единствено защото го обсъждах със Стивън Азорини. Тъй като знаете, че той спи с мен, надявам се да ви е известно и че е президент на фармацевтичната компания „Азор“. С него говорихме за здравословното състояние на Хекстър. Знаете ли, че Хекстър е прекарал почти фатален инфаркт?

— Разбира се. Патологът го потвърди.

— А знаете ли, че в резултат на това е развил вентрикуларна тахикардия и е имал припадъци?

— Знам, че е вземал лекарства за сърце.

— Вземал е новия медикамент „Вентрином“. На пациентите с неговото заболяване се имплантира специално устройство, наречено дефибрилатор, а благодарение на вентринома това не е нужно.

— Гениално! Но какво от това, госпожице Милхоланд?

— Вентриномът има един недостатък. Организмът се пристрастява към него. Ако човек в състоянието на Хекстър престане да го пие, вентрикуларната тахикардия му е гарантирана. Чували ли сте, че вентриномът представлява обикновено бяло хапче, подобно на аспирин или витамин?

— Е, и?

— Нищо. Въпросът е защо Памела ще тръгне да стреля по мъжа си, да се излага на риск, да понася журналистически атаки, след като е можела просто да смени хапчетата и да чака смъртоносния инфаркт?

— Вие изхождате от мисълта, че убийството е хладнокръвно замислено. Не е станало така обаче. В петък Барт е влязъл в „Тифани“ и се е изръсил осемдесет бона за годежен пръстен. После го е връчил на една двайсет и четири годишна бегачка с предложението да стане следващата госпожа Хекстър. Работата е там, че първата не е била особено очарована. Няма нужда да си царят на криминалистиката, за да се сетиш какво се случва след това. Той ѝ казва. Тя побеснява. И го приспива завинаги. Това е.

— Всеки ден някъде някой съпруг оставя жена си. Ако всичките свършваха с куршум в черепа, светът щеше да е населен с далеч по-верни мъже.

— Хората постоянно се изпозастрелват от ревност. Изпадат в ярост и решават да си отмъстят. Това, че Памела е фрашкана с пари, не я прави по-различна.

— Ето точно тук грешите. Памела е съвсем различна. Тя никога не е стъпвала в бакалница, не е чегъртала тоалетната чиния и не е била притискана до стената. Цял живот е отстранявала проблемите си с помощта на парите. За какъв дявол ѝ е именно този проблем да оправи с куршум?

— Парите са си пари. Отвътре Памела си е обикновена жена, измамена от съпруга.

— Тук също грешите — срязах го отново. — Памела Хекстър е толкова обикновена жена, колкото е и бушмен от Борнео.

Елиът се обади и каза, че иска да ме види. Поканих го в офиса с известни опасения. Все още се смущавах заради случката онази нощ и не знаех какво да мисля. За да убия времето, се обадох на Бартън и го помолих утре сутринта да се срещнем в офиса на „Хекстър Комодитис“.

Елиът се появи със син блейзър, но по дънки и бяла тениска. В едната ръка държеше алени лалета, в другата — торба портокали.

— Това е за теб — съобщи той и стовари всичко на бюрото ми. — Отбих се в „Острова на съкровищата“ да ти купя цветя, но очите ми останаха в портокалите. Положително не ядеш достатъчно плодове.

— Благодаря ти — смотолевих объркана.

— Дълга ти извинения за онзи ден.

— Аз също — отговорих предпазливо.

— Знам, че имаш връзка с друг, Кейт. Просто се увлякох. Съжалявам.

Искаше ми се да кажа, че не съм сигурна какво точно имам с онзи, другия, и че напоследък за нищо не съм сигурна, но думите се спотаиха някъде в гърлото ми.

— Всичко е наред — успях да изрека след известно време.

— Имаш ли минутка? Тъкмо приключих с проверките на децата. Забъркала си се с много интересно семейство.

— Какво си открил?

— Първо, Бартън няма алиби. Жена му била при родителите си в Уисконсин, заедно с децата и момичето, което се грижи за тях. Той си стоял въщи, сам. Когато майка му се обадила да му каже за убийството, попаднала на телефонния секретар. Бартън твърди, че бил в банята, но кой знае? Определено е имал време да стигне до Лейк Форест и да се прибере.

— Не мисля, че е бил той.

— Той печели най-много. Наследява милиони.

— Елиът, ти не го познаваш. Той не желае милионите на баща си, целият му живот се преобърна с главата надолу. За него и за жена му убийството на Хекстър означава само проблеми и тревоги.

— Хубаво, ти знаеш по-добре. Само казвам, че няма алиби.

— А Марго?

— Маргото твърди, че си лежала в леглото. Партньорката ѝ го потвърждава. Нямам основания да не им вярвам, само дето Марго е такава психарка, че ако я чуе Фройд, ще се изправи в гроба и ще почне да си води записки. Хич не си прави труда да прикрие своята ненавист към баща си, въпреки че той винаги е бил на нейна страна. Чула ли си, че е бременна?

— Чух.

— Каза ми, че ако научел, баща ѝ със сигурност щял да ѝ спре издръжката. Намирисва ми на мотив.

— Обясни ли ти откъде тази омраза към бащата?

— Попитах я направо. Когато била тринайсетгодишна, той се появил на тържеството по случай завършването ѝ на осми клас с любовницата си за момента, Лорета Реш. Майката на Памела наскоро била починала и тя била в Палм Спрингс. Явно пубертетът на Марго си е казал думата. Минала е през всички тийнейджърски стадии — секс, наркотици, източни религии и два опита за самоубийство. Може да се каже, че сега дори се е пооправила. Няма да повярваш, но се справя добре в курса по психология.

— Вече нищо у семейство Хекстър не може да ме учуди.

— Чакай, не си разбрала още за Криси.

— Цялата съм в слух.

— Знаеш, че Елкин полюбопитства за недоразумението, което са имали Барт и Памела в нощта преди убийството. Полицията много го раздуха. Памела отказва да го коментира, твърди, че не било нищо кой знае какво, обичайната сприхавост на мъжа ѝ. Останалите гости на партито също си траят. По поръчение на Елкин днес отскочих до клуба да проверя дали сервитьорите не са дочули нещо.

— И?

— Намери се една малка келнерка, която не се чувствала добре и по-голямата част от вечерта прекарала в тоалетната за служителите. Оказа се, че само една стена я е разделяла от гардеробната, където Барт и Криси се карали, не, ами били на път да се сбият.

— Барт и Криси!

— Аха. Всички предположили, че скандалът е с Памела, но всъщност Барт е бил бесен заради дъщеря си.

— И защо? Какво толкова е направила?

— Както стана ясно, Барт възнамерявал да се оттегли с мъжете да изпуши една пура и отишъл да си я вземе от палтото. Не щеш ли, в гардеробната едва не се сблъскал с Криси, която се била награбила с някакъв тип на име Брад Краншо.

— И аз ги засякох! Веднага след погребението. Без да искам ги видях върху билиардната маса. Мъжът й къде е бил?

— В Балтимор. Играел поло. Прибрал се чак в неделя на обяд. По думите на келнерката, Хекстър не бил на себе си от ярост. Нарекъл дъщеря си уличница и я заплашил, че ако не се стегне, ще я изхвърли от къщата и ще й прекрати издръжката.

— Брей? А тя какво му отговорила?

— Много работи. Но в крайна сметка му заявила, че ще го накара да съжалява за всички обиди, които й е нанесъл.

— Възможно ли е да го е убила тя?

— Естествено, че е възможно. Живее в имението. Трябвало е само да стигне до края на алеята и да го причака да дойде за вестника. Фоури е бил още в Балтимор, а синът им е прекарал нощта при неговите родители.

— Нищо чудно, че Памела се държи така странно. Ако е вярно това, че само членовете на семейството са имали достъп до пистолета, всяка дума в нейна защита натопява някое от децата.

— Най-любопитното съм го оставил за накрая — подхвърли Елиът с дяволита усмивка.

— И какво е то?

— Познай коя е мадамата на голите снимки.

— Коя?

— Е, хайде де, познай.

— Нямам представа. Марго?

— Може, но не е вярно.

— Тори.

— Тц.

— Не е Тори! Че коя ще е тогава?

— Елена Оларте, камериерката.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Спял е с камериерката!? — извиках аз.

— Не чак дотам — успокой ме Елиът. — Поне аз го разбрах иначе. Според Елена снимките представлявали по-скоро бизнес предложение.

— Шегуваш се!

— Само ти предавам думите ѝ. Явно е опитвала да се издигне над кофата с парцала. Решила е, че след като Барт и жена му все едно са във вечен конфликт, може да успее да го заинтригува с нещичко в извънработно време.

— А кой е направил снимките?

— Това ще ти хареса най-много — увери ме той с многозначителната си усмивка. — Сестра ѝ. Един ден двете просто излезли сред природата и си изщракали филма. Само си представи как са се забавлявали момчетата във фотолабораторията.

— И все пак тя твърди, че не е спала с Барт. Ама че история! Дали пък не лъже, че е видяла пистолета в чекмеджето? Този факт е от съществено значение за следствието.

— Естествено, че може и да лъже — неохотно се съгласи той. — И бъди сигурна, че в съда Елкин ще я изкара мръсница, която крои пъклени планове и интриги, и разбира се е способна на абсолютно всичко. Стар трик. Може и да се е домогвала до леглото на Хекстър, но това не означава, че е лъжкиня. А и за какво ѝ е? Със смъртта му надеждите ѝ моментално са се изпарили.

— Да знаеш, тя е ужасно подла, но признавам, че не виждам каква изгода би могла да извлече в случая.

— Само си помисли как е изглеждал Хекстър в очите на бедното момиче от Гватемала.

— Или на бедното момиче от провинциален Илинойс.

— Абсолютно. Та как мина срещата с Тори Лойд? Тя поне спала ли е с Хекстър?

— Спала е и още как!... Много беше интересно. Претенциите ѝ изглеждат доста основателни, особено като се има предвид...

— Какво?

— Това, че в петъка преди да умре Барт ѝ е заявил, че възнамерява да напусне жена си. Предложил ѝ да се омъжи за него и илюстрирал решителността си с годежен пръстен за осемдесет хиляди долара.

— Е, сега ти се шегуваш!

— Ни най-малко. Тя ми го показва, а Русковски ме осведоми за цената.

— Ужасна издънка! Прокурорът ще води съдебните заседатели за ръчичка. Това променя нещата и нищо чудно Елкин да предпочете споразумение с прокурора с цел намаляване на обвинението.

— Надявам се да не се стига дотам. Едва ли тя го е убила. — Предадох му обяснението на Стивън за вентринома, но си признах, че не успях да трогна Русковски.

— Не знам, Кейт. Май ще заложа на Ръсти. Съдебните заседатели няма да захапят тая въдица.

— Не става дума за това. Те гледат прекалено много телевизия. За мен е важно какво точно се е случило. Само като погледнеш Памела и ти става ясно, че е хладнокръвна и пресметлива, обмисля внимателно всяка своя стъпка, вманиачена чистница, стисната до лудост. Такива хора не грабват пистолета, просто защото са ядосани.

— А може би Хекстър се е олял — възрази Елиът. — И без това не е бил цвете за мирисане. Възможно е Тори да се е оказала последната капка.

— Ако предположим, че той изобщо е казал на жена си за нея. Имай предвид, че тя го е търпяла години наред. Мислиш, че не е била наясно какво ще се случи, ако Барт не си вземе лекарството за сърце?

— Значи ти си склонна да повярваш, че Памела не е знаела за пистолета? В собствената ѝ къща!

— Ти я видя къщата. Вътре може да се настани цял катун цигани и да ги открият чак на пролетното чистене. Бас държа, че има стаи, в които Памела изобщо не си пъха носа. Каза ми, че кабинетът на мъжа ѝ е единственото място, където му е разрешено да си пуши пурите. Нищо чудно по тази причина изобщо да не е влизала там. А има и

друго, макар че Русковски и на него предпочита да не обръща внимание.

— Какво е то?

— В деня на убийството Барт щеше да ми дава документи за търговията със соеви семена на своята фирма и на един негов клиент „Диодар Комодитис“. Всичко това е изчезнало. Също и копията в офиса, файловете са изтрети от компютъра в понеделник сутринта. И още нещо. В бюрото му открих цяла пачка стотарки. На Памела всичко ѝ се свида, а Хекстър е харчел като луд. Откъде са идвали тия пари?

— Добре де, предавам се. Откъде?

— Според Карл Савидж, „Диодар Комодитис“ е също собственост на Хекстър и му е служела да скатава парите си от Памела. Моята версия е, че някой е надушил и е почнал да го шантажира. Просто нещата някъде са се объркали.

— Но в такъв случай убитият нямаше да е Хекстър, а изнудвачът.

— Е, да. Точно тази дребна подробност още ми се изплъзва. В едно обаче съм сигурна, версията на Русковски е половинчата.

Прекарах неделната вечер в уединението на апартамента ни. В началото, когато се преместих при Клодия, улицата ни бе една от най-безопасните в Чикаго, тъй като Харолд Уошингтън — първият чернокож кмет, живееше в небостъргача отсреща и пред входа денонощно патрулираше полицейска кола. Уви, след пагубния му инфаркт нашето малко ъгълче в „Хайд Парк“ отново потъна в поимията на големия град и си върна старата мрачна слава.

Дълги часове седях пред прозореца и бавно надигах бутилката червено вино, като се опитвах да навържа събитията от предишната седмица. На масата се мъдреше огромен букет жълти рози, натикан в буркан от майонеза. Пред него се търкаляше картичка с надпис: „Чудесна си! Джеф“.

Наблюдавах уличния театър, който се разиграваше под прозореца, и си мислех за убийството на Барт Хекстър. Русковски смяташе, че в дъното на всичко се таи сексът. Обаче има една приказка, че уви, колкото и да е тъжно, най-забележителните постижения на бизнесмените се оценяват от счетоводители. Уверена бях, че тук нещата се въртят около парите. Трудното идеше само от

това, че колкото и да прехвърлях в ума си печалбите и загубите от смъртта на Хекстър, не достигах до извод, който да обори обвинението на Русковски срещу Памела.

Новата ми седмица започна в офиса на „Хекстър Комодитис“. За моя изненада, вместо Бартън на бюрото на баща му седеше младеж с брада, по дънки и памучна риза. Очите му с мъка се откъснаха от монитора.

— О, вече сте тук. — Той се сепна и се озърна. — Изгубил съм представа за времето. Доктор Хекстър ми каза, че ще има среща в кабинета. Веднага ставам.

— Благодаря — казах аз и протегнах ръка да му се представя. — Аз съм Кейт Милхоланд.

— Кърт Лувис. Аспирант съм на доктор Хекстър. Тия фючърси са голяма работа. Навлизаме в територия, където математици още не са стъпвали. — Той се засмя нервно и си засъбира багажа.

Бартън се появи минута след като студентът му излезе. Изглеждаше недоспал, но поуспокоен. Погледът му моментално се залепи за котировките върху екрана на компютъра.

— Засече ли се с момчето, което седеше тук? — попита, без да обръща глава към мен.

— Да, представи ми се.

— От моите асистенти е. Ще си вземе неплатен отпуск заедно с мен. Ще се въоръжим със знанията за теорията на хаоса и ще се опитаме да начертаем търговската стратегия на „Хекстър Комодитис“.

— Хм, изглежда любопитно... Бартън, знам, че си страшно зает, но искам да те информирам за разговора си с Тори Лойд.

— С кого?

— С младата жена, която твърди, че е любовница на баща ти.

— О, боже мой, да, разбира се. Съвсем ми беше излязла от ума. Хм, ама че ирония...

— Няма съмнение, че е имала връзка с баща ти. Продължавала е вече три години.

— Искаш да кажеш, че апартаментът наистина е бил за нея. Всъщност, защо пък не. Баща ми правеше ли нещо, правеше го с размах.

— Наистина, и аз го разбрах вече. Но, Бартън, мисля, че идеята е била да живеят там заедно. — Спрях за малко и си поех въздух. — Знаеш ли, не ми се ще да го чуваш от друг, чувствам се длъжна да ти го кажа лично. В петък, преди да се прибере вкъщи за вечерята с вас, баща ти се е отбил при Тори. Заявил ѝ е, че напуска майка ти. Направил ѝ е предложение.

— Не може да бъде. Измисля си.

— Подарил ѝ е пръстен от „Тифани“. Русковски го е проучил.

Бартън шумно издиша и зарови разтрепераните си пръсти в косата.

— Независимо от всичко, трябва да се вземе някакво решение за апартамента — напомних му с тих глас. — Моят съвет е да платиш сумата днес, както е по договор. Кен ще уреди формалностите. Така поне няма да се изгуби капарото. Сигурна съм, че ще успее да залъжа госпожица Лойд, докато нещата се поуталожат. Тогава ще мислим как да постъпим. Жилището ще може и да се продаде.

— Прави каквото намериш за добре — отговори вдървено Бартън.

На вратата се почука и Тим влетя запъхтян.

— Извинявайте, обаче жена ти е на телефона. Спешно било.

Бартън вдигна слушалката и известно време слуша с напрегнато изражение.

— Къде си сега? Не се притеснявай. До десет минути ще съм при теб. Не предприемай нищо, докато дойда.

— Какво се е случило?

— Джейн е в болницата. Болките ѝ са започнали. Тръгвам.

— Стискам палци — подвикнах след него, но той едва ли ме чу.

Седях зад огромното писалище от махагон на Барт Хекстър и преглеждах описа на чековете, издадени през последните три години на името на „Диодар Комодитис“. Лорета изпрати едно момиче от счетоводния отдел, което ми обясни, че ги носели право в кабинета на Хекстър и ги предавали или на Тим, или на самия шеф. Помолих я да ми намери анулираните чекове, но бях уверена, че няма да успее.

— Извинете — обади се мъжки глас зад гърба ми, — търся господин Барт Хекстър.

Обърнах се. Насред кабинета стоеше един от онези велосипедисти камикадзе, за които уличното движение е с по-други правила в името на експресната доставка. Облечен бе в жълто яке с името на куриерската фирма, черен колоездачески клин и лилава каска. В ръката си държеше голям пощенски плик.

— Младия господин Хекстър или стария?

— Не знаех, че са двама — отвърна той, явно изненадан да ме види, разположена на началническия стол. — Пратката е за мъжа дето седи в този кабинет.

Тим Хекстър изникна на прага с някакви листове в ръка.

— Здравсти, Гари. Аз ще се разпиша.

— Тим, лично е. Знаеш, че няма да стане.

— Не четеш ли вестници бе, Гари? Хекстър умря. Застреляли са го. Аз ще я взема.

— Не! Ще я върна в офиса и ще говоря с шефа.

— О, стига глупости, Гари... Дай плика.

— Не мога! — Куриерът го притисна до гърдите си, сякаш Тим щеше да му го издърпа насила. — Трябва да му го пхна в ръцете.

— Ръцете му са на два метра под земята! — буквално извика от отчаяние Тим.

— Тим, позволи ми да се намеся — обадох се аз, а племенникът ме удостои с гнусен поглед и отстъпи към вратата, но остана да ни наблюдава с кисела физиономия.

Проблемът отне повече, отколкото човек би предполагал. Момчето с каската работеше за фирмата „Международни куриери“, специализирана в доставки от ръка на ръка. Барт Хекстър имал договор за ежемесечни доставки, както търпеливо ми обясниха по телефона, и според него всички пратки се връчвали лично на Барт Хекстър. За съжаление, там нямало клауза как да се действа в случай на смърт. Това бе една от ония идиотски ситуации, които само ти изсмукват времето. Много добре знаех, че в крайна сметка пликът ще се озове в моите ръце. Естествено, знаеха го и всички в куриерската служба. Но този факт не разсейваше страха им, че някой може да ги съди за нарушение на договора.

Най-после успях да се добера до президента и той се съгласи документите да бъдат предадени на мен, но при условие че напиша писмо за освобождаване от отговорност и го изпратя на неговия адвокат за одобрение. Издиктувах на Черил по телефона нещо подобаващо помпозно, а тя го пусна по факса на „Международни куриери“. Докато чаках мнението на адвоката им, си мислех, че точно с такива проблеми не бива да се занимавам, ако наистина възнамерявам да се справя с обвиненията на Комисията.

Накрая, два часа по-късно, формулярите бяха попълнени и документите смениха притежателя си. На големия бежов плик адрес липсваше. Вече бях безобразно закъсняла за съвещанието с двама от маститите съдружници, специалисти по облигационно право, така че го мушнах в куфарчето, за да го дам на Бартън, като го видя, и съвършено забравих за него.

Когато си влязох в кабинета, Черил държеше слушалката в ръка, готова да ми я поднесе.

— Бартън е — прошепна, щом я поех.

— Е? Пак ли момче? — попитах го развълнувано.

— Момче. И момиче.

— Моля?

— Близнаци! Затова Джейн беше толкова наедрияла и нещастна. Първо се роди момчето. Ние се хвърлихме да му се възхищаваме, но контракциите продължиха. След минута и половина се роди момичето.

— Близнаци — момче и момиче! — прехласнах се аз. — Четири деца! Поздравления! Как е Джейн?

— Невероятна е. Благодари ти и... един момент, Кейт. — Настъпи пауза. — Джейн каза да ти предам, че всеки ден стават чудеса.

Излязох на бегот и се понесох към четирийсет и третия етаж, където ме чакаха съдружниците — и двамата със завиден опит в укротяване на Комисията. Разчитах заедно да съумеем да набележим приемлива стратегия. Изложих им цялата комплицирана ситуация и изводът бе, че „Хекстър Комодитис“ трябва да приеме обвиненията. С

малко повече късмет ще успее да убеди Комисията, че злоупотребите са направени еднолично от Барт и после ще издействам от Хърман Гайс споразумение, което да не е твърде опустошително. Лошото беше, че не се чувствах голяма късметлийка.

Като свършихме, Черил вече си бе тръгнала. В понеделник и сряда ходеше на упражнения по граждански процес. Съобщенията ме чакаха на бюрото. Най-отгоре лежеше бележка от Карл Савидж. „Имам нещо за «Диодар», което може да те заинтересува. В четири и половина ще бъда на седмия етаж на «Мерк».“

Погледнах си часовника. Минаваше пет без петнайсет. Грабнах куфарчето и хукнах по коридора. В приемната се сетих, че чантата ми виси в гардероба и се наложи да си изпрося от Лилиан, момичето на рецепцията, пари за такси. Вън ръмеше. Улиците лъщяха мокри, движението започваше да се задръства, а чадърите изникваха като диви цветя по тротоара в посока към гарата.

Чикагската стокова борса и „Мерк“ представляваха двуглавия юмрук на индустрията с фючърсни договори. И докато двете организации гледаха да се покажат пред света като единоборци на общ фронт, на практика се различаваха тъй коренно, както сградите, в които се помещаваха. Първата се бе настанила в архитектурен шедьовър от стила „арт деко“, паметник на капитализма и на старата гвардия. Дилърите от „Мерк“ от своя страна бяха нахакани младоци и небостъргачите близнаци в розов гранит олицетворяваха техния пошумен, по-шарен и по-стръвен бизнес.

Влязох вътре, преборвайки се с уморения поток, който изтичаше навън в края на работния ден. На седмия етаж слязох от асансьора и смутено пристъпих в непрогледния мрак. Въртях се, премигвах и се мъчех да позная къде съм.

Строителството тук е било с мисъл за бъдещо разширение. Залите за търгуване бяха разположени една върху друга, някои все още очакваха откриването си към края на годината. Офисите вероятно са в северната част, реших аз. Явно бях взела погрешния асансьор. Сякаш не ми стигаше закъснението...

Новият салон имаше размерите на две футболни игрища и заемаше три етажа. Човек не може да не се почувства странно, като попадне сред такова огромно празно пространство наред този жужащ кошер на световния бизнес.

Някой ме докосна по ръката и цяла подскочих. Обърнах се в очакване да видя Карл Савидж. Като зърнах мъжа с маската от чорапогащник, кръвта ми се смрази. В тъмнината успях да различа черен анорак с качулка и една замахваща ръка, стиснала нещо, наподобяващо част от тръба. Притокът на адреналин на секундата ми подсказа, че нямам шанс за бягство. Инстинктивно осъзнах, че в мрака и на чуждо място нападателят ми ще е с предимство. Вместо да хукна, се свлякох на земята и се изтърколих към краката му. Вкопчих се в глезените му и разчитайки на изненадата, се опитах да го съборя.

Той падна и изпъшка. Изправих се, стиснах с две ръце дръжката на куфарчето и с всичка сила го стоварих отгоре му. Чу се отвратителен тъп звук. Последва приглушена ругатня и нещо тежко тупна на пода. Надявах се да е тръбата. Понечих да нанеса втори удар, преди да се е окопитил. Той обаче успя да улови куфарчето във въздуха и за миг останахме така — дишахме си в лицата, но не пускахме дръжката, като деца, вкопчени в една и съща играчка.

Внезапно заорях с глава под брадата му и челюстта му изчатка. Той изохка от изненада и болка. Пръстите му леко се отпуснаха и аз рязко дръпнах куфарчето. За последен път яростно го халосах по главата. Светкавично изпитах чувство на удовлетворение. След това се завъртях и хукнах по посока на светещите стрелки към изхода.

Започнах неистово да натискам и да ръчкам копчето на асансьора. Отчаяно се заозъртах да открия аварийното стълбище. В някаква ниша видях врата, но се оказа заключена. Ударих я няколко пъти с юмруци, премалаяла от ужас. Върнах се при асансьора и се притиснах плътно до стената, в случай че мъжът тръгне насам, да мога да му се нахвърля изотзад. Ослушах се за стъпки. Не долових нищо, освен шумното си насечено дишане. Знаех, че като си поеме дъх и намери оръжието си, ще дойде да ме довърши.

Цялата треперех от напрежение. Мислено заставих асансьора да побърза. Представях си го как пъпли едва-едва, спира на всеки етаж, отваря и затваря врати... Краката ми се подкосяваха. Ужасът разпъваше нервите ми на кръст. Мина цяла вечност.

Най-накрая звънецът оповести пристигането му. Пулсът забумтя в ушите ми. Огледах се за нападателя. На светлината от асансьора ще съм още по-уязвима. Вратите се плъзнаха безшумно, разкривайки все

по-широк сноп сребриста светлина. Стиснах зъби и се хвърлих в ярката паст, направо в обятията на Елиът Ейбълман.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Притисках се плътно до Елиът, докато вратите бавно се затваряха зад мен. Нямах сили да си поема въздух. Той ме прегърна и попита стреснато:

— Кейт, какво става? По тебе има кръв!

Помъчих се да се контролирам. Цялото ми тяло се тресеше, сякаш съм се гмурнала в ледено море. Отворих уста да му обясня, но звук не излизаше.

Асансьорът ни стовари на партера и Елиът ме поведе към многолюдното фоайе. Оставих се да ме погълне успокояващата тълпа, напускаща борсата. Сърцето ми биеше като обезумяло. Изведнъж осъзнах, че от полата ми висят парцали, чорапите ми са на дупки, косата ми е съвсем раздърпана. Опипах я предпазливо. Главата ме болеше на мястото, с което бях нокаутирала противника. С пръстите си усетих кръв. Слава богу, не моята. Браво, дано да му изтече всичката!

Елиът ме повлече към едно закътано ъгълче с пощенска кутия на „Федерал Експрес“, хвана ме за раменете и се вгледа в очите ми. Надве-натри му разказах за нападението.

Щом се убеди, че съм се разминала само с голямото шубе, той тръгна да уведоми охраната. След минута се върна и каза, че веднага са изпратили хора на седмия етаж.

— Само че няма да намерят никого — въздъхна той.

— А всъщност ти как попадна тук?

— Търсих те в офиса, но съм те изпуснал за секунди. Момичето на рецепцията каза, че имаш среща. Изпаднало беше в паника, че ти е дало твърде малко пари и няма да ти стигнат за връщането. Понеже валеше ужасно, го помолих да прегледа съобщенията ти, за да разберем къде си. Мислех си да ти се притека на помощ, малко като сър Галахад. Как да знам, че ще съм ти чак толкова нужен!

— Това беше капан — заекнах, все още разтреперана. — Карл Савидж казал да го чакам тук за някакви документи на „Диодар“. Горе беше тъмно като в рог и някой ми се нахвърли.

— Мъж или жена?

— Не знам. Предположих, че е мъж, но нямаше как да преценя. Със сигурност обаче носеше парче от тръба. Всичко стана страшно бързо.

— Какво искаше?

— Вероятно да ме убие... Просто имах късмет, че успях да се измъкна. Едва ли е очаквал да срещне съпротива.

— Защо някой ще тръгне да те убива?

— О, господи, Елиът, не знам! Толкова се изплаших! — Първоначалният шок се разсейваше и ме обземаше истинската паника.

— Ей, Кейт, не плачи върху пощенската кутия, след като аз съм на разположение — нежно каза Елиът. — Хайде, ела.

Сълзите ме пооблекчиха, но след известно време се усетих, че изглеждам твърде глупаво — разридана на рамото му наред Чикагската меркантилна борса. Наложих си да се изправа и вдишах с пълни гърди. Елиът ми даде носна кърпичка и аз веднага я употребих. Плачът прави някои жени да изглеждат нежни и беззащитни, но аз си знам, че съм само подпухнала и зачервена.

— Кейт, ти разбираш, че това можеше да свърши по съвсем друг начин — отбеляза мрачно той.

— Да. Благодаря ти, че дойде да ме спасиш.

— Помисли кой може да е бил.

— Някой, който знае, че се интересувам от „Диодар Комодитис“. Или с други думи, половината население на Чикаго. Нищо не се връзва. Всъщност, ти защо си идвал при мен?

— Сигурна ли си, че вече си по-добре? — попита грижовно.

— Да, защо?

— Днес Памела Хекстър е направила опит за самоубийство със свръхдоза сънотворно. Криси я открила по чиста случайност. Забравила си ключа и се отбила в къщата на майка си за резервния. Не щеш ли, решила да ѝ се обади.

— Как е тя?

— Оправа се, но все още е в интензивното. Та Криси се обадила на Кен Кърландър, а той на Елкин. Пресата в никакъв случай не бива да научава. Ако прокурорът разбере, ще я върнат в ареста.

— Като нищо!

— Опитяхме се да издирим Бартън, но никой не го знае къде е. В „Хекстър Комодитис“ не вдигаха телефона, у тях и в университета също. Елкин ме помоли да се заема с това. Хрумна ми, че ти може би знаеш.

— Знам. Жена му роди. По всяка вероятност е още при нея в болницата.

— Коя болница?

— „Нортуестърн Мемориал“.

Елиът въздъхна.

— Светът е малък! Точно там са откарали и Памела.

Съобщихме новината на Бартън в ярко осветената приемна на родилното отделение.

— Само не казвайте на Джейн! — помоли той. — Толкова е щастлива! Отдавна мечтаеше за момиче. Не искам семейството ми да провали точно този ден.

— Разбира се, не се тревожи. Няма да се изпусна.

— Майка ми обяснила ли е защо го е направила?

— Оставила е писмо — отговори Елиът. — Сестра ти е имала благоразумието да го скрие от лекарите. В момента е у Елкин Кофийлд, но той твърди, че не съдържа нищо, което може да се приеме за самопризнание. С Кърландър се опитват да изкарат, че по погрешка е взела повече хапчета. Личният ѝ лекар поддържа тази версия.

— Доктор Полард е стар приятел на семейството.

— Тук има ли телефон, от който да говорим на спокойствие? — попита Елиът. — Елкин много държи да се чуе с вас. След това ще ви заведе при майка ви.

— Я вие потърсете телефон, а аз ще отида малко да се пооправя. После ще се отбия при Джейн. Като свършите, елате да ме вземете.

Джейн седеше в леглото и попълваше адресите върху картички с щастливата новина.

— Преди да се роди Джеймс, ме беше обзело ужасно суеверие — поясни тя. — Не бяхме направили нищо предварително. Дори не бяхме избрали креватче. Бартън го купи, докато бях в болницата. Но на

третия път, ако не си подготвил картичките, ще ги изпратиш чак когато детето тръгне на детска градина.

— Децата, Джейн! Множествено число! — поправих я аз.

— Ох, още ми е като насън! Нямах представа напоследък колко рядко се случва да не знаеш, че ще имаш близнаци. В родилното настана невероятна лудница. Бартън разбра, чак като му връчиха второто бебе. Ще помня физиономията му, докато съм жива.

С Елиът повървахме няколко пресечки до японския ресторант „Хацухана“. Настанихме се в спокойната атмосфера край бара, зад хартиения параван, поръчахме бира „Цинг Цао“ с калифорнийски кифли и си заблъскахме главите кой може да желае смъртта ми. След три халби и кажи-речи половин океан риба суши, все още нямахме отговор.

— Проблемът е, че щом някой реши да ти счупи черепа, няма да се откаже лесно — отсече Елиът.

— Ти какво предлагаш? Да се скрия под бюрото в офиса?

— Не трябва да се прибиращ тази вечер вкъщи. Съквартирантката ти също.

— Ще звънна да ѝ кажа да преспи в болницата.

— Ти имаш ли къде да отидеш?

Затътрих се до автомата в преддверието. Помощникът на Стивън, Ричард Хумански, ми напомни, че шефът му е в Ню Йорк до утре следобед. Върнах се на масата.

— Уреди ли се? — попита Елиът.

— Знаеш ли, струва ми се, че малко преувеличаваш опасността.

— Кейт, по косата ти още има кръв.

— Ще преспя в хотел „Мариот“.

— Идваш при мене.

Стрелнах го с поглед.

— Каня те от името на сър Галахад — увери ме настойчиво той.
— Мислиш ли, че ще можеш да мигнеш, ако си сама в някоя хотелска стая?

Елиът живееше на последния етаж на приветлива кооперация с червени тухлички в района на университета „Де Пол“. Апартаментът се състоеше от просторен хол, две спални с капандури и стаичка, пригодена за офис. Кухнята бе малка, в яркожълто, и ако се съди по вида ѝ, наистина се използваше по предназначение. Изпитах странно усещане. Елиът, който винаги плуваше в свои води, също ми се стори скован и смутен.

Късният час и умората обаче помогнаха. Похвалих го за подредбата, а той тръгна да ми търси кърпа, четка за зъби, сапун и фланелка за през нощта.

Свободната стая беше спретната и приветлива, с покривка върху леглото и пердетата. Към нея имаше даже баня, от която ме подканваше лъскав душ. Пред мен се разкриваше един съвсем друг Елиът.

— Утре в колко трябва да си на работа? — попита той, преди да ме остави.

— Ще ми се да е по-раничко. Още не съм приключила с отговора за Комисията. Но ти не се притеснявай, ще взема такси.

— В никакъв случай! Докато не разбере какво става, ще те изпращам до вратата. Устройва ли те, ако тръгнем оттук в седем и половина? Или е прекалено рано?

— Добре е.

— Лека нощ, тогава.

— Лека нощ.

Той затвори и аз въздъхнах с облекчение. Дори и при най-невинните обстоятелства между мъжа и жената винаги съществува някакво напрежение. Забелязала съм го по командировките с колеги от фирмата. Повечето са симпатични мъже, които харесвам и уважавам, с чиито съпруги сме в приятелски отношения. Те за нищо на света не биха прекрачили границите на благоприличието и въпреки това неминуемо настъпва миг, късно вечер, пред стаите в хотела, когато на повърхността изпълзват разни многозначителни мисли.

Доволна, че този момент е отминал, светкавично изритах обувките и се отпуснах на леглото. Минала бе цяла вечност, откак се събудих сутринта и устремно се впуснах в новия ден. Часовникът показваше единайсет без петнайсет. Уверена бях, че в „Хекстър Комодитис“ има нещо гнило, но щом си помислех, че съм открила

липсващото парченце от мозайката, някое друго се изплъзваше през пръстите ми.

Съблякох се и внимателно подредих дрехите си върху стола. Полюбувах се в огледалото на избилите синини по тялото ми. След това се затътрих в банята и се изпълних с блаженство от съприкосновението с водата и сапуна, но най-вече от великолепно усеждане, че съм жива.

Облях си косата и водата потече червена, после розова и накрая прозрачна. Спрях душа, избърсах се и навлякох фланелката на Елиът. На небесносин фон с бели букви пишеше: „Чикагска полиция“.

Приседнах отново на леглото, разнебитена и сломена. Погледът ми попадна върху куфарчето. Изведнъж се сетих, че можехме да го проверим за отпечатащи от пръсти, а аз го мъкнах из целия град. Отворих да прегледам задачите за утре и пред очите ми се изпречи злополучният плик, донесен от куриера.

Възмутих се на себе си, че съвсем забравих за него, когато се срещнахме с Бартън. С две жени в болницата, две бебета и фирма на ръба, кой знае дали скоро ще успея да го видя. Реших да проверя за какво точно става дума. Вътре имаше още три плика — всичките с емблемата на „Банката на Бермуда“ и адресирани до господин С. Бийн. Бавно подредих съдържанието им върху леглото.

— Елиът? — извиках с растяща възбуда. — Елиът, ела!

Той се появи със светкавична бързина, само по шорти, с пистолет в ръка и паста за зъби по устата.

— Какво става? Случило ли се е нещо?

— Разбрах оня защо ме е нападнал. Не е искал да ме убива. Търсел е това.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Събудих се с усещането, че съм играла ръгби. Всичко ме болеше, а ръцете ми бяха безпомощно вдървени от схватката за куфарчето. Нужно бе неимоверно усилие, за да се надигна от леглото и да се намъкна в дрехите от вчера. По яката на блузата ясно личаха ситни пръски кръв.

Елиът седеше в кухнята пред чиния бъркани яйца, препечена филийка и резен грейпфрут. Четеше спортната страница.

— Закуската ти е на печката — каза той и се изправи. — Само трябва да метна хляба в тостера.

— Благодаря, но нищо не искам. Рано сутрин не понасям храна. Това ли е кафето?

— Да. Чашите са в шкафа, отгоре. Захарта и сметаната са тук при мен.

— Аз го пия без нищо.

— Няма ли да хапнеш поне един банан? Имам и овесени ядки.

— Ти всеки ден ли закусваш така?

— Е, невинаги толкова обилно, но обичам да си седна на масата сутрин.

— Взе ми акъла! Аз дори не знам дали печката вкъщи работи.

— Готвя си, откак напуснах морската пехота. Сигурно ще ми се смееш, но там от всичко най-много мразех храната, която се забърква за цял взвод и се яде от тенекиени чинии. Затова сега задължително си сервирам на покривка. Да живееш сам не означава да живееш зле.

За минута се поразмислих над тази сентенция.

— Аз не съм искала умишлено да живея зле, но това вечно готвене, чистене, пазаруване отнема толкова време, а в момента цялото ми съществуване се състои от работа.

— Доста е странно, като се има предвид как си израснала.

— Може би го правя именно заради това. В средата на родителите ми да живееш добре е професия. Не можеш да си представиш какво е в къщата им. Щом хвърлиш нещо в кошчето за

боклук, някой на секундата го почиства. На масата никога няма да видиш бутилка кетчуп, хартиена салфетка или кутия с мляко. Едно време правех следния номер. Избърсвам се с хавлиената кърпа сутрин и внимателно я сгъвам по същия начин. Като се върна от училище, проверявам как е. Колкото и да съм се старала, камериерката е минала след мен и я е нагласила отново. Издигането над подобни дреболии ми носи усещане за свобода.

— „Свободата и неправилното хранене“ — Кейт Милхоланд! Вземи си поне малко грейпфрут. Чудесни са. Баба ми ги изпраща чак от Флорида.

— Не, не, благодаря ти — отвърнах аз и вътрешно се усмихнах на суетнята му. — Пишат ли нещо за Памела?

— Четях спорта. — Той ми подаде вестника и започна да разтребва. — Успях да се свържа с Елкин. Изкарали са я от интензивното отделение. Според него, опитът ѝ за самоубийство не означава признание на вината. И той като теб мисли, че Памела е изпаднала в безизходица. Ако не е убила мъжа си, значи го е направило някое от децата. Сънотворното ѝ се е сторило единствения изход.

— От „Трибюн“ не са надушили.

— Една злина по-малко.

— А Кофийлд иска ли да съсредоточиш разследването си около децата?

— Не. Памела едва ли би желала парите ѝ да се харчат за това. Елкин настоява да разбия на пух и прах показанията на камериерката. Решил съм да проуча кой снощи те насади така. А ти какво ще правиш?

— Заминавам за Бермуда.

Цяла сутрин Елиът се движи до мен като сянка. Първата ни спирка бе Хайд Парк, където се преоблякох и взех малко багаж. По повод разговора ни сутринта, изпитах някакво стеснение пред ексцентричната сбирщина от мебели и плачевното състояние на апартамента по принцип. За мое учудване, Клодия седеше в кухнята с приятен на вид русоляв мъж, когото някак глуповато ми представи като Джеф Макконъл. Тъкмо им свършило дежурството, поясни тя, и наминали да закусят.

Отидох в стаята си, а Елиът седна при телефона в хола. От дъното на гардероба изрових ленения си костюм, докопах някакви бежови обувки и взех паспорта си от чекмеджето за бельо.

После се отбихме в офиса. Елиът се зае да омайва Черил, която вече ми беше осигурила самолетен билет и хотел. Видях се с Кен Кърландър, за да проверя дали случайно Хекстър не е имал офшорни сметки. Помолих секретарката му да ми набави копие от смъртния акт. Натрупах всички документи по обвинението на Комисията, сложих нови батерии на диктофона и на уокмена, без които не тръгвам на път, и метнах всичко в куфарчето.

Черил ми звънна по интеркома да ме попита ще се върна ли за камерния концерт довечера. Казах ѝ да предаде на Стивън, че ще отсъствам. Елиът слушаше с престорена неангажираност.

В самолета за Бермуда се почувствах нелепо и тъжно. Свих се на седалката си в първа класа, включих уокмена и се опитах да се абстрахирам, че около мен туристите и летовниците се забавляват, а аз изготвям защитата пред Комисията по фючърсна търговия.

Като пристигнахме, въздухът ме посрещна мек и топъл. Обзе ме странно вцепенение. Изведнъж усетих, че съм съвсем не на място с куфарче, костюм и чорапогащник, който моментално залепна за краката ми. Застанах на опашката пред митничаря, показах си паспорта и бях приветствана с добре дошла в Бермуда. Носех само ръчен багаж и надхитрих всички на стоянката за таксита под палещото слънце.

Бермуда е бивша английска колония и ароматът на империята все още лъха отвсякъде. Шофьорите говорят местен вариант на лондонския кокни диалект, колите пъплят в лявото платно с максималната разрешена скорост за острова от четирийсет километра в час. Пътищата са тесни и лъкатушещи, отстрани обрасли с жив плет от хибискус и олеандър.

Черил ми беше резервирала стая в „Хамилтънската Принцеса“, един от големите луксозни хотели в края на пристанището. Стигнахме до него по крайбрежната улица и шофьорът гордо ми показва най-добрите места за пуловери от шотландска вълна и ирландско спално бельо. Улиците изобилстваха от туристи, тръгнали на разходка пеш,

върху мотопеди, кола и файтони. Хоризонтът се заемаше от два бели презокеански кораба, изтегнали се в цялата си дължина, като независими пътуващи светове, прекъснали всички връзки с материка.

Платих таксито и връчих жалкия си багаж на портиера, облечен както се полага в снежни на цвят бермуди. Чикаго и тревогите му изглеждаха безумно далеч.

На рецепцията свърших бързо и след добрия доларов бакшиш, който пиколото прие с радост, се озовах в слънчева и просторна стая с изглед към океана. Изхлузих обувките, отлепих чорапогащника, извадих си кутия диетична кола от мини бара и набрах номера на офиса. Черил вдигна на първия сигнал и обяви с ведро гласче:

— Кабинетът на госпожица Милхоланд.

— Здравсти. Аз съм. Нещо си много весела!

— В страшно настроение съм, Кейт. Шефката я няма!

— Приятно е да знаеш, че всички тъжат за теб. Някой да е звънял?

— Стивън от Ню Йорк, майка ти, Бартън Хекстър, Роджър Прендергаст по повод „Маскот Манюфекчъринг“, май най-накрая са намерили купувач и искат да говорят с теб. А, и Стив Поташ от „Овърдрайв“.

— Бартън какво искаше?

— Само да му се обадиш. Още нещо, преди около час Елиът каза непременно да ти предам да си особено внимателна. Защо трябва да си особено внимателна?

— Притеснява се да не получа слънчев удар.

Всичко в „Банката на Бермуда“ извикваше усещането за тихото величие на империята. Фоайето бе дълбоко и прохладно, облицовано в полиран мрамор. На тавана безшумно се въртяха вентилатори, а касиерките с пригладени коси вежливо обслужваха клиентите на завален английски. След като минах през низ от секретарки, се добрах до кабинета на някакъв си Едмънд Мартиндейл, англичанин със сламена коса, когото възненавидях от пръв поглед. Той от своя страна заяви, че е на мое разположение.

Благодарих му, че ме приема без уговорена среща и поясних, че съм адвокат от Чикаго с доста деликатна мисия. Като чу, че клиентът

ми е починал внезапно, Мартиндейл попита с обиграна загриженост:

— О, катастрофа?

— Не. Беше убит.

— Господи!

— Барт Хекстър притежава значително състояние, но за съжаление документацията му се оказа не съвсем изрядна. Едва вчера до мое знание достигна фактът, че е имал няколко сметки във вашата банка, при това под друго име.

— Наистина малко заплетена ситуация — съгласи се банкерът.

— Разполагам с последните извлечения и с копие от смъртния акт. Уверена съм, че това ще е достатъчно за закриване на сметките. Надявам се, също така, вашата банка да ми предостави пълен запис за движението на авоарите, тъй като има сведения, че чрез тях са се извършвали сделки, за които компанията на Барт Хекстър се разследва от една правителствена комисия.

Стори ми се, че вместо отговор Едмънд Мартиндейл изцъка смаяно.

— Дайте ми извлеченията, аз ще ви направя распечатка на необходимата информация. Междувременно момичето ни ще ви почерпи чай. Ще ми трябват само няколко минути.

Той се оттегли и момичето, което се оказа на петдесет години, с дебели лупи на очилата, ми поднесе чая върху табла с гравирана емблема на банката. Мартиндейл се върна, когато привършвах втората чаша. По очите му познах, че няма да получа нищо.

— Госпожице Милхоланд, вие несъмнено знаете, че банковите разпоредби в Бермуда са изключително строги. Конфиденциалността е нашето най-ценно качество. Благодарение на него островът е привлякъл множество клиенти.

— Уверена съм, че банковите разпоредби в Бермуда предвиждат внезапна смърт на титуляря.

— Разбира се. Но това са общи сметки и по наша информация вторият титуляр е жив и здрав — прекъсна ме Мартиндейл, а аз едва не направих салто върху стола.

— Откъде знаете? — попитах аз, а гърлото ми се стегна в мъртвата хватка на лошото предчувствие.

— Днес сутринта е била изтеглена една значителна сума.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Пробвах всичко, което ми дойде наум, за да склоня Едмънд Мартиндейл да разкрие самоличността на другото лице, упълномощено да се разпорежда със сметките на Хекстър. Само дето на колене не му паднах, ала и този ход бях готова да пусна в действие, ако съществуваше поне искрица надежда, че ще пожъне успех. Уви, един по един аргументите ми се разбиваха в китайската стена на банковите правила в Бермуда. Какъвто и довод да изтъквах, чувах все едно и също — Барт Хекстър потърсил техните услуги, именно за да прикрие себе си и втория титуляр.

Напуснах банката обезкуражена и потисната. Информацията, за която дойдох, ми се изплъзна още по-надалеч, а новите факти само ме притесниха допълнително. Тръгнах безцелно по крайбрежната улица с бледата надежда да подредя мислите си.

Денят превалиаше, но слънцето бе още високо, затова се отбих в първото пъстро магазинче, изпречило се на пътя ми. Купих си огромна фланелка, сандали, хавлиена кърпа и бански. Имаха само половинки. Избрах си най-скромния, макар че спокойно можех да го сгъна на две и да го пратя на Черил в плик за писмо. Като приключих с покупките, взех такси и се понесох към плажа на Конската подкова.

Шофьорът ме остави точно до пътеката към Шатрата и се съгласи след час и половина да дойде да ме прибере. Облякох новия бански, заключих ленения костюм в шкафчето заедно с куфарчето и поех към океана в обратна посока на загорелите тела, които се отправяха към хотелите за обяд.

Всичко бе точно тъй прекрасно, както го помнех: бял фин пясък, кристално небе, а водата — нереално синя, та чак дъхът ти спира. Постлах хавлията и веднага се затичах към разбиващите се вълни, за да прикрия липсата на тен и микроскопичния бански. Отдалечих се от брега, като с всяко загребване се наслаждавах на безкрайната морска шир. Усещането за нищожеството на човека пред мащабите на природата ме поуспокои. Гмурнах се надолу. Косата ме погали по

гърба като копринени водорасли. Извъртях се с лице към повърхността и погълнах с очи приближаващата светлина. Дойдох в Бермуда, за да открия отговорите, а отново попаднах в задънена улица. Мъртъв, Хекстър се оказа още по-нетърпим, отколкото приживе. Отпуснах се на вълните и се оставих да ме понесе течението.

Хекстър да върви по дяволите.

В хотелската стая ме очакваше съобщение от Едмънд Мартиндейл. Моментално грабнах телефона.

— Доста мислих по вашия проблем — каза той с акцента, придобит по игрищата за крикет в Итън. — Трябва да ви уверя, че се обсъжда на най-високо равнище в банката. Довечера жена ми е поканила гости, но се надявам, че по-късно ще можете да се отбиете да поговорим.

— Много ще се радвам — отвърнах развълнувано. — Къде живеете?

Той ми даде адреса и поясни как да го открия.

— Десет и трийсет ще бъде ли удобен час за вас? Ако не е прекалено късно... Бих желал гостите ни да са си отишли. Всъщност, държа да приемем, че малката ни среща извън банката изобщо не се е състояла.

Мартиндейл живееше в Съмърсет, във вътрешността на острова, ако такова място съществува при широчина на сушата максимум пет километра. Къщата му, кацнала в края на алея с тропически храсти, беше голяма, боядисана в розово, в типичен за Бермуда стил, с бял полегат покрив, от който дъждовната вода се събира в цистерна. В далечината се виждаше гробище, с призрачни каменни късове, подредени в стройни редици. Нощта се огласяше от ритмичното квакане на дървесни жаби.

Банкерът ме чакаше на верандата по риза с разтворена яка и памучен панталон, сърдечен и изпълнен с угризения поради късния час на срещата. Последвах го вътре и се запознах с жена му, която наглеждаше как две момичета мият чиниите. Той ми предложи уиски със сода и аз приех. Смеси ги по английски, като наля газирана вода от

сифон и не сложи лед. След това ме отведе на терасата с изглед към дълга тясна градина. Доближи два стола от ковано желязо и пристъпихме към деловата част.

— Въпреки че в очите на хората сме райско островче за перачите на пари — започна поверително Мартиндейл, — всъщност ние сме особено чувствителни дори и при най-беглия намек за престъпване на закона. Естествено, не бихме могли да носим отговорност за деянията на своите клиенти, никоя банка не го прави. Днес следобед споменахте, че господин Хекстър е разследван от правителствена комисия. Това по някакъв начин свързано ли е със сметките му при нас?

— Само косвено. Уверена съм, че моят клиент е поддържал тези сметки по чисто лични причини. Децата му, които наследиха фирмата, държат да нормализират дейността ѝ. Без самоличността на втория титуляр, оторизиран да се разпорежда с тях, те са с вързани ръце. Наистина, щом това са общи сметки, Барт Хекстър безспорно е възнамерявал да ползва сумите съвместно с другото лице, но не мога да повярвам, че би одобрил изтеглянето им без знанието на наследниците.

— Банката не е длъжна да гадае за желанията на клиентите.

— Става дума за много пари.

— Несъмнено.

— По телефона подхвърлихте, че сте склонен да ми помогнете — настоях аз. — Неофициално.

— О, задължително неофициално. Ако споменете пред някого за този разговор, ще отричам категорично, в съда дори — също, при това с абсолютно чиста съвест.

— Разбирам.

— Страхувам се, че няма да мога да ви разкрия онова, което най-силно ви интересува.

— Името!

— Подобно деяние би представлявало непростимо нарушение на моите задължения. Такъв акт може да бъде разкрит и да подложи банката на прокурорско разследване. А това неминуемо ще доведе до загуба на клиенти.

Предпочетох да не се хабя да му обяснявам, че е малко вероятно. Но по цял свят bankerите са все еднакви. Държат се като проститутки,

а бранят честта си като девизи. Няма как да ги промениш.

— А каква информация ще ми дадете?

— Реших да ви предоставя данни за самите сметки с надеждата, че това ще ви помогне да отгатнете самоличността на втория титуляр. Нося ви копия от всички извлечения. Извън протокола, естествено.

Той влезе в къщата и се върна със свитък листове.

— И трите сметки са открити на четвърти май хиляда деветстотин осемдесет и осма година. Току-що бях постъпил на работа в банката и по една случайност именно аз извърших тази операция. Длъжен съм да призная, че дори и според критериите в Бермуда, изискванията за конфиденциалност на тези клиенти бяха твърде крайни.

— Кой от двамата водеше разговора? — не се сдържах да попитам.

— Господин Хекстър.

— А другият мъж ли беше?

— Да предположим, че да. Но това е единственото нещо, което ще ви кажа за него. Банката се задължаваше да изпраща цялата кореспонденция по куриер. Депозитите се правеха или с чек, или телеграфически, а трансакциите — по телефона, стига лицето да се представи като господин Силвър или господин Бийн и да назове деветцифровия код.

— Деветцифров код? Без писмо?

— Без. Тегленето в брой, разбира се, можеше да се извърши само лично от един от двамата оторизирани.

— А как ги идентифицирахте, освен по кода?

— Разполагаме с техни снимки.

— Ще позволите ли да ги разгледам?

— Опасявам се, че не — отвърна със съжаление Мартиндейл. — Макар че ръководството на банката би било по-благосклонно към подобна молба, ако тя е придружена от кода.

— Казахте, че в понеделник е била изтеглена значителна сума пари. Ще ми кажете ли къде е била преведена?

— В друга сметка в банката, но само на името на господин Силвър.

— А тя кога е била открита?

— Преди шест месеца.

— Имало ли е други такива преводи от общата сметка към индивидуалната сметка на господин Силвър?

— Да. За три месеца — три. При всеки от тях сумите надхвърлят милион. Получихме инструкция за теглене на петстотин хиляди в брой този петък.

— Кога е дадена тя?

— Миналия петък. Разбирате, че са ни нужни пет работни дни, за да подготвим теглене на сума в чужда валута от такъв размер.

— Има ли нещо друго, което бихте могли да ми кажете, господин Мартиндейл?

— От деня, когато открихме сметките, господин Бийн не се е появявал в банката. Доколкото ми е известно всичките тегления в брой са били извършвани от господин Силвър.

През нощта до късно разучавах извлеченията от сметките, за да открия някаква тенденция. Сметките са били открити едновременно със скромнен първоначален депозит от девет хиляди долара. След това постъпленията са идвали хаотично — сумите винаги големи и по всяко време на годината. Тегленията изглеждаха по-редовни, горе-долу през месец, между петдесет и шейсет хиляди.

Знаех, че в САЩ съществуват разпоредби за вноса на доларови банкноти. Митническите власти изискват сумите над десет хиляди долара и ценните книжа, платими на предявителя, да се декларират при влизане в страната. Но петстотин банкноти от сто долара лесно могат да се скрият, а и митничарите се интересуват много повече от наркотици, отколкото от пари.

От документите ставаше ясно, че нарежданията за телеграфическите преводи и чековете са идвали от „Хекстър Комодитис“, а тегленията са се извършвали веднъж на два месеца. През последната половин година нещата рязко се бяха променили. В допълнение към превода от предишния ден, от същата сметка са били направени още два превода, всеки на стойност над един милион. В петъка преди смъртта на Барт е имало нареждане за изтегляне по банков път на петстотин хиляди, но парите в сметката са се оказали недостатъчни.

Сумите в Бермудската банка безспорно представляваха мотив за убийство. На пръв поглед най-вероятният заподозрян би трябвало да бъде Карл Савидж. Барт му е имал нужното доверие, а длъжността му и квалификацията го правят чудесен съучастник за разпределението на средствата. Да не говорим, че Барт му е откраднал Тори Лойд.

В тази версия обаче се забелязваха три пукнатини. Ако Карл наистина е възнамерявал да прехвърли всичко в своята сметка, защо ще тръгне да хленчи на Бартън за увеличение на заплатата. Дали е предполагал, че мекушавият наследник би бил готов на всичко, за да го задържи? Или просто за алчността не съществуват граници? Вторият недостатък бе свързан с покушението върху моята личност. Ако Карл е искал да ме убие, ще рискува ли да използва собственото си име, за да ме привлече в „Мерк“? Разбира се, най-сериозният проблем се състоеше във възможността Савидж да се докопа до пистолета на Барт Хекстър.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Самолетът ми се приземи на летище „О’Хеър“ в четири часа и аз се втурнах към такситата, за да се добера до офиса колкото може по-скоро. Докато пътувах към града, за стотен път прехвърлих мислено всички факти. Барт Хекстър е прекарал последните дни от живота си в скандали. Секретарката му твърди, че в петък е седял намусен в кабинета си и си го е изкарвал на всеки, дръзнал да се озове пред очите му. Следобед си е определил час при Кен Кърландър, вероятно за да направи промяна в завещанието. Единственият човек, с когото не се е съдърпал, е Тори Лойд; нещо повече, дори ѝ е подарил годежен пръстен. Но у дома в Лейк Форест се е появил отново в гнусното си настроение и семейната вечеря се е превърнала в размяна на словесни удари и взаимни обиди. По всичко личи, че по време на голфа в събота се е държал добре, но след това в клуба е сварил Криси да се натиска в гардеробната, дръпнал ѝ е яростно конско и си е тръгнал сам. В неделя сутринта готвачката го е чула да се кара с Памела. Само няколко часа по-късно е бил мъртъв.

Какво точно е смятал да промени в завещанието си? Дали пък Марго не му се е похвалила, че е бременна? А може би е решил да се погрижи за любовницата? Вътре в себе си изпитвах опасение, че Кърландър е прав — намеренията на Хекстър са отишли в гроба заедно с него. И все пак любопитството не ми даваше мира.

Въпросът с офшорните сметки ме озадачаваше още по-силно. Мартиндейл призна, че в последно време парите от тях са били прехвърляни в сравнително нова сметка, на името на мистериозното второ лице. Извлеченията показваха, че първият превод е бил извършен едновременно с изтеглянето в брой на шейсет хиляди долара. Най-вероятно лицето се е възползвало от случая, че тъй и тъй е в Бермуда и си е отворило своя сметка.

Със сигурност преводите към нея са били правени без знанието на Хекстър, затова той е поискал прехвърляне на по-голяма сума, отколкото е имало в сметката. Явно парите са били за апартамента на

Тори. Барт е разчитал на своята пословична памет и не си е направил труда да погледне документите от банката. И този път изчисленията му са били точни, само дето не са отчели, че неговият най-доверен човек краде от парите му.

Влязох в офиса, тъкмо когато Черил тръгваше за лекции. Връчи ми съобщенията, а аз я помолих да звънне в „Хекстър Комодитис“ и да съобщи, че идвам веднага. Прегледах пощата и обажданията по телефона. Нямаше нищо, което да не може да бъде оставено за по-късно.

Пристигнах там доста след затварянето на борсата и стаите бяха празни. Момичето в приемната ме очакваше навъсено, с палто в ръка.

— Бартън Джуниър помоли да ви предам, че тази вечер ще взема близнаците от болницата — каза то, докато си заключваше бюрото, — но ще дойде веднага, щом се освободи. Междувременно вие си вършете работата.

— Госпожа Тайтълбаум тук ли е?

— Тръгна си.

— А Тим?

— И той. Ще имате ли нужда от мен? Обикновено хващам влака в шест без петнайсет...

— Кой изобщо е в офиса? Лорета случайно?

— Жива душа няма.

Пресяхох празната зала на борсата и се отправих към кабинета на Барт Хекстър. През изминалата седмица кой знае колко пъти преравах нещата му, но сега трябваше да търся нещо конкретно — кодът от девет цифри, който ще ми отключи офшорните сметки.

Седнах на бюрото и се залових за работа. Отворих тефтера с телефоните и си записах няколко номера, които ми се сториха подозрителни. Номерът на социалната осигуровка изглеждаше обещаващ — девет цифри. Утре ще го пробвам с Мартиндейл.

Опитах се да не губя кураж. Хекстър е помнел като дявол всевъзможни числа, но пък може да е дал кода на секретарката си. Преместих се върху бюрото на госпожа Тайтълбаум. Там шансовете не се оказаха големи. Харесах си няколко номера, включително и два,

надраскани върху една визитка. Нищо чудно да са били попаденията ѝ за лотарията, но аз за всеки случай ги добавих към моя списък.

Затътрих се към стаичката на Тим с мисълта, че от мен следовател не става; да не говорим колко ми бе неприятно да бъркам из чужди бюра. Неизменно изникваше и въпросът колко време bankerите на Бермуда ще си играят с мен на бикове и крави с деветцифровия код.

Въздъгнах тежко и седнах в стола на Тим. Накъдето и да се обърна, виждах само до болка познатите цветове на любимия му бейзболен клуб. В единия край на бюрото стоеше разписанието на срещите през пролетния сезон. В полето с молив бяха написани резултатите от изиграните мачове. Дръпнах най-горното чекмедже. Няколко секунди гледах втрещено. Вътре, подредени в дълга редица, лежаха рекламни кибрити от различни ресторанти на остров Бермуда.

Седях си и размишлявах над собствената си тъпота. Изведнъж си спомних думите на Русковски. Да, наистина адвокатите всичко усложняват. Заслужавах да ми извадят мозъка, да го сварят, намачкат на пюре и да го сервират със запържено масълце. Естествено, че точно Тим — вярното момче за всичко, е отскачал до Бермуда. Именно Тим — приближеният племенник, е бил вторият титуляр на общите сметки. Предполагах, че е Савидж, а бе толкова близко до ума, че ще е точно Тим. Ако отсъства от офиса, едва ли някой ще забележи, а и Хекстър нали се е уповавал на семейството...

Семейството!

Как е възможно да съм такава глупачка! Единствените хора, които са имали достъп до пистолета, са членовете на семейството. С Елиът решихме, че това означава Памела и децата. Но Тим е братовият син. Госпожа Тайтълбаум изрично заяви, че в събота Тим се е отбил в Лейк Форест, за да остави окончателния списък на сделките за седмицата. Къде са ми били очите и ушите? По това време Барт и Памела са играели голф, но какво е пречело на Тим да извади документите за „Диодар“ от куфарчето на Барт и да грабне пистолета от чекмеджето?...

Всичко си идваше по местата. Ето защо Барт е искал да промени завещанието си. Наредил е превода за вноската на новия апартамент и е разбрал, че от сметката изтичат пари. Затова в петък е бил толкова бесен и е говорел, че отвсякъде му забиват нож в гърба.

Чух стъпки.

— Бартън! — извиках, все още развълнувана от откритието.

Вратата се отвори.

— Не, за твое съжаление — произнесе мрачно Тим.

— Вчера секретарката ти ми каза, че си в Бермуда. Добре ли прекара? — попита той, като се приближаваше. Облегна се на ръба на бюрото, надникна в зейналото чекмедже в скута ми и остана надвесен над мен. В ръката си стискаше ловджийски нож.

Мълчах.

— Дано да си се забавлявала, тъй като ще ти остане последното пътуване. Е, може би предпоследното.

— Извикала съм полиция. Всеки момент ще пристигне.

— Съмнявам се. Мисля, че блъфираш — подхвърли с подигравателен тон. — Щом изчезнеш от пътя ми, край с проблемите.

— Тук грешиш — заявих с престорено хладнокръвие, макар че ужасът ми растеше. — С мен или без мен, проблемите ти остават. Който отвори документите ми, ще разбере всичко. Ще загазиш още повече, Тим.

— Докато се осъзнаят, аз вече ще съм далеч, далеч... Има много места, където да се скриеш с четири милиона долара — топли страни с палми... Ще си пия на плажа пиня колада и ще си мисля за твоя гниещ труп.

Реших да премина в нападение.

— Не мога да повярвам, че си имал глупостта да крадеш от Хекстър. Как изобщо си въобрази, че ще ти се размине? Нещастник! Още като ме нападна в „Мерк“ ми стана ясно, че си жалък неудачник. Но положително си се мислел за някой голям бияч, докато си плюл кръвта в тъмното.

— Я млъквай!

— В неделя си се качил на колелото с мисията да убиеш своята плът и кръв — продължих, без да изпускам ножа от очи. — Бас държа, че това адски ще се хареса на вестниците. Знаеш, че полицията е открила следите от стъпките ти край пътя. Не можеш да зачеркнеш такова веществено доказателство, каквото и да правиш с мен.

— Затваряй си тъпата уста!

— Само да се докоснеш до нещо и то се проваля. Хекстър ти е казал да разпределяш сделките, но ти дори и с това не си се оправил. Прехвърлил си твърде много от тях на „Диодар“ и Комисията се втурна да разследва делата на фирмата ви. Представям си какви ти ги е наговорил чичо ти, като е разбрал колко ще му струва твоята некадърност. Но истинският бяс го е обзел, когато е научил, че крадеш от тайните сметки, нали? Идиотска идея, а, Тим? Как ти хрумна?

— Всичко щеше да е наред, ако оная кучка не беше захленчила за нов апартамент — защити се той. — Барт изобщо не поглеждаше писмата от банката. Как да знам, че ще избере точно тая сметка за шибаните вноски?

— И затова го гръмна?

— Заслужаваше си го. Преди да умре баща ми отиде при него и със сълзи на очи го помоли да му даде пари назаем. Кредиторите го бяха заплашили, че ще го прострелят в капачките на коленете. Гадният му брат обаче каза, че не може да се занимава с несретници.

— И ти започна да го крадеш. За да си отмъстиш...

— За да се махна оттук! — извика задъхан Тим, а аз събрах сили за атаката. — Не мога да прекарам целия си живот край него, да му търпя номерата и да му понасям обидите, а тъпите му деца да стават все по-богати.

— В такъв случай ще прекараш живота си там, където е мястото на убийците. В затвора! — Сkochих и с две ръце стиснах китката, която държеше ножа. Помъчих се да го изблъскам от бюрото и да го съборя на пода. За миг останахме вчепкани в някакво равновесие на силите. Цялото ми внимание бе съсредоточено в ножа, предназначен да се забие в моето тяло. Не забелязах кога е хванал с другата ръка бейзболната бухалка от полицата на стената. После стана твърде късно.

Съвзех се, натикана в някакво тясно пространство, свита в ембрионална поза. Главата ми се разцепваше от болка. Имах чувството, че всеки миг ще повърна. Докато съзнанието ми бавно се възвръщаше, разбрах, че всъщност вече съм го направила. Известно време се борех да овладеем треперенето си и да се ориентирам къде съм. Опитах се да седна, но главата ми моментално се удари в нещо. Бавно плъзнах ръце около себе си и опипах с пръсти къде се намирам.

Реалността се стовари върху мен постепенно. Първо докоснах твърда и груба материя, наподобяваща мокет, чуваше се и далечно боботене. Малко по малко осъзнах, че не идва от пулсиращата ми глава, а отвън.

Невъзможно беше да мръдна. Обзе ме паника и отчаяно започнах да удрям с длани по стените на моя затвор. Накрая разбрах, че се намирам в багажника на движеща се кола. Отново заопипвах в тъмното. Нещо ме убиваше под рамото и като се извъртях, докоснах преплетени жици. После усетих познатата кожа на дамската ми чанта, някаква хавлиена кърпа, която миришеше на бензин и ръкава на самото ми, подгизнал от кръв и от съдържанието на стомаха ми.

— Тим! — извиках колкото ми глас държи. — Ей, Тим, чуваш ли ме?

— Какво искаш, кучко?

— Къде ме водиш?

— За тебе вече е все едно.

— Няма да ти се размине. Дори ще стане по-лошо. Ще те гонят до дупка. Мислиш, че никой не те е видял? Ченгетата са по петите ни!

— Надявай се. Натиках те в една количка за писма. А и нямаше жива душа.

Изведнъж колата намали и зави. Продължихме по друг, по-неравен път. Наближаваме, рекох си наум и си наложих да запазя самообладание. Знаех, че когато Тим отвори багажника, ножът ще е в ръцете му.

След малко колата се закова на място и двигателят замлъкна. Затаих дъх. Времето спря. Чух, че вратата на шофьора се отваря. Всичко се отдръпна на заден план, шумното ми дишане, вонята на собствения ми страх. На тяхно място се появи друго.

Извъртях се настрани, така че коленете ми опряха плоскостта, на която е закрепен номера на колата. Главата ми се притискаше в задната част на багажника.

Ключът щракна. Не разбрах дали Тим каза нещо, когато отвори капака. Помня само лунната светлина, ослепителна след непрогледния мрак на багажника. После като на забавен кадър куршумите проникнаха в гърдите на Тим, докато натисках спусъка на трийсет и осем калибровия автоматик, който успях да изровя от дъното на чантата си.

Решена бях да изпразня целия пълнител, но още с третия изстрел Тим се олюля и се просна отгоре ми. Усетих топлината на тялото му и лепкавата кръв, попиваща в дрехите ми.

Изведнъж започнах да се задушавам. Разпищях се с все сила. Решимостта и пълната концентрация рухнаха, нещо в мен се пречупи и в клаустрофобичен ужас изблъсках мъртвеца от себе си. Със залитане се измъкнах от колата. Краката ми бяха изтръпнали от часовете, прекарани в безсъзнание в багажника. Трепереха тъй силно, че земята се огъваше и чезнеше под мен, като палуба на кораб в бурно море. Добрах се до някакво дърво. Обгърнах го с две ръце и повърнах.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Замисля ли се за убийството на Барт Хекстър, първо се сещам за провалената ни неделна среща, а накрая си представям куршумите, потъващи в гърдите на Тим. Така свършва тази история в съзнанието ми, а понякога и в кошмарите ми. Както може да се очаква обаче, това не бе всичко. Събитията се влачиха часове и дни наред — страховити, ужасяващи, отегчителни и тук-там с пародийни елементи.

След като застрелях Тим, трябваше дълго да се навивам да се върна при колата. Просто няхах друг избор. Беше тъмно. Не знаех къде се намирам. Дрехите ми бяха нагасени с кръвта на моя похитител. Повърнала бях и върху обувките си.

Доближих се до седалката на шофьора и надникнах под арматурното табло. Ключовете липсваха. Приближих се до багажника и проверих дали не са в ключалката. И там ги нямаше. Тим бе паднал с главата напред на моето място, а краката му стърчаха гротескно във въздуха. Извърнах очи. Клекнах да огледам дали ключовете не са паднали в тревата. За жалост, не ги намерих.

Стиснах зъби и със затаен дъх прерових джобовете на убития. Измъкнах халката с два пръста и без да си позволявам да се замисля, набутах краката му в багажника и хлопнах капака, точно както той е направил с мен.

Седнах зад волана и продължих по пътя, докато стигнах една бензиностанция. Там, пред ужасения поглед на продавачката на ученическа възраст, набрах номера на полицията и съобщих на диспечера, че карам труп.

Чувствах се отвратително. Виеше ми се свят, бях премръзнала, а в стомаха ми пърхаха рояк пеперуди. Само след минути ме наобиколиха ченгетата — представителите на шерифа, дежурните, патрулиращи по магистралата, следователите и санитарите. Явно никой не искаше да изпуска сеира.

Отведоха ме в кабинета на шерифа, където ми разрешиха едно телефонно обаждане. Звъннах на Стивън. Може и невинаги да

проумявам докрай чувствата си към него, но именно той бе единствената ми връзка със света, докато извървявах най-тежкия път след смъртта на Ръсел. Винаги, когато имам нужда от такова вярно приятелство, знам, че Стивън ще бъде неотлъчно до мен.

Остатъкът от нощта премина в мъгла. Надойдоха детективи, доктори и прокурори. Дълго се чудиха дали съм откачена убийца или жертва, отблъснала нападателя си, така че известно време ме смятаха ту за едното, ту за другото. Отново и отново им разяснявах цялата тая шантава история, докато накрая крещях от ярост и отчаяние. По едно време цъфна и Русковски, така че почнах отначало.

Наближаваше четири сутринта, когато най-после ме освободиха. Стивън чакаше в коридора, съвсем сам на един сгъваем стол. Толкова му се зарадвах, че коленете ми се подгънаха.

— Казаха, че ще имаш нужда от кола — поясни той, сякаш за оправдание. — Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

Вперих очи в красивото му лице и усетих непосилно изтощение. Знаех, че още като се събудя, ще се обадя на Елиът да му опиша събитията стъпка по стъпка. В момента бях тъй изнемощяла, че едва си отварях устата.

— Не. Не сега — промълвих с чувство на благодарност.

Издание:

Автор: Джини Харцмарк

Заглавие: Последна възможност

Преводач: Вихра Ганчева

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Весела Люцканова“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДФ „Абагар“ — печатница В. Търново

Редактор: Вихра Манова

Художник: Валентин Киров

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18699>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.